

Giới thiệu Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy

Có theo dõi tác phẩm Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy của tác giả Diệp Sáp, bạn đọc mới cảm thấy đây là một câu chuyện ngôn tình hiện đại vô cùng ý nghĩa và gần gũi.

Người chủ trì: Khụ khụ, sau bao nhiêu lâu như vậy, hai người cũng đã cùng chung một chỗ, sau "kết hôn" mạnh mẽ yêu nhau 100 ngày cuộc sống như nào a?

Lâm Tĩnh lập tức đỏ mặt.

Sở Minh người vắt chân chữ ngũ: Mọi thứ truyện hay đều tốt, chẳng qua có hơi tốn sức.

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Sáng sớm, ánh nắng ban mai chiếu vào phòng, soi đến chiếc giường lớn màu lam, trên đó có hai người xinh đẹp đang tựa vào nhau ngủ say sưa.

Lâm Tĩnh mơ màng tỉnh lại, đưa tay dụi dụi đôi mắt còn có chút buồn ngủ, hạ thềm còn có ần ần chút đau nhức, nhìn lướt qua đồng hồ, lại quay đầu nhìn Sở Minh bên cạnh lúc ngủ nước miếng còn chảy ròng ròng, ngọt ngào cười, cúi đầu hôn hôn nàng, xoay người rời giường.

Ai ngờ vừa ngồi dậy, bên hông bị chặn lại, ngay lập tức bị một cánh tay kéo trở lại trên giường, Sở Minh tay phải xoa xoa mắt con nhện nhem buồn ngủ nhìn Lâm Tĩnh, mở miệng nói năng không rõ ồm ồm

"Tĩnh Tĩnh, hôm nay cuối tuần lại mới có sáng sớm dậy làm gì vậy?"

Lâm Tĩnh thấy Sở Minh tỉnh, dựa vào trong lòng nàng cười nhẹ, ôn nhu xoa xoa đầu nàng:

"Ba tôi nói hôm nay muốn giới thiệu một người, về sau có khả năng vào Vạn Lâm làm việc, tôi đi công ty gặp mặt."

"Cái gì?"

"Gặp người."

"Gặp người? Người ta có cái gì tốt mà gặp? Nam hay nữ?"

Nghe xong lời này, đôi mắt màu nâu trong nháy mắt tỉnh táo, Sở Minh cũng không để ý trước ngực lộ "cảnh xuân", trợn mắt há mồm khản trương nhìn chăm chăm Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh nghĩ nghĩ, nhìn về mặt trực bộc phát của Sở Minh, do dự trả lời: "Nam."

"Cái gì?" Sở Minh trợn tròn ánh mắt.

Lâm Tĩnh sững sốt, lại dè dặt đổi giọng: "Nữ."

"Gi?" - Sở Minh ánh mắt trừng càng lớn, khóe miệng nhỏ nhắn cũng kháng nghị giật giật.

Lâm Tĩnh dờ khóc dờ cười nhìn Sở Minh.

"Cũng không thể là không phải người đi."

Sở Minh lắc đầu, hai tay ôm chặt Lâm Tĩnh, nhắm mắt chơi xấu:

"Tôi mặc kệ! Tôi còn ngủ chưa đã, không cho em đi."

"Vậy Minh ngủ tiếp đi."

Lâm Tĩnh liếc nàng một cái, người này, như thế nào vẫn là tính này, không hề khá lên! Không hề để ý nàng, đẩy Sở Minh ra, ngồi dậy, đưa lưng về phía nàng cởi ra áo ngủ tơ tằm, thay đồ. Ai ngờ áo ngủ vừa cởi ra, bị thân thể mềm mại phía sau ôm lấy, hơi thở ấm áp phun trên cổ.

"Tĩnh Tĩnh, em đây là quyến rũ tôi sao?"

"Tránh ra."

Cảm giác tê dại ở cổ dần khuếch tán, Lâm Tĩnh mặt đỏ lên, thanh âm có chút chột dạ.

"Thật là không có lương tâm, ngày hôm qua cũng không biết ai đó hôn tôi thật hưởng thụ, hôm nay liền thay đổi thái độ, sao vậy, trách tôi phục vụ không tốt?"

Nói xong, tay Sở Minh không an phận di chuyển hướng về nơi mềm mại của Lâm Tĩnh, vỗ về cùng nhẹ nhàng xoa nắn.

Lâm Tĩnh đỏ mặt cúi đầu, đưa tay dùng sức muốn đẩy ra Sở Minh đang cản trở trên người mình.

"Minh nói bậy bạ cái gì... Bị muộn rồi... ần..."

"Tĩnh Tĩnh, đừng nói Sở Minh tôi bắt nạt em. Sở Minh tôi làm người, không chỉ cam đoan chất lượng, hơn nữa sau đó cũng chắc chắn đảm bảo, không phải ngày hôm qua em không hài lòng sao? Vậy thì, làm người tốt phải làm tới cùng, Tĩnh Tĩnh, tôi miễn phí thêm cho em một lần "phục vụ" được không?"

"Minh... vô lại... ần..."

"Là nghĩa vụ nha!"

Đôi môi mềm mại lại mang theo vị ngọt nhè nhẹ lại đưa tới, Lâm Tĩnh thở dài, nhắm mắt lại, bỏ qua giấy giả. Cánh tay trắng nõn vòng qua ôm lấy Sở Minh, mang theo một chút bất đắc dĩ lại hạnh phúc, chủ động đưa đôi môi đỏ mọng hướng đến. Sở Minh đặc ý đón lấy môi thơm nhẹ nhàng mút lấy, ánh mắt khép hờ lại như phát sáng, môi hơi nấn nê, nhìn thấy không? Có nhìn thấy không? Chỉ cần là tình yêu thì đều được!!! Trên đời này có ai có thể giống Sở Minh ta vô tư "chịu trách nhiệm" như vậy, nghĩ vậy dùng thêm sức hôn lấy đôi môi mềm của Lâm Tĩnh, cười xấu xa, thật hy vọng Tĩnh Tĩnh sau này luôn không hài lòng "phục vụ", nhiều thêm vài lần đi, ta cũng không ngại.

Thật tuyệt để bắt đầu trong sáng sớm nắng vàng...

Tác giả nói ra suy nghĩ: Tĩnh Tĩnh, Minh Minh đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2

"Người trẻ tuổi cần phải học cách tự mình tiết chế, Tĩnh Tĩnh, con đừng để Sở Minh được nước làm tôi."

Sở mẹ một bên làm sùi cảo, một bên vô cùng xót xa dạy bảo người đang ngồi trên sô pha sắc mặt vàng vọt tinh thần uể oải - Lâm Tĩnh, Lâm Tĩnh không hé miệng, cúi đầu thật sâu. Sở Minh ngồi cạnh nằng nặc với tay, cầm miếng dưa hấu cắn, một miếng đầy dưa hấu hướng Sở mẹ phía sau hò hét.

"Mẹ, mẹ đừng khi dễ Tĩnh Tĩnh nhà con, cái gì là tự mình tiết chế? cái gì nói con được nước làm tôi? Tĩnh Tĩnh nhà con làm sao? Mẹ biết hiện tại trào lưu gì đang thịnh hành không? Mẹ chính là hãm mộ đến ghen tị!"

"Tên tiểu tử chết tiệt này, con còn dám cãi, về đến nhà chỉ biết có ăn, về được hai ngày liền đem toàn bộ dưa hấu trong một mùa hè của ta và ba con ăn hết, ta nói vợ con vài câu cũng không được???"

Sở mẹ hùng hổ giờ chày cán bột lên. Sở Minh lại không chút nào sợ hãi, cắt một miếng dưa hấu đưa cho Lâm Tĩnh.

"Tĩnh Tĩnh, ăn chút đi, rất ngọt, tôi tự mình chọn đấy!"

Nói xong, đôi sắc mặt quay đầu hướng Sở mẹ ồm ồm: "Mẹ à, là mẹ suy bụng ta ra bụng người, năm đó cũng không biết ai khóc lóc sụt sùi với con nói bà nội con đối mẹ cái này không tốt cái kia không tốt, mẹ nhìn hiện tại mẹ đối xử với Tĩnh Tĩnh là dạng gì, vợ con lúc đến rất có tinh thần, mẹ xem xem mới có mấy ngày nghe mẹ "dạy bảo", mặt đều như dưa hấu, mẹ nhớ lòng sao?"

Sở mẹ nghe xong tức đến thân mình từng trận phát run, Sở ba nhào bột bên cạnh lại nín cười đến run rẩy, cuối cùng một bộ "vui sướng khi người gặp họa" nhìn sang Sở mẹ, nên vậy, cho bà nói, cho bà oán giận, lại để tên vô lại kia cắn ngược lại một cái, đứa nhỏ mình sinh ra chẳng lẽ mình lại không hiểu, cùng Minh Minh phân rõ phải trái sao? nằm mơ đi. Minh Minh rất tốt, ba bị áp bách lâu như vậy, cuối cùng cũng được con xả giận!

Lâm Tĩnh không vui liếc mắt Sở Minh đang dáo dạt đặc ý một cái, vươn tay, đem phần eo mềm mại của nàng hung hăng nhéo một cái, không thèm để ý Sở Minh đang đau đến nhe răng nhếch miệng, đứng lên đi đến giúp Sở mẹ làm sùi cảo.

Được con dâu giúp đỡ, Sở mẹ liền kiêu ngạo hướng Sở Minh cười đắc thắng, quay đầu cười hi hi cùng Lâm Tĩnh nói chuyện phiếm.

Sở Minh cắn răng xoa xoa thắt lưng, híp mắt nhìn Lâm Tĩnh, hừ hừ, xem ra là giáo dục độ mạnh yếu không đủ, còn có thể dám gia bạo, buổi tối cần phải tăng thêm sức lực, nữ nhân a, hai ngày không giáo huấn liền "lật ngói nóc nhà". (=)))

Ăn xong dưa hấu, Sở Minh ngồi vắt chân cùng thái lão giống nhau ngồi ở sô pha ngắm Lâm Tĩnh bận rộn, tóc đen như thác nước theo động tác của Lâm Tĩnh trơn trượt ở cổ, tay áo rộng hơi vén lên, lộ ra cánh tay trắng nõn, giờ tay nhấc chân đều có khí chất tao nhã. Lâm Tĩnh phát hiện Sở Minh đang nhìn nàng, mặt ửng đỏ quay lại ngượng ngùng liếc nàng một cái. Sở Minh nhìn vậy tim nhất thời đập rộn ràng, đây quả thực là chói lọi quyến rũ a!

Ba người một nhà cùng cố gắng, cuối cùng sùi cảo nóng hôi cũng ra lò, Sở Minh bất ngờ chịu khó đi vô bếp dọn ra chén đĩa lên bàn, ngồi trên ghế ánh mắt vụt sáng trông chờ Sở mẹ cùng Lâm Tĩnh đem sùi cảo mang ra. Sùi cảo vừa đặt lên bàn, Sở Minh cũng không để ý có nóng hay không, vươn tay cầm lên một cái bỏ vào miệng.

"Hô... ngon quá... nóng nóng ~".

Miệng phun khói trắng, bị nóng đến chảy nước mắt, lập tức bị nổi lên nốt phỏng. Sở Minh đáng thương hề hề nhìn sang Lâm Tĩnh, nước mắt lưng tròng, Lâm Tĩnh vừa tức vừa vội vàng buông đĩa, đưa tay giữ mặt nàng cẩn thận xem xét, nhẹ nhàng thổi thổi bên miệng bị nóng đến phỏng rộp, ôn nhu hỏi:

"Đau lắm không?"

Một cái nốt rộp ăn thua gì? Sở Minh chính là không có việc gì cũng bày trò làm nũng, lại không nghĩ rằng Tĩnh Tĩnh thật sự lo lắng thổi thổi, nàng ngơ ngác nhìn khuôn mặt tinh xảo của Lâm Tĩnh, hương khí như lan tỏa trên mặt sinh ngứa ngáy, ánh mắt ôn nhu đau lòng làm nàng say, vẫn như rung động lần đầu tám năm trước, trong lòng khẽ động, liền tiến lên nhẹ nhàng hôn hôn hai má Lâm Tĩnh.

"Ôi, đau quá, Tĩnh Tĩnh, em hôn tôi một cái đi!"

Thoáng chốc một ngọn lửa hồng thấu nhiễm đến trên mặt, Lâm Tĩnh ngượng ngùng đưa tay đẩy ra Sở Minh, có chút chột dạ quay đầu nhìn lại, quả nhiên, Sở ba, Sở mẹ đang ăn sùi cảo cũng không quên nhìn hai người ý vị thâm trường. Sở mẹ đối với chai tương cảm thán: "Aiz... người trẻ tuổi bây giờ đúng là có khác..."

Sở ba đối với lọ dấm nói tiếp: "Nóng một chút sẽ phải hôn, Minh nhi cũng đừng đi làm gì khác, mỗi ngày đều dính lấy nhau là được".

"Ba! mẹ!" Lâm Tĩnh bị nói đến xấu hổ vô cùng.

"Tĩnh Tĩnh, đừng để ý bọn họ, đây là ghen tị trắng trợn." Sở Minh nắm tay Lâm Tĩnh an ủi, nghiêng mắt nhìn hai người kẻ xướng người họa trên sô pha.

"Ta ghen tị lúc nào?" - Sở mẹ không phục hỏi, người cái tên tiểu tử chết tiệt có gì để cho mẹ ghen tị?

Sở Minh không thèm để ý, lại gấp một miếng sùi cảo nhét vô miệng, giọng nói mơ hồ không rõ trả lời: "Mẹ không phải ghen tị thì là cái gì? Ghen tị Tĩnh Tĩnh nhà con đẹp, ghen tị chúng con ân ái, con cho tới bây giờ cũng không thấy ba hôn lên khuôn mặt già nua người a?"

ba một tiếng, Sở mẹ đen mặt vỗ đôi đĩa lên bàn, Lâm Tĩnh dùng sức kéo Sở Minh một cái, lắc lắc đầu.

"Ồi ôi, em nói xem tôi miệng làm sao đây, còn dám đem mẹ ra đắc tội... ây ây... mẹ đừng tức giận, mẹ xem, con làm sao xin lỗi mẹ."

Lâm Tĩnh cùng Sở ba kinh ngạc nhìn Sở Minh, muốn xem một chút nàng rốt cuộc làm gì để xin lỗi, đợi đến nửa ngày, Sở Minh đều ăn hết một mâm sùi cảo cũng không có động tĩnh, Sở ba lặng lẽ dùng cánh tay huých huých nàng một cái "Minh nhi, con đừng nói dối mẹ con!"

Sở Minh đặc biệt khinh bỉ nhìn Sở ba: "Ba, ba cũng quá không tự giác, con chờ ba nửa ngày, sao lại không tới hôn mẹ con một chút a?"

Sở ba: "... " o.o

Lâm Tĩnh che miệng nín cười đến run rẩy. Sở ba, Sở mẹ xấu hổ đỏ bừng mặt, cúi đầu ăn sùi cảo, ai cũng không dám nhắc lại đến chuyện xin lỗi.

Buổi tối com nước xong, Sở Minh ôm Lâm Tĩnh ngồi ở ngoài hiên thích ý hưởng thụ từng cơn gió mát mẻ.

"Lạnh không?" - Sở Minh dùng mũi cọ cọ cổ Lâm Tĩnh, nhẹ giọng hỏi.

"Không." - Lâm Tĩnh giống như con mèo nhỏ chui vào lòng Sở Minh. Sở Minh cười cười ôm Lâm Tĩnh thêm chặt hơn, hôn hôn nàng lỗ tai.

"Lần trước người Lâm ba giới thiệu cho em như thế nào?"

Lâm Tĩnh mặt ửng hồng, quay đầu trừng mắt nhìn Sở Minh lườm một cái.

"Không được ghen lung tung" - "Tôi nào có!" Sở Minh vô tội nhếch nhếch miệng.

"Chắc chắn là có!" - đưa tay túm túm cái mũi Sở Minh lắc qua lắc lại, Lâm Tĩnh vừa lòng bật cười, Sở Minh bắt đắc dĩ lắc đầu, nâng tay kéo xuống bàn tay nhỏ bé đang tác quái, mười ngón đan xen, đặt ở bụng Lâm Tĩnh, nhìn phía trước, giống như suy tư cái gì đó, thật lâu sau mới cất giọng: "Tĩnh Tĩnh... ~~~"

"Ừ?"

"Có phải tôi là người đặc biệt keo kiệt không?"

Lâm Tĩnh ngạc nhiên quay lại, nhìn bộ dạng Sở Minh giống như đang làm sai gì đó cúi đầu nhăn nhó, cười cười, xúc động dâng lên, đưa tay ôm lấy nàng, cười khê: "Minh bây giờ mới biết sao?!"

"Em cũng cảm thấy như vậy?" - Sở Minh cúi đầu càng thấp.

"Haha."

Lâm Tĩnh nâng lên bàn tay Sở Minh đang nắm tay mình khe khẽ hôn lên.

"Đồ ngốc, Minh nên biết, cả đời này trừ Minh ra em sẽ không yêu bất cứ người nào khác."

Sở Minh như trước vẫn cúi đầu, mím môi không nói gì.

"Minh nhi..."

Gương mặt xinh đẹp của Lâm Tĩnh xuất hiện một chút nhũn mảy, khó hiểu nhìn nhìn Sở Minh. Sở Minh ngẩng đầu ngắm Lâm Tĩnh ngây ngốc cười.

"Tĩnh Tĩnh, kỳ thật em nói đúng, tôi là người rất keo kiệt. Không biết vì sao, trừ tôi ra, em nói chuyện với ai tôi cũng thấy không thoải mái, hận không thể đi đến đem em giấu đi, chỉ có tôi mới được nhìn ngắm. Nhưng mà, tôi cũng biết, em là tông giám đốc Vạn Lâm, không thể giống như dân thường, mỗi ngày đều chỉ xoay quanh tình tình yêu yêu, vì sự nghiệp, em vẫn phải tiếp xúc với nhiều loại người. Nhưng mỗi khi nhìn thấy em cùng người có thân phận, có địa vị đi cùng nhau tôi đều thấy khô sở, cũng sợ em..."

"Sợ cái gì?" - Lâm Tĩnh đẩy Sở Minh ra, giận dữ nhìn nàng.

Sở Minh ủy khuất cúi đầu, thấy chưa, chính là không thể cùng bà chủ lớn tán gẫu tâm sự, chắc chắn, phong phạm nữ vương lại xuất hiện rồi, các người nhìn bộ dáng nàng ôm cánh tay cắn tức nhìn ta kìa, nhìn thế nào cũng là một bộ bà chủ dạy bảo cấp dưới.

Lâm Tĩnh thở dài, tiến lên vài bước, ôm lấy Sở Minh, hai má cọ cọ ở xương quai xanh của nàng, ngẩng đầu bất mãn cắn cắn Sở Minh một cái. "Minh, Minh nói như vậy em thực sự tức giận. Chẳng lẽ nhiều năm như vậy Minh còn không hiểu được tâm ý của em? Yêu là tích lũy từng chút một, từ trung học đến bây giờ, chúng ta đã trải qua bao nhiêu đau khổ, đã khóc, cũng đã cười, ai cũng chưa từng nói đến buông ra, cũng chưa từng chân chính chia tay, không phải vì chúng ta tin tưởng lẫn nhau sao?"

"Đúng là vậy, nhưng..." - Sở Minh muốn biện giải.

"Nghe em nói xong đã." - Lâm Tĩnh ngăn lại.

"Minh, em biết Minh không tự tin có nguyên nhân là bởi vì chúng ta thân phận địa vị cách xa, nhưng là phải tin tưởng chính mình, càng phải tin tưởng em. Trước kia, là em không đúng, hết lần này đến lần khác từ chối Minh, làm tổn thương Minh, để Minh đối với chính mình mất đi tự tin."

Nói đến chuyện này, Lâm Tĩnh có chút nghẹn ngào, nghĩ đến trước kia mỗi lần Sở Minh bị cự tuyệt đáng vẻ đáng thương, trong lòng đều đau thắt lại, hít sâu mấy lần, đôi mắt đẹp để sâu thẳm nhìn ngắm Sở Minh.

"Cho em một cơ hội được không? Lần này để em chứng minh em yêu Minh, rất yêu."

Sở Minh há miệng khó tin nhìn Lâm Tĩnh, Lâm Tĩnh mắt cũng không chớp nhìn lại nàng, Sở Minh hốc mắt phiếm hồng, dùng sức ôm lấy Lâm Tĩnh, cảm giác hạnh phúc tràn ngập toàn thân, đưa tay nâng cằm Lâm Tĩnh, cúi đầu, thật sâu hôn xuống.

Trong nhà, Sở ba cầm kính viễn vọng ngắm xung quanh, đột nhiên lớn tiếng. "Vợ à, em cũng thật tài giỏi, hai đứa nhỏ quả nhiên trốn trong vườn ôm hôn nhau kìa."

Sở mẹ cầm điều khiển từ xa đổi kênh chương trình, đắc ý cười:

"Em nói chính là đúng, hai đứa nhỏ này chính là thích theo đuổi cảm giác "yêu đương vụng trộm" kích thích."

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Ngày hôm sau, Sở Minh cùng Lâm Tĩnh rời Sở gia, theo thường lệ cùng nhau lái xe đi công ty, trong xe một người điều khiển, một người đồ măt rất nhanh liền đến cửa công ty. Xuống xe, Sở Minh tự giác buông lỏng ra bàn tay luôn luôn nắm chặt, nàng vô lại đến đầu cũng biết khi nào cần nghiêm túc, không muốn Lâm Tĩnh khó xử, nhẹ nhàng buông tay ra, hướng Lâm Tĩnh cười cười, chậm rãi hướng bộ phận kinh doanh đi. Lâm Tĩnh hiểu ý vội giữ chặt tay Sở Minh, ngập ngừng nhìn nàng, Sở Minh hiểu Lâm Tĩnh đang suy nghĩ gì, gật đầu mỉm cười trấn an.

Sở Minh bởi vì suy nghĩ linh hoạt, mồm mép lanh lợi, xây dựng được hệ thống khách hàng thân thiết, đã được thăng chức thành phó phòng kinh doanh, sự kiện lớn nhỏ của công ty nàng cũng tham dự không ít, trong lòng coi như được an ủi, cuối cùng thoát ly được một nửa hình tượng "tiểu bạch kiểm", có thể giúp đỡ bà xã phân ưu. Đang dương dương tự đắc, di động vang lên, nhìn dãy số hiển thị, ánh mắt liền cười đến híp lại:

"Đồng Đồng, cùng Nhị Thiếu hưởng tuần trăng mật đã về rồi a?"

"Tiểu Cầu tử, tao nhớ mày muốn chết."

Giọng nói kinh thiên động địa truyền tới, làm đồng nghiệp bên cạnh đang xem văn kiện sợ tới mức giật mình suýt nữa đem văn kiện ném, Sở Minh đen mặt, cái lỗ tai bị chấn động ong ong vang lên, đem điện thoại đưa ra xa tai một khoảng, mới dám nói tiếp:

"Đi chơi vui không? Thế nào?"

"Ai, đừng nói nữa, làn da của chị đây đen đi muốn chết, trên người cũng bị muỗi cắn ra một đống nốt."

"Ha ha... sự kết hợp của hắc tinh tinh cùng da cóc, rất quyến rũ, nhất định xinh đẹp động lòng người."

"Tên kia mày thiếu ăn đòn sao!"

"Khụ khụ" - nhớ tới hình dạng Từ Đồng đánh người, Sở Minh lạnh cả người, để bảo vệ bản thân khỏi ma trảo, liền nghiêm trang hỏi:

"Trước khi đi người không phải nói với tao là đi tour Châu Âu năm ngày sao? Làm sao lại thâm như vậy?"

"Nhắc tới chuyện này tao lại tức giận, đều do cái tên hướng dẫn viên du lịch quái đản kia, nói cái gì cảm thụ thiên nhiên, nên đi dã ngoại cắm trại. Tao cùng Nhị Thiếu mỗi đêm nằm trên giường nuôi muỗi ăn no. Không cần nghĩ cũng biết tao đây tuổi trẻ thiên sinh lệ chất, muỗi cắn cũng không muốn cắn Nhị Thiếu, toàn bộ đều bu lên một mình tao, tao tức giận, xịt hết một lọ nước hoa lên người, lại còn gió lạnh làm tao cả đêm không ngủ được. À mà còn chưa đủ, hơn nửa đêm yên tĩnh lại nghe sói tru, miễn bàn có bao nhiêu phần dọa người."

Sở Minh cười to... "Nếu như mày bị một con sói tha đi không biết chừng còn có thể soạn ra được một vở nhạc kịch tình yêu "Người đẹp cùng Sói", tao nghĩ chỉ cần là giống đực, mày đều có thể chấp nhận."

"Đậu...! Chó nhỏ vài ngày không gặp mày ngứa thịt phải không? Cái gì gọi là chỉ cần giống đực đối với tao đều có thể chấp nhận, tao cho mày biết cả nam và nữ đều bị chị đây quyến rũ hết!"

"Đúng đúng, Đồng tử là ai chứ, đâu chỉ nam nữ ăn hết, bất nam bất nữ cũng yêu nhất mày không phải sao!" (*Mình mình không phải vô sỉ bình thường đâu!~v*)

Điện thoại bên kia Từ Đồng tức giận xì khói, nghiêng răng nghiêng lợi gào lên:

"Sở Minh, miệng lưỡi vô sỉ của mày lúc nào thì có thể thay đổi? Chờ buổi tối gặp mặt tao không thể tha cho mày!"

"Gặp mặt? Được, tại nơi nào?"

"Ngay dưới quán lẩu cá ở công ty mày đi, sáu giờ, mày nếu đến muộn tao sẽ đem toàn bộ chuyện cũ của mày nói cho Tĩnh Tĩnh biết."

"Ách... Mày thôi đi có được không!" ("——")

Quảng điện thoại xuống, Sở Minh nhìn nhìn đồng hồ, trực tiếp cầm áo khoác hướng phòng tổng giám đốc đi đến. Tổ trưởng thư kí cười híp mắt nhìn thấy Sở Minh, đem nàng mời vào, thêm chén nước, rồi lui ra ngoài.

Sở Minh cầm cốc nước cười hi hi ngắm Lâm Tĩnh, Lâm Tĩnh cả người ầu phục sẫm màu, làn da trắng sứ bên trong được tôn lên rõ ràng, đang cúi đầu ký tên trên văn kiện, thấy Sở Minh đi vào, Lâm Tĩnh để bút trong tay xuống, cười nhìn Sở Minh:

"Chuyện gì vui vẻ như vậy?"

"Đồng Đồng đã trở lại."

"Thật sự?" Lâm Tĩnh trong mắt xẹt qua một tia mừng rỡ.

Sở Minh gật đầu "Hẹn giờ tan tầm đi quán lẩu cá phía dưới công ty họp mặt."

"Vừa lúc, em cũng không xê xích gì nhiều, vậy chúng ta đi xuống đi, buổi tối nhiều người, không chọn được vị trí tốt."

"Được."

Bởi vì thời gian chưa phải tan tằm, người cũng không nhiều, chủ nhà ăn vừa nhìn thấy Lâm tổng đến đây, vội cúi người đi ra đón chào, tự mình mang hai người đi đến một gian phòng khá tốt, cho người phục vụ đi ra ngoài, chính mình cũng lui đi ra.

Sở Minh mắt to trừng mắt nhỏ nhìn theo bóng lưng ông chủ, âm dương quái khí càu nhàu:

"Đây là kiểu gì, thấy người có tiền lập tức quần quýt xu nịnh như chó cảnh, những lần trước mình tới đây, hần cái gì cũng không nói, trực tiếp ném cho phục vụ."

Lâm Tĩnh nhin cười: "Đúng đúng, là lão bản có mắt không nhìn được Thái Sơn, lại có thể dám lãnh đạm Sở đại tiểu thư nhà chúng ta."

Sở Minh vẫn là không vui vẻ chu chu mỏ, nhìn thấy Lâm Tĩnh một bộ đắc ý tiểu nữ nhân, cười xấu xa: "Tĩnh Tĩnh, lúc này mới bốn giờ rưỡi, tôi nghĩ Đồng Đồng cùng Nhị Thiếu còn phải đợi lát nữa mới đến, chúng ta làm cái gì đó trong lúc chờ họ đi." (*Vô si, quá sức vô si* >"<)

"Làm gì?" - Lâm Tĩnh ngây thơ hỏi.

Sở Minh không nói gì, đứng lên, trực tiếp đem Lâm Tĩnh đang yên ổn ngồi trên ghế ôm lấy.

"A! Mình định làm cái gì?" - Lâm Tĩnh giật mình hô lên.

"Em đoán xem?" Sở Minh cười đến vô cùng dâm tà.

"Đừng —— sẽ có người vào." Lâm Tĩnh mặt đỏ lên, tay nhỏ bé liều mạng đẩy Sở Minh.

"Ngoan, em không lên tiếng, cam đoan không ai dám đi vào." Sở Minh vừa nói vừa đem nàng đặt xuống ghế sa lon, chính mình cũng dán theo người Lâm Tĩnh đè xuống.

"Mình, đợi về nhà được không, như vậy không tốt lắm?" - Lâm Tĩnh chớp đôi mắt đẹp, mang theo ánh nhìn cầu xin nhìn lên Sở Minh. Hiệu quả ngược lại, cái nhìn này càng làm cho dục vọng Sở Minh càng lên càng cao, nàng cúi đầu, cánh môi dùng sức cắn mút, đầu lưỡi mở ra khớp hàm, cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ nhỏ của người vẫn thẹn thùng mời gọi, tay kia thì đưa ra phía sau lưng Lâm Tĩnh chậm rãi vuốt ve, xoa nắn. Sở Minh đang hôn mê mẩn, phía sau lưng một trận gió lạnh thổi qua, cả kinh, từ trên người Lâm Tĩnh trượt xuống, cửa lại đột nhiên mở được sao? Lập tức quay đầu lại, quả nhiên, Nhị Thiếu cùng Từ Đồng đang hípc đôi mắt nhỏ quý dị nhìn mình cùng Lâm Tĩnh.

Từ Đồng cả người màu đen vấy liền thân bó sát người, tóc quần thả tự do trên vai, có chút rám nắng, nhưng khi nhìn lại cũng có một vẻ đẹp ngổ ngược, Nhị Thiếu như cũ là một thân màu trắng sạch sẽ đồ thể thao, trên mặt quanh năm hờ hững lộ ra một thoáng quý dị cười cười, Lâm Tĩnh vội quay thân mình ngồi ở trên ghế sa lon không dám nhìn hai người, Từ Đồng lại mừng rỡ nhàn rồi, vui tươi hơn hờ nói:

"Tiếp tục, tiếp tục a, tình cảm mãnh liệt, rất cmn kích tình!"

"Có hai người như vậy sao? Không phải hẹn năm giờ sao? Tới sớm như thế làm gì?" Sở Minh bất mãn ồ ào.

"Đến chọn chỗ a." Từ Đồng đi lên trước, cười hi hi đưa tay véo véo nắn nắn khuôn mặt nhỏ nhắn phì nộn của Sở Minh, xem như không thấy mặt Sở Minh đen lại, tiếp tục véo má sau đó quay đầu lại hướng Nhị Thiếu dễ thương cười:

"Thiếu, nhìn xem, Mỹ Oa của chúng ta chạm vào cũng không có xúc cảm tốt như mặt Sở Minh vậy?"

"Mỹ Oa là ai?" Sở Minh ngốc hề hề hỏi.

Nhị Thiếu liếc nàng một cái, thần nhiên trả lời

"Mới nuôi một con chó ngao Tây Tạng"

Lâm Tĩnh ở một bên cười vui vẻ, Sở Minh buồn bực nhìn ba người, Nhị Thiếu kêu người phục vụ, gọi thức ăn, ba người vây quanh cái bàn ngồi xuống, hàn huyên.

Từ Đồng liên tiếp cùng Sở Minh oán hận mẹ của Nhị Thiếu có bao nhiêu không thích nàng, luôn gây sự, như thế nào như thế nào ngược đãi nàng, Lâm Tĩnh lẳng lặng nghe không phát biểu bình luận, Sở Minh thì không như vậy, rõ ràng hướng về Từ Đồng, vỗ bàn mắng Nhị Thiếu không có can đảm, không che chở vợ, không biết học theo chính mình, háo hão bảo hộ vợ. Nhị Thiếu bị chửi ừ rừ một mình phiến muộn ngồi trong góc, kết quả hai người vẫn hàn huyên nói không ngừng, dù nhin giới đến mấy thì Nhị Thiếu cũng bị nói đến nóng nảy, vỗ bàn đứng lên:

"Sở Minh, cậu tại sao không nói Đồng Đồng khi dễ mẹ tôi? Mẹ tôi không thích giống chó cỡ lớn, muốn tôi đem chó ngao Tây Tạng đưa cho bạn bè nuôi giúp, tôi không đồng ý. Bà không có cách, liền mua một con chó nhỏ giống Kim Ba về nuôi, bình thường mang theo đi ra ngoài dạo chơi cũng khuấy khỏa, mà Đồng Đồng —— em ấy lại có thể được đăng chân lên đăng đầu, để chó ngao Tây Tạng đi cắn chết Kim Ba!"

Từ Đồng đưa tay vuốt vuốt tóc, thẹn thùng giải thích: "Em là nhìn tiểu Kim ba rất đáng thương, mới ra sinh liền cai sữa, muốn Mỹ Oa nhà ta đi cho nó bú sữa."

Lâm Tĩnh đang ăn nghe lời này trực tiếp bị nghẹn, che miệng, mắt lè rung rung nhìn ba người, Sở Minh vội xoay người lại vui vẻ đấm lưng hầu hạ.

Bên cạnh, Từ Đồng ngó ngó Sở Minh, tiếp tục nhìn nhìn bên cạnh mặt lạnh Nhị Thiếu, quăng đũa, bực mình cầm túi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Từ Đồng ngó ngó Sở Minh, tiếp tục nhìn nhìn bên cạnh mặt lạnh Nhị Thiếu, quăng đũa, bực mình cầm túi rời đi.

"Em định đi đâu vậy?" Nhị Thiếu đề đũa xuống xoay người, giữ lại Từ Đồng đang bỏ ra ngoài.

Từ Đồng kéo tay mình ra khỏi tay Nhị Thiếu: "Buông tay! Không phải chê tôi sao? Tôi đây đi là được!"

Từ Đồng mắt đỏ hồng hướng ra ngoài, nàng không thể chịu được thấy Nhị Thiếu vì người khác mà to tiếng với nàng, kể cả là ông trời cũng không được!

"Rốt cuộc em muốn cái gì?!" Nhị Thiếu không kiên nhẫn lớn tiếng.

Âm thanh ầm ỉ trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, Từ Đồng không thể tưởng tượng nổi nhìn Nhị Thiếu; Sở Minh, Lâm Tĩnh ngạc nhiên nhìn hai người, đưa mắt nhìn nhau, biết Nhị Thiếu nhiều năm như vậy, đừng nói phát cáu, ngay cả đôi Từ Đồng lớn tiếng nói chuyện đều chưa từng thấy qua. Hôm nay lại có thể bởi vì mẹ của mình mà nổi cáu với Từ Đồng... Khụ khụ, chỉ có thể nói cô rất hiểu thuận!

Từ Đồng thế nào chịu được ủy khuất, nghiêng răng quay lại hướng bụng Nhị Thiếu đập một cước, Sở Minh, Lâm Tĩnh há mồm nhìn Nhị Thiếu ôm bụng ngồi xổm xuống, lại mãnh liệt cùng quay đầu, thấy Từ Đồng nhanh như chớp xách túi bay ra bên ngoài.

"Hong Nhị Thiếu, cô đi đi! Cô đừng để ý tôi, đi mà về nhà tìm mẹ cô bú sữa đi! Cùng bà ấy nói chuyện yêu đương đi!"

Từ Đồng "cộp cộp" gõ giày cao gót vang lên, đẩy cửa chạy ra ngoài như bay, Nhị Thiếu lấy tay ôm bụng cũng đuổi theo chạy ra ngoài. Lưu lại Sở Minh cùng Lâm Tĩnh trợn mắt há mồm nhìn nhau trong chốc lát, một miếng cũng không muốn ăn, gọi thanh toán rồi rời đi.

Trên đường về nhà, Sở Minh vẫn là lo lắng Từ Đồng, sợ nàng tính tình quật cường lại nóng cạn đi gây chuyện cùng người khác. Ngồi ở phó lái lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho nàng, nói nửa ngày, trừ bỏ tiếng khóc cùng sột sột thì cái gì cũng hoàn toàn nghe không được, đành bất đắc dĩ cúp điện thoại, quay sang Lâm Tĩnh ai oán:

"Em thấy hai người họ có ngậy thơ ấu trĩ không, một ngày vui như vậy, bởi vì tôi nói tới chó, lại từ chó bay lên đến mẹ, cuối cùng còn cãi vã động tay động chân, hảo hảo một bữa cơm, ra về mất vui."

Lâm Tĩnh cười yếu ớt:

"Hai người cùng một chỗ lâu, khó tránh sẽ có điểm ma sát, yên tâm đi, Từ Đồng tính tình đến nhanh, đi cũng nhanh."

Sở Minh lắc đầu:

"Tĩnh Tĩnh, em không hiểu tính Đồng Đồng. Cô ấy là nhất định cho rằng mình phải là trung tâm. Đừng nhìn cô ấy bình thường tính khí vui vẻ, chuyện gì cũng không để trong lòng. Đó là bởi vì chuyện để cô ấy chú ý quá ít, nhưng Nhị Thiếu là điểm mấu chốt, chỉ cần là chuyện cùng Nhị Thiếu có liên quan, Đồng Đồng liền giống như chó điên, gặp ai cắn người đó."

Lâm Tĩnh cười "Có thể hay không cắn Minh?"

Sở Minh vui vẻ, phần chân, kiều ngạo nhắc chân bắt chéo:

"Vậy cũng không phải, tôi là loại người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, cô gái xinh đẹp nhẹ nhàng, ai thấy mà không muốn tới hôn hai cái a!"

"..."

Trên đời có một loại người gọi là mồm quạ đen, đã nói tốt chắc chắn là không trúng, nói xui xẻo lại trăm phần trăm thành công, chính là để mô tả Sở Minh.

Buổi tối, Sở Minh cùng Lâm Tĩnh hai người về đến nhà ăn cơm xong cũng đã chín giờ, Sở Minh sợ Lâm Tĩnh mệt, xưng phong nhận việc dọn dẹp, đẩy Lâm Tĩnh vào trong tắm rửa. Dọn dẹp ổn thỏa, liền đi phòng bên cạnh tắm rửa sạch sẽ, tùy tiện mặc một bộ đồ thoải mái, vui vẻ huyt sáo, cầm máy tính

vào phòng chuẩn bị kêu Lâm Tĩnh cùng nhau xem bộ phim mới tải về. Trong phòng, hương thơm phảng phất, Lâm Tĩnh đang mặc áo ngủ tơ tằm kêu gọi màu trắng, dùng khăn nhẹ nhàng lau tóc, cánh tay đưa lên nhắc xuống mơ hồ có thể thấy hai điểm mê người trước ngực, thấy Sở Minh tiến vào, liền cười ngọt ngào:

"Cùng xem phim? Chờ em lau khô tóc nha."

Sở Minh hai mắt nhìn chăm chăm, liếm liếm môi khô khốc, bỏ máy tính sang một bên, cũng không quản tóc còn ướt sũng, ba bước biến hai nhảy lên giường, đem Lâm Tĩnh áp dưới thân thể liền hôn tới, nhìn thấy người dưới thân rõ ràng bị kinh hách hiện lên trên gương mặt tinh khiết, Sở Minh lập tức liền tưởng đến thô con mắt ngập nước, trong lòng dục hòa bộc phát, cuồng loạn hôn lên gương mặt trắng nõn, Lâm Tĩnh khó nhịn uốn éo người, muốn né tránh tên xấu này châm ngòi, Sở Minh cũng không vừa, hai chân kẹp chặt eo của nàng, đưa tay xốc lên vấy nguì tiến vào chậm rãi vuốt ve, tiếng rên rỉ từ từ tràn ra, Sở Minh hưng phấn tăng lực trên tay. Đang lúc Lâm Tĩnh mê loạn trong thời khắc mấu chốt, cửa nhà bị người nào đó vừa đá vừa đập "Thình thịch" vang lên.

"Ai vậy?" - Sở Minh khàn khàn lên giọng hát bất mãn hỏi, đáp lại cô vẫn là tiếng đập cửa kịch liệt, Lâm Tĩnh đỏ mặt đẩy ra Sở Minh, một lần nữa mặc áo ngủ vào - "Minh, đi mở cửa."

Vịt đã nướng xong đưa đến miệng còn bay mát, Sở Minh tức giận đứng dậy, dùng sức mở cửa, một trận gió lạnh thổi qua, Sở Minh bị một con quỷ tóc tai bù xù, son hồng vấy bẩn gương mặt tiêu tụy gắt gao ôm lấy.

"Ồ ô ~Minh, Nhị Thiếu vô lương tâm không quan tâm tao, mày với tao đến với nhau đi!"

Sở Minh cứng ngắc thân mình, kinh ngạc nhìn lên, vẻ mặt xấu hổ nhìn người đang há miệng trừng mắt nhìn nàng - Lâm Tĩnh.

Từ Đồng một bên nước mũi, một bên nước mắt lau đầy lên người Sở Minh, nửa ngày cũng không thấy được an ủi, không khỏi lửa giận công tâm, há mồm, hướng cổ Sở Minh cắn một ngụm

"Hĩ..." Sở Minh như bị điện giật đem Từ Đồng từ trong lòng đẩy ra.

"Mày điên rồi à?"

Từ Đồng cố gắng đứng vững thân mình rồi cũng gào lên theo:

"Tiểu cầu, chị đây đang bị thất tình, cần an ủi có biết hay không! Mày còn dám đẩy chị? Đồ cảm thù! Chị đây cần ôm ấp, một cái ôm ấm áp nha!"

"Từ Đồng mày biết mày hiện giờ nhìn cực kì giống oán phụ không?" Sở Minh ôm cổ cắn răng hung hăng lườm Từ Đồng.

"Tao giống oán phụ? Có mày mới là oán phụ! Cả nhà mày mới là oán phụ!"

"Mày cút cút cút cút cút!!!! Cút đi ra khỏi nhà của tao."

"Đây là nhà mày á? Đây là nhà Tĩnh Tĩnh, mày làm gì được tao, tao có ngồi ở đây ăn vạ mày cũng không quản được."

"Từ Đồng mày không nói lý!"

"Theo tao mày mới là không có nói lý!"

"..."

Lâm Tĩnh thở dài, giận dữ lườm Sở Minh đang vò đầu bứt tai một cái, lại duỗi tay đem Từ Đồng đang nộ khí xung thiên kéo đến ôm vào trong lòng của mình, nhẹ tay vỗ vỗ vai nàng, còn thì thầm nhỏ giọng an ủi. Từ Đồng cũng không tiếp tục náo loạn, ngoan ngoãn nằm yên trong lòng nàng, thi thoảng nức nở hai tiếng.

Sở Minh đáng thương bị bỏ rơi đứng ở một bên xoắn xuýt, GATO đầy cõi lòng, nhưng cô trời sinh sợ hãi ác nhân, chỉ dám tự mình làm bầm lầy bầu vại câu, cũng không dám cùng với tên nữ lưu manh kia cướp lại lão bà của mình.

Từ Đồng nhớ tới Nhị Thiếu buổi chiều tỏ thái độ với mình, cảm xúc không khống chế được, lại đau khổ kêu gào khóc lớn trong lòng Lâm Tĩnh một hồi, cuối cùng phát tiết xong, chậm rãi ngẩng đầu, dùng đôi mắt đã sưng to như quả đào thâm tình nhìn Lâm Tĩnh

"Tĩnh Tĩnh, hay cậu cũng đem tên đầu gối kia đá đi, chúng mình đến với nhau. Hai người bọn họ, ai cũng đều là tên xấu xa!"

Sở Minh vì câu nói này hoàn toàn bị chọc giận, đầu xanh, lại có thể dám xúi vợ bà hồng hạnh xuất tướng! Liền vươn tay định kéo vợ mình ra, Từ Đồng sớm có chuẩn bị, một cái nghiêng người, chân dài xoay nhẹ, thuận lợi đem Sở Minh ngăn chân, quăng ngã gục, còn chưa hết giận, ngay lúc Sở Minh đang bò dậy lại bị Từ Đồng nghiêng răng đặt móng ngòi lên đè xuống mặt sàn, nàng tay trái níu lấy tóc Sở Minh không cho động dậy, tay phải nắm thành quyền nện vào trên móng Sở Minh, thét chói tai:

"Dám khi dễ tao, lão nương hôm nay vừa lúc khó chịu, liền cùng mày chơi đùa! Di nha!"

Sở Minh cau mày thống khổ nhìn lên Lâm Tĩnh, cánh tay run rẩy nâng lên, tìm kiếm viện trợ. Từ Đồng sau khi nhìn thấy, trợn mắt tức giận, cánh tay ngọc

ghìm cứng cổ Sở Minh lại lời về:

"Hừ! Dám chạy? Mày còn dám chạy? Tao hôm nay sẽ thử đánh chết mày!"

Sở Minh quý khóc thần gào kêu thảm thiết, cô kêu càng lớn thanh âm, Từ Đồng càng vui vẻ. Lâm Tĩnh nhìn Từ Đồng tư thế như Võ Tòng đánh hổ cũng không dám tiến lên can ngăn, cần môi nghĩ nghĩ, vội lấy điện thoại ra gọi cho Nhị Thiểu.

Nhị Thiểu đang lần lượt lướt khắp các quán bar tìm Từ Đồng, lo lắng đến sắp điên, nghe được Lâm Tĩnh nói Từ Đồng đang ở nhà nàng làm kia, vội lái xe đuổi tới. Nhị Thiểu đầu đầy mồ hôi vọt vào nhà, giật mình nhìn thấy Sở Minh đang bị Từ Đồng hung hăng đè trên mặt đất, nàng thì đang vui vẻ ngồi trên người người ta lắc qua lắc lại, liền nhẹ nhàng thở ra. Lôi kéo Lâm Tĩnh đến một bên, mở ra lon coca đưa tới, vỗ vỗ tay nàng an ủi: "Đừng vội, lại đây ngồi xem một lát."

"Nhị Thiểu, cậu là đồ tiện nhân! Tĩnh Tĩnh, Tĩnh Tĩnh em cứu tôi đi!"

Sở Minh giống như con bọ bị mắc trên mạng nhện, qua lại vặn vẹo, ở dưới thân Từ Đồng thét lên thê thảm.

Từ Đồng đang đánh người hăng say nghe thấy Sở Minh nói, hồ hững liếc mắt nhìn Nhị Thiểu một cái, từ trên người Sở Minh lăn xuống, không nói một tiếng liền lại chạy ra ngoài, Nhị Thiểu lắc đầu đuổi theo.

Sở Minh xoa mông, mắt ngập nước nhìn Lâm Tĩnh, Ông trời ơi! Ai có thể nói cho tôi biết vừa rồi phát sinh hết thảy đều là cái quái quỷ gì?

Mới vừa được Lâm Tĩnh đỡ dậy, chuông cửa lại vang lên, lần này Sở Minh đã có kinh nghiệm, lần mất thật xa mới nhìn Lâm Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh, em đi mở cửa đi, Từ Đồng nó chỉ bắt nạt tôi, không dám đánh em đâu."

Lâm Tĩnh vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Sở Minh, liếc qua mắt mèo trên cửa, mặt lập tức biến sắc, nhanh tay kéo cửa ra.

Lâm Tĩnh còn chưa kịp phân rõ hay không thật sự là người này, mình đã bị rơi vào ôm ấp, một cái hôn dừng ở trên mặt, hương Vải quen thuộc làm khoe miệng nàng hơi hơi giờ lên.

"Tiểu bảo bối thân ái của tôi, Mộ Mộ tôi đã trở về."

Một bên Sở Minh chứng kiến một màn này, chân mềm nhũn lại ngã xuống trên mặt đất, đây lại là ai vậy?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thời tiết sao lại nóng vậy a, ăn bốn cây kem cũng không thấy bớt đi chút nào. (??).

Editor nói ra suy nghĩ của mình: Hello, đã lâu không gặp!

*Khổ thân Minh vô lại, hai lần bị cướp vợ mà không thể động thủ!))) *chuẩn bị ngược**

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Sở Minh trơ mắt nhìn Lâm Tĩnh bị người khác mím cười ôm vào lòng, trong lòng dâng lên một tia khó chịu, giờ này khắc này tâm tình chỉ có một câu có thể biểu đạt: *vết thương em cho tôi, chỉ có thể dùng nụ cười che giấu. Đau đến khắc cốt ghi tâm, cũng vì nụ cười của em mà tan biến.* Sở Minh hai tay ôm lấy chính mình, tha thiết mong chờ nhìn sang, Tĩnh Tĩnh, làm sao em còn không buông ra? Đến tốt cùng còn muốn ôm bao lâu? Minh hiện tại cần làm như thế nào? Là làm bộ như bất giác tại giường, xông lên trước tách hai người ra sau đó cho cô ta một cái tát, lên giọng thét chói tai "Cút", hay vẫn là oán phụ như hiện trạng căn răng yên lặng đau khổ rồi đi?

Sở Minh trong lòng bất ổn cân nhắc, cùng lúc đó, hai người bên kia hoàn toàn bỏ qua cô.

Hai mỹ nữ gát gao ôm cùng một chỗ, biểu tình vui sướng, nước mắt vui vẻ, cùng một khí chất cao quý, cùng một dáng người hoàn mỹ, tóc dài dây dưa cùng một chỗ, kháng khí, hình ảnh cần bao nhiêu duy mỹ liền có bấy nhiêu duy mỹ.

Ôm một hồi lâu, Lâm Tĩnh mới nhớ lại Sở Minh, nhìn qua cánh tay Mộ Mộ, thấy ai kia vẻ mặt như bánh bao ngâm nước, biểu lộ đau khổ nhăn nhó. Lâm Tĩnh nhìn cười nhẹ nhàng đẩy ra Mộ Mộ, đi lên trước, đưa tay kéo Sở Minh đến, cười giới thiệu:

"Minh, đây là bạn tốt từ nhỏ đến lớn của em, Mộ Diêu."

"Mộ Diêu, đây là Sở Minh, người yêu của tớ."

Sở Minh thở dài một hơi nhẹ nhõm, hóa ra chỉ là một người bạn, sao em không sớm nói a, để cho tôi thương tâm nửa ngày, cười cười vờn tay muốn

làm quen. Kết quả Mộ Diệu người ta mặt biến đổi, cũng không thêm để ý cô, quay sang nhìn chăm chăm Lâm Tĩnh:

"Tĩnh Tĩnh, tớ nhớ được tớ từng nói qua, nếu cậu thích cùng giới tính, cậu chỉ có thể yêu tớ."

">"< *&##@#@?!!!" Sở Minh đen mặt, xoay người, híp mắt xem xét nhìn sang Lâm Tĩnh. Thực nguy hiểm, Lâm Tĩnh, em lại có thể dám ở sau lưng tôi yêu đương vụng trộm?

Lâm Tĩnh bị Sở Minh trừng có chút xấu hổ, không được tự nhiên lắc đầu:

"Mộ Mộ, chuyện này cậu đừng nói giỡn. Khi đó chúng ta quá nhỏ."

Mộ Diệu lắc đầu, ánh mắt kiên định nhìn lên Lâm Tĩnh.

"Tớ không có nói giỡn, chuyện này lúc nào cũng là thật."

Sở Minh cùng Mộ Diệu song phương mùi thuốc súng dần dần nồng đậm lên, ánh mắt liếc nhau, ánh lửa bùng bùng bắn ra, nếu theo như tính khí trước kia của Sở Minh thì đã sớm xông lên trước bắt lấy Mộ Diệu lý luận, chính là hiện giờ cô không thể, cô cần lo lắng Lâm Tĩnh cảm thụ, có thể nhìn ra Lâm Tĩnh thực để ý trước mặt nữ nhân này, không muốn Lâm Tĩnh khó chịu, cho nên chỉ có ủy khuất chính mình.

Sở Minh nhìn xuống trong lòng chưa xót cần thận đánh giá nữ nhân trước mặt, Mộ Diệu xinh đẹp rạng rỡ, tóc dài nhuộm nâu uốn sóng lớn bông bông, váy đen liền thân bó sát càng làm nổi bật dáng người uyển chuyển, cổ dài nhỏ, xương quai xanh tinh xảo, bộ ngực đầy đặn, giống như tiên tử bước ra từ tranh, chính là vẻ đẹp làm cho người khác sôi trào, mà hàn khí làm cho người ta chỉ có thể ngấm nhìn từ xa, không dám khinh nhờn. Sở Minh cúi đầu nhìn xem chính mình, dè dặt trong nhà hồ ngón, quần bò rộng thùng thình, áo T-shirt thoải mái, đầu tóc lộn xộn như nhím, Sở Minh nhếch nhếch miệng an ủi mình, không sợ, ta còn *nụ cười khuyên thành*. Vừa vặn ngay lúc này, Mộ Diệu chăm chú nhìn Lâm Tĩnh khoe miệng gọi lên một nét thoáng hiện mỉm cười, làm chói mắt Sở Minh, mẹ ơi! nụ cười này, so với đèn chớp flash máy ảnh còn con mẹ nó sáng ngời hơn nữa!

Lâm Tĩnh nghiêng nghiêng đầu né tránh Mộ Diệu nóng rực ánh mắt, quét mắt qua Sở Minh, thấy cô một bộ mặt yếu ớt, biểu cảm giống bị bỏ rơi, trong lòng có chút buồn cười, rót chén trà, chỉ hướng Mộ Diệu đến ghế sa lon ngồi.

"Mộ Mộ, làm sao cậu đột nhiên về nước, lúc trước không phải nói ngay tại Mỹ định cư sao?"

Mộ Diệu ôn nhu nhìn Lâm Tĩnh:

"Tim gan ở chỗ này, làm sao có thể không trở lại?!"

Sở Minh ở một bên nắm nắm tay, *thả thính bà ngoại cô, tôi cũng không tin cô người ở Mỹ tim gan có thể chạy về ở Trung Quốc, kể chuyện thần thoại sao? Hừ ~*

Mộ Diệu hé miệng, nhìn chăm chăm vào Lâm Tĩnh:

"Tĩnh Tĩnh, cậu có nhớ tớ hay không?"

Lâm Tĩnh cúi đầu, mặt ửng đỏ, không biết như thế nào, nhưng luôn có cảm giác Mộ Mộ lần này trở về là lạ, trước kia nàng không phải như vậy.

"Ừ, có."

Mộ Diệu im lặng, bên môi xuất hiện nụ cười thỏa mãn, ngón tay nhỏ nhắn nắm chén trà, gõ gõ nhẹ.

Sở Minh liếc nàng một cái, *đại tỷ, cô cười cái rắm, cho dù là một con chó nhỏ ở nước ngoài nhiều năm như vậy không gặp, Tĩnh Tĩnh nhà tôi cũng sẽ nhớ nó, cô nói cô cao hứng cái quái quỷ gì a!*

Sở Minh đang tự mình an ủi như vậy, Lâm Tĩnh lại bị Mộ Diệu kéo vào trong ngực, lần này nụ hôn thiết thực dừng ở bên môi Lâm Tĩnh, Lâm Tĩnh muốn kháng cự, lại bị Mộ Diệu gắt gao ôm chặt.

"Tĩnh Tĩnh, chúng ta trước kia cũng như vậy không phải sao? Chẳng lẽ bởi vì tớ xuất ngoại vài năm lại không thể sao?"

*Ta khảo:** Sở Minh nhìn không được, nhanh bước lên trước, đem Lâm Tĩnh từ trong lòng nàng kéo ra ngoài.

** (một câu chữ thể kiểu TMD hay Đậu xanh rau má.:))*

"Mộ đại tiểu thư, cô có biết người cô hôn là ai không?"

Mộ Diệu khinh thường:

"Cô cho là cô là ai?"

"Đây là vợ của tôi." Sở Minh trả lời một cách đương nhiên.

"Hai người kết hôn rồi?" Mộ Diệu tuy là cùng Sở Minh đối thoại, cũng không nhìn cô, mắt đẹp nheo lại, chăm chú nhìn chằm chằm Lâm Tĩnh.

Sở Minh biểu tình không thể tưởng tượng nổi chỉ vào ngón tay Lâm Tĩnh.

"Cô nhìn không thấy nhẫn trên tay Tĩnh Tĩnh sao?"

Mộ Diệu không thèm để ý chút nào nhìn lướt qua, thản nhiên:

"Cái kia sao, tôi cũng có thể đưa cho cô ấy."

"Cô có ý tứ gì?"

Sở Minh híp mắt, cảm giác mình giống như là đang chuẩn bị phun ra lửa, toàn thân đều là lửa giận.

Mộ Diệu nhàn nhã uống một ngụm trà, nhìn sắc mặt Lâm Tĩnh hơi biến đổi, cười nói:

"Sở Minh, tôi cho cô biết, Mộ Diệu tôi lần này về nước mục đích chính là mang đi Lâm Tĩnh. Chuyện của hai người các cô, tôi cũng rất rõ ràng."

"Rất rõ ràng?"

"Cô cho là cô cùng nàng cùng nhau 9 năm cũng đã là rất dài? Tốt, tôi cho cô biết, chúng tôi cùng nhau từ trẻ con đến hiện tại, cô cho là cảm tình của cô cùng Lâm ba, Lâm mẹ tốt lắm, vậy tôi cho cô biết, cảm tình của họ đối với tôi, hơn kém là điều mà cô không thể so sánh."

"Mộ Mộ, đủ rồi!" Một bên Lâm Tĩnh mặt lạnh cắt đứt nàng.

"Tôi không hi vọng cậu vừa trở về ngày đầu tiên tất cả đều không thoải mái."

Mộ Diệu buông chén trên tay cười đến thực sáng lạn:

"Tĩnh Tĩnh, cậu vẫn là cùng trước đây giống nhau không đổi, tôi rất vui vẻ."

Nói xong ngừng đầu nhìn Sở Minh:

"Tiểu bằng hữu, thật ngại, tôi mới vừa về nước không có chỗ ở, cho nên cần tạm thời mượn chỗ ở của Tĩnh Tĩnh, cô không để ý đi?"

Sở Minh nhếch nhếch miệng:

"Mộ tiểu thư, nếu lúc ăn cơm, trên bàn có bãi phân cô sẽ không để ý sao?"

Vô luận Sở Minh không vui như thế nào, Mộ Diệu cuối cùng cũng chuyển vào nhà mình, tuy rằng Lâm Tĩnh lần nữa giải thích Mộ Diệu chỉ là từ nhỏ đến lớn hảo tỷ muội, tình cảm bằng hữu, ngoài ra không còn chuyện gì nữa, chính là Sở Minh trong lòng luôn không vui vẻ thoải mái được, thấy Mộ Diệu như thế nào cũng đều khó chịu.

Mỗi buổi tối lúc tắm rửa xong, Mộ Diệu đều cũng mặc một chiếc áo choàng mỏng manh ở trước mặt Lâm Tĩnh đi tới đi lui, tinh thần câu dẫn trắng trợn làm Sở Minh muốn điên, trong con tức giận ngày hôm sau lập tức đem Vô Lương* từ Lâm gia mang về, tên này nhắc đến lại hay rồi, tên kia vừa vô lương tâm lại trọng sắc khinh chủ này vừa nhìn thấy Mộ Diệu liền sáng mắt tiến đến, liếm đến khi mặt Mộ Diệu đầy nước miếng mới bằng lòng bỏ qua, Sở Minh lại không ngừng cố gắng, vào ban đêm liền làm tổ yến cho mọi người ăn, Mộ Diệu trong con tức giận, bỏ bát chạy lấy người, Lâm Tĩnh che miệng cười đến run run, kết quả Mộ Diệu người ta càng trâu bò hơn, ngày hôm sau liền từ bên ngoài lại mua về đến chó mẹ.

**chó Lâm Tĩnh nuôi từ khi còn đi học - đọc thêm "Bất yếu kiểm, lại định nhĩ" để biết lịch sử trọng sắc khinh chủ của tên tiểu cẩu này!~v*

Đương nhiên, để cho Sở Minh thẹn quá hoá giận tuyệt sẽ không là điểm này. Lâm Tĩnh cùng Mộ Diệu hai người vô luận là ở ăn-mặc hay là phương diện sở thích đều có được độ tương thích kinh người, Lâm Tĩnh thích đàn Piano, Mộ Diệu thích sáng tác nhạc, Lâm Tĩnh thích hội họa, Mộ Diệu thích bình tranh, hai người trong nhà khăng khít tâm sự cùng thảo luận diễn cổ, âm nhạc, còn có thể cùng nhau ngâm thơ sáng tác vô cùng cao hứng. Sở Minh từng cố gắng tham dự qua, Lâm Tĩnh đàn Piano nàng hát, phá lệ đem Lâm Tĩnh sợ hãi đánh sai nốt, cầm màu nước cùng bút giả bộ cũng đi theo vẽ tranh, thật vất vả về ra phượng hoàng lại đau khổ bị Mộ Diệu nói thành chim sẻ, làm bộ như hưng trí dạt dào cùng các nàng cùng nhau nghe diễn cổ vui, còn không nghe được mấy câu đầu liền ngu ngốc mấy ngày liền. Tất cả chuyện này Sở Minh cũng có thể xem nhẹ, nhưng để cho nàng chịu không nổi vẫn là Mộ Diệu đối với Lâm Tĩnh như có như không khiêu khích.

Gần đây công ty bề bộn nhiều việc, Sở Minh luôn tăng giờ làm việc mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, đau lòng Lâm Tĩnh, không chịu để cho nàng chờ đợi mình, trăm phương ngàn kế đem nàng dụ dỗ về nhà, luôn luôn bận đến tối muộn mới thu dọn đồ đạc vội vàng đi về nhà. Ở trên đường về lại mua bánh trứng mà Lâm Tĩnh thích ăn nhất, ôm vào trong ngực, tâm tình vui vẻ cùng mong chờ về nhà, lúc mở cửa, lại để cho cô xem được một màn kích thích không thể nhận.

Mộ Diệu hai tay chống lên sofa đem Lâm Tĩnh áp dưới thân thể, tràn đầy thâm tình chăm chú nhìn nàng, Lâm Tĩnh tay phải ôm đầu Mộ Diệu, mắt chứa ý cười nhìn lại nàng, áo ngủ của hai người lỏng lẻo suy sụp dây dưa cùng một chỗ, biểu cảm của Sở Minh là không thể tin gât gao nhìn chằm chằm,

cũng không nghĩ tới hai người chuyên chú đến mức một người sống sờ sờ đứng bên cạnh cũng không phát hiện, Sở Minh hít sâu, cắn chặt môi dưới cố gắng ngăn chặn nước mắt sắp chịu không được mà rơi xuống, hơi cúi xuống đem bánh đặt trên mặt đất, nhẹ nhàng đóng cửa lại, xoay người chạy ra ngoài.

Chuẩn bị ngược, cũng hơi đau lòng, đừng tinh thần tiêu đề "Yêu, không đơn giản..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sở Minh lặng lẽ đi trên đường, cả người vô lực, hình ảnh Lâm Tĩnh bị Mộ Diêu áp dưới thân thể tua đi tua lại trong đầu, lệ từng giọt chảy xuống cũng không hề hay biết, chỉ vô thức đi về phía trước.

Trời dần dần tối, đi hồi lâu, Sở Minh chỉ mặc T-shirt mỏng ngắn tay, thấy lạnh, ngồi xổm xuống bên ven đường, vòng tay ôm chặt lấy chính mình, ánh mắt nhìn về phía trước, biểu cảm đại ra.

Tĩnh Tĩnh —— em không còn yêu tôi đúng không? Nếu em còn yêu, vì sao có thể một lần lại một lần làm tâm tôi tổn thương, Tĩnh Tĩnh, chẳng lẽ em không biết mỗi lần chứng kiến Mộ Diêu ôm em, làm nũng với em thì lòng tôi có bao nhiêu đau đớn? Lúc hai người cùng hợp tác ý tưởng vẽ ra một bức họa, đàn hát xong một bài vì ăn ý mà hạnh phúc ôm nhau thì tôi lại chỉ có thể yên lặng đứng ở một bên, khi đó tôi thật sự thống hận sự bất lực của chính mình. Nghĩ đến chỉ cần mình ở cố gắng một chút là có thể xứng đáng đứng ở bên em, làm chỗ dựa vững chắc cho em. Tôi đi trái đường liều mạng làm việc, phấn đấu, kết quả nhận được lại là cái gì???

Di động trong túi quần không ngừng đổ chuông khiến Sở Minh phiền lòng, thờ dài, bắt máy: "Alo."

"Minh! Minh ở đâu?!"

Âm thanh quen thuộc đến khắc cốt trăn đầy lo lắng làm cho Sở Minh vốn ngừng khóc lại mãnh liệt khóc ra, Sở Minh che miệng, dùng sức hít thở, tận lực làm thanh âm của mình bình thường trở lại: "Có chuyện gì không?"

"Sự tình không phải như Minh nghĩ, em cùng Mộ Mộ chính là —— Minh trở về đi, Minh trở về để em giải thích được không? Sở Minh ——"

Lâm Tĩnh âm điệu chưa bao giờ có yếu ớt bất lực làm đau đớn tâm Sở Minh, cô muốn giống như thường ngày mở miệng an ủi người yêu, nhưng trong đầu lại thoáng hiện lên tất cả hình ảnh đều là Lâm Tĩnh cùng Mộ Diêu ngọt ngào tươi cười, Sở Minh nắm di động đến mức móng tay phấm xám trắng, cúi đầu, nhấn khóa tắt máy.

Trong tay Lâm Tĩnh đang cầm bánh trứng Sở Minh mua cho nàng, co quắp ngồi trên ghế sa lon thấp giọng khóc nức nở. Nàng biết rõ Sở Minh nhìn thấy gì, cũng biết hình ảnh này đối với Sở Minh thương tổn có bao nhiêu lớn, nhớ lại chuyện cũ Sở Minh phải chịu đựng thái độ lạnh nhạt của nàng, cảm giác sợ hãi mãnh liệt đem nàng vây quanh, đưa tay ôm chặt lấy chính mình, nước mắt theo hai má từng dòng từng dòng chảy xuống.

Mộ Diêu đứng ở một bên ôm cánh tay không kiên nhẫn nhìn Lâm Tĩnh:

"Đến nỗi như vậy sao? Cô ta cũng quá trẻ con đi, bằng hữu bạn tốt đôi khi như vậy cũng là sai sao?"

Lâm Tĩnh không nói gì, chính là hai tay run rẩy cầm điện thoại giống như phát điên gọi điện thoại cho Sở Minh, một lần lại một lần, cuối cùng âm thanh tắt máy từ tổng đài nhắc nhở đem lòng của nàng hoàn toàn xé rách, tổn thương nghiêm trọng.

Mộ Diêu thờ dài, nhìn Lâm Tĩnh thần sắc tái nhợt nghiêm mặt tự ôm mình gất gao, bộ dáng nhu nhược đâm đau lòng của nàng, đưa tay định ôm Lâm Tĩnh, lại bị nàng đột nhiên đẩy ra.

"Đừng đụng vào tớ!"

Lâm Tĩnh phát tay, dùng sức đẩy ra Mộ Diêu muốn đến gần mình.

"Lâm Tĩnh, cậu đừng như vậy được không?" - Mộ Diêu xoa cánh tay, xanh mặt nhìn Lâm Tĩnh.

"Cậu —— Cậu không biết đâu, cậu ấy cho tớ bây giờ không bao giờ cúp điện thoại của tớ trước. Muộn như vậy, cậu ấy một thân một mình ở bên ngoài không về, tớ thật sự rất lo lắng ——"

Thanh âm nghẹn ngào che đi lời cần nói tiếp ở phía sau, Lâm Tĩnh vòng cánh tay, dùng sức ôm chặt chính mình, thân mình không thể ức chế run rẩy.

Mộ Điều đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn Lâm Tinh. Trạng thái của Lâm Tinh như vậy đối với nàng mà nói là hoàn toàn xa lạ, lòng chưa xốt rất nhiều, hơn nữa là thống hận, thống hận người làm cho nàng thay đổi, càng thêm thống hận chính mình lúc trước không có kiên trì ở lại cạnh nàng. Mộ Điều cắn răng, phun ra trong lòng tích tụ tức giận:

"Sở Minh căn bản không xứng với cậu!"

Lâm Tinh cũng không nhìn nàng, ánh mắt tan rã nhìn phía trước:

"Mộ Điều, tớ cùng Sở Minh trải qua những gì, cậu chắc chắn là không biết, cũng sẽ không hiểu..."

Không có...chút nào ngôn ngữ phân bác, đơn giản một câu "cậu sẽ không hiểu" lại nói rõ hết thấy.

Lâm Tinh lau khô nước mắt trên mặt, ngăn chặn bối rối càng ngày càng lớn trong lòng, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại. Ngo ngo ngẩn ngẩn nghĩ một lát, buông điện thoại trong tay, thay đồ, cầm lên áo khoác, lao đảo lao ra cửa đi tìm người.

Mộ Điều như trước ôm cánh tay đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng lưng Lâm Tinh rời đi, cuối cùng, cúi đầu nhặt lên điện thoại đáng thương bị ném trên ghế sa lon, màn hình chớp động hiện lên ảnh khóa, trong hình, Sở Minh ôm Lâm Tinh đang cười đến vui vẻ, Lâm Tinh đỏ mặt ngại ngùng nhìn hướng ông kính, hạnh phúc tràn đầy nở nụ cười. Mộ Điều chăm chú nhìn trong chiếc lát, khoe miệng gọi lên một tia cười lạnh.

Trời dần dần vào khuya, hàn khí tăng thêm, Sở Minh đứng lên chà chà đôi chân đã muốn run lên, sờ sờ bụng bị đói đến quắt lại, thở dài, hối hận tay mình thiếu định lực, đem bánh trứng tòn tiền mua cho người ta để xuống đất. Móc móc tiền trong túi ra nhìn, thật buồn bực, ba đồng tám hào tiền, con số cũng quá may mắn đi. Cúi đầu nghĩ nghĩ, *bây giờ chỗ có thể đi đến nhờ cậu cũng chỉ có Đồng Đồng cùng Nhị Thiểu, lại lắc đầu, nếu chính mình nghĩ tới đây, Tinh Tinh làm sao có thể không thể không nghĩ ra được, mình bây giờ còn không muốn gặp cô ấy.*

Lắc lư vô thức đi trên đường, hương khí nồng đậm bay vào trong mũi, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh một ngày không ăn cái gì ra hồn, Sở Minh đói bụng nuốt một ngụm nước miếng, theo hướng mùi thơm đi tới.

Mùi hương đến từ một quầy hàng không lớn lại sạch sẽ, bếp chính là một người đàn ông trung niên lưng hùm vai gấu mạnh mẽ, trên mặt lộ vẻ thật thà phúc hậu tươi cười giản dị. Bên người là một cô gái có gương mặt mộc mạc, tóc dài xõa vai, điềm đạm nho nhã, yên tĩnh ngồi ở một bên sơ chế làm sạch đồ ăn.

Sở Minh nhìn nhìn bảng giá buồn bực, một bát mì sợi đơn giản nhất là bốn đồng tiền, chuyển mắt nghĩ nghĩ, chậm rãi tiến gần sát đến chỗ cô gái kia.

"Ha ha, cô gái, sơ chế đồ ăn kia ~ "

Cô gái nghe thấy động tĩnh, dừng tay nắm đồ ăn kia một chút, ngẩng đầu, mê mang nhìn Sở Minh.

"Là ai vậy?"

Sở Minh gãi đầu, ngượng ngùng cười cười:

"Tôi gọi là Sở Minh, cậu không biết tôi."

"Cậu muốn ăn cơm sao? Đi tìm ca ca tôi đi."

Sở Minh thử nhe răng, tôi là muốn ăn nên mới đến làm phiền cô, ca ca a, nấu ăn rất tốt. Trong lòng nghĩ nghĩ, trên mặt lại bất động thanh sắc (*không biểu lộ gì*), như trước cười cười lời kéo làm quen:

"Tôi giúp cậu sắp xếp đồ ăn đi."

Cô gái trong tay cầm đồ ăn thấy Sở Minh nhiệt tình liên lo sợ nhìn Sở Minh, khuôn mặt đơn thuần làm Sở Minh không đành lòng lừa gạt.

"Là như vậy, tôi muốn ăn bát mì sợi nhưng là bị thiếu hai hào tiền, tôi giúp cậu sơ chế đồ ăn, cậu bán mì cho tôi đi."

"Ha ha ~ "

Cô gái im lặng một chút, lập tức che miệng, hai vai từng trận run.

Sở Minh buồn bực, người đứng là đã xui xẻo thì uống nước lạnh cũng mắc răng. Thật xấu hổ, lần la không được còn bị người khác làm thành trò cười, cúi đầu muốn chạy lấy người, mới vừa bước ra chuẩn bị đi, cánh tay đã bị người kéo lại.

"Tôi làm cho cậu ăn, nhưng là phía trước quá nhiều người rồi, tôi mang cậu đi ra phía sau."

Sở Minh quay đầu lại nhìn góc phòng nhỏ phía sau, dùng sức gật đầu nhiều lần, chỉ cần có đồ ăn, đi nơi nào cũng có thể!

"Có thể chứ?" Cô gái lại hỏi một lần.

Sở Minh lại điên cuồng gật đầu một lần nữa.

Cô gái vẫn là bất động, ngửa đầu nhìn Sở Minh, giống như còn đang chờ đáp án của cô.

Sở Minh buồn bực phất tay tiếp tục trước mắt nàng quơ quơ, *uy, tỷ tỷ cô còn chờ cái gì a? Tôi sắp chết đói luôn rồi.*

Cô gái cảm thấy trước mặt không khí lay động, bắt lấy tay Sở Minh:

"Thực xin lỗi, tôi không nhìn thấy."

Sở Minh kinh ngạc nhìn cô gái lộ vẻ mỉm cười thân nhiên như trước trên gương mặt, lại gần sát nhìn kỹ xem, quả nhiên, đôi mắt xinh đẹp thiếu đi một tia linh động.

Sở Minh xấu hổ xoa xoa đau đầu:

"Thực xin lỗi —— tôi không biết —— "

"Không có chuyện gì, đã thành thói quen."

Cô gái ngại ngùng cười cười, bám vào bên cạnh tường đứng lên, chậm rãi đi hướng phía sau bếp.

"Đi theo tôi."

Không mất nhiều thời gian, Sở Minh liền được ăn một bát mì tươi mới ngon miệng, thức ăn ấm áp theo thực quản trượt xuống, cả người đều sáng khoái lên không ít, tạm thời quên mất chuyện không vui, tò mò đánh giá cô gái.

Áo T-shirt trắng thoải mái càng làm nổi bật sự yếu ớt của cô gái, quần bò bạc màu, khuôn mặt điềm đạm nho nhã, tóc dài đen nhánh xinh đẹp, không nói một câu yên tĩnh ngồi đối diện Sở Minh.

"Cậu tên gì?" Sở Minh thử thử hỏi.

"An Tĩnh."

"Người bên ngoài kia là ca ca cậu? Ba mẹ cậu đâu?"

Cô gái mặt hiện lên một tia đau đớn, hơi hơi cúi đầu:

"Bọn họ đã qua đời từ rất sớm."

Ách... Sở Minh thật muốn đem đầu lưỡi của mình cắn xuống, cả ngày mệt mỏi, buổi tối cũng không nói được cái gì hay. Để đùa xuống, lấy ra trong túi quần ba đồng tám hào tiền, đưa ra nhìn lên cô gái:

"Đây là ba đồng tám, thiếu mất hai hào, tôi nhất định sẽ trả cậu vào lần tới."

"Đã trễ thế này làm sao lại còn một người ở bên ngoài?" Cô gái tiếp nhận tiền, lơ đãng hỏi.

Sở Minh cúi đầu không nói, tay cầm ở trong túi quần, lắc đầu:

"Tôi đi ra ngoài hóng gió, trong phòng nóng quá."

"À, là vậy." Cô gái ngọt ngào trả lời.

Sở Minh trong lòng đau xót, ông trời thật là không công bằng, một cô gái xinh đẹp thiên lương như vậy làm sao lại nhẫn tâm cướp đoạt quyền lợi được nhìn thấy thế giới của nàng? Lơ đãng đi một hòn đá trên mặt đất, vừa đi vừa mắng ông trời bất công, tới cửa, Sở Minh phất tay cười cười hướng cô gái tạm biệt biệt. Chân mới vừa đi ra khỏi tiểu quán nửa bước, một tiếng hét chói tai xé vang trời vọng đến:

"Tĩnh Tĩnh, Nhị Thiếu, tìm được rồi, tiểu Cầu chết tiệt ở đằng kia!!!"

Sở Minh kinh hoàng ngẩng đầu nhìn lại, thấy Lâm Tĩnh đứng bên người Từ Đồng gương mặt tái nhợt trầm xuống, dùng hai mắt sưng đỏ nhìn mình oán, trong lòng run lên, quay đầu bỏ chạy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bổ sung thêm một nửa chương này độ dài, là muốn giới thiệu một người phi thường trọng yếu nhân vật. Chương sau Minh Minh cùng Tĩnh Tĩnh...

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sở Minh chạy thật nhanh nhưng mà Từ Đồng còn chạy nhanh hơn cả nàng, nàng như một con gió đuổi theo Sở Minh, chân dài như bay tới. Áo sơ mi không có tay áo của Sở Minh trong nháy mắt liền in một dấu chân lớn.

“Nha! Cậu còn dám chạy! Chỉ biết chạy! Cậu vẫn có còn là Sở Minh của năm đó sao? Có chuyện gì mà không thể giáp mặt nói chuyện một cách rõ ràng? Cậu trốn cái gì? Cậu có biết hiểu lầm tại sao xảy ra không? Cậu đều không phải rất đau lòng Lâm Tĩnh sao? Đau lòng nàng mà để cho nàng cả một buổi tối ở nhà của tớ rồi ỉ? Sở Minh, cậu rút cuộc là suy nghĩ như thế nào hả?”

Từ Đồng liên tiếp hỏi khiến cho Sở Minh đau lòng không thôi, dựa vào tường, chặt vật đứng thẳng người lên.

“Đồng Đồng, đừng hỏi tớ, tớ...”

“Nha, tớ không hỏi, cậu có biết là Lâm Tĩnh tìm tới nhà tớ là bộ dạng gì không? Từ trước đến giờ, tớ chưa bao giờ nhìn thấy nàng tiêu tụy như thế! Sở Minh, cậu thật nhẫn tâm.”

“Đồng Đồng...” Nhị Thiếu lớn tiếng ngăn nàng lại.

Từ Đồng vô cùng đau đớn nhìn Sở Minh, nàng định tìm được Sở Minh thì sẽ đánh cho nàng ta một trận, thế nhưng, khi nhìn thấy Sở Minh, nàng lại không thể nhẫn tâm ra tay.

Gương mặt của Sở Minh tái nhợt sớm đã mất đi vẻ hào quang chói lọi như ngày xưa, ánh mắt lơ lửng nhìn bất định, tự thương tâm lại tự oán trách mình, Từ Đồng thở dài.

“Con chó nhỏ, cậu đây là muốn nháo cái gì? Đều đã vợ chồng bao nhiêu lâu rồi lại muốn lẩn qua lẩn lại cái gì?”

Nghe đến 'lão phu lão thê' bốn chữ Sở Minh vốn nhịn thật lâu nước mắt lại không cầm được mà tuôn ra.

Lâm Tĩnh đứng ở một bên, lòng đau như cắt. Mấy ngày trước, tựa ở Sở Minh trong lòng còn nói rằng sẽ yêu nàng thật tốt, mà thời khắc này, nhìn thấy nước mắt của Sở Minh rơi xuống, đều do chính nàng một tay tạo nên.

Nhị Thiếu thở dài, kéo Từ Đồng tâm tình đang rất kích động, với nhãn thần ý bảo nàng không nên nói nữa. Cau mày, mạnh mẽ lôi kéo Từ Đồng ly khai, để cho hai người này có không gian riêng tư.

Bầu trời ngày càng tối đen, sương mù ngày càng đặc hơn, Lâm Tĩnh chỉ mặc một cái váy tơ tằm màu xanh mỏng manh ở trong gió nhẹ lạnh run. Nàng đau lòng nhìn Sở Minh, vươn tay lên muốn thay nàng lau nước mắt thì lại bị Sở Minh nhanh chóng cúi đầu tránh né.

Tay của Lâm Tĩnh giờ giữa không trung, trong mắt xẹt qua một tia đau đớn.

Trầm mặc hồi lâu, Sở Minh rút cuộc ngẩng đầu nhìn Lâm Tĩnh vì lạnh mà môi tím bầm đi. Thở dài, nàng kéo tay Lâm Tĩnh hướng dưới tàng cây mà đi.

Cảm xúc quen thuộc trên tay truyền đến Lâm Tĩnh cũng không có vì vậy mà cảm thấy an tâm, ngược lại, nỗi khổ trong lòng lại bộc phát mãnh liệt hơn. Nếu như là trước đây, Sở Minh đã sớm đau lòng mà ôm nàng vào lòng của mình, thế nhưng hôm nay...

Đứng dưới tàng cây, Lâm Tĩnh chau mày nhìn Sở Minh, tâm tình đột đau nhức kéo đến nàng mở miệng giải thích.

“Minh, tớ và Mộ Xa điều không phải như cậu nghĩ.” Sở Minh lắc đầu phủ nhận.

“Tớ cũng không có nghĩ, chính là tận mắt nhìn thấy.”

Lâm Tĩnh không nói,

đến gần Sở Minh chủ động đem thân thể rúc vào trong lòng của nàng. Cảm thấy Sở Minh cứng nhắc, cánh tay đặt vòng lên cổ của nàng, đem mặt mình cọ cọ vào cổ của nàng, rồi nhẹ nhàng giải thích.

“Tớ và Mộ Xa từ nhỏ đã nhận thức nhau. Phụ thân của chúng tớ đã từng vào sanh ra tử ở chiến khu.”

Sở Minh nhếch miệng, trách không được Mộ Xa lại dám lớn lối như vậy.

“Khi còn bé, bởi vì tính tình của tớ lãnh đạm nên không có bằng hữu, bình thường toàn bị người khác bắt nạt. Mỗi lần như thế đều là Mộ Xa đứng ra bảo vệ tớ, không cho ai bắt nạt tớ, đem bọn họ đánh bẽ đầu chảy máu.”

Nói đến đây, Lâm Tĩnh dừng lại một chút do dự nhưng vẫn nói ra.

“Chính vì vậy mà tớ đối với nàng ý lại rất sâu.”

Sở Minh không nói chuyện, chỉ là ôm Lâm Tĩnh một cách cứng ngắt.

“Trương tự như là yêu thích, cùng chung thể giới quan khiến chúng tớ ngày càng gần, tựa như cái bóng vậy khó có thể chia lìa. Có nàng bên cạnh, mỗi ngày của tớ không còn khô khan vô vị nữa, nàng luôn mang theo đồ ăn vặt cho tớ, ngày mưa lạnh thấu tim nàng sẽ bung dù, khi tớ đau lòng nàng sẽ lắng lắng bồi ở bên cạnh của tớ, khéo léo không cho ba ba tớ khiến tớ phải có quá nhiều áp lực trong học tập, vì người nhà đối với tớ có rất nhiều kỳ vọng. Ở bên cạnh nàng, tớ không cảm thấy cô độc nữa, bên người tớ dần dần có băng hữu, vui cười cũng vì thế mà nhiều hơn.”

Lâm Tĩnh nghẹn ngào hai tay giữ chặt Sở Minh.

“Tớ vốn nghĩ rằng mọi thứ sẽ cứ như vậy mà trôi qua, thế nhưng, chẳng ai nghĩ tới mười hai tuổi năm ấy, cha và mẹ của Mộ Xa bởi vì tai nạn mà qua đời. Ba tớ đem nàng về nhà nuôi, nàng như không có hồn phách vậy, ánh mắt ngây dại ra, không ăn uống nhiều ngày mà chỉ ôm tớ rồi rơi lệ. Sau đó cả người nàng cũng thay đổi, tính tình cũng vì thế mà nóng nảy hơn, ngoại trừ lời tớ nói, ai nói nàng cũng không nghe. Không để ý người nhà phản đối, vào tháng ba, Mộ Xa dứt khoát ly khai đi nước Mỹ. Lúc đi nàng chỉ nói nàng sẽ trở về, thế nhưng sau đó chúng ta liền không còn liên lạc.”

“Hôm nay, Mộ Xa đã trở về, lại vô thân vô cố. Minh, khi tớ bắt lực thời điểm nàng đã cứu vớt tớ. Vì vậy, bất luận thế nào, tớ cũng không thể nào bỏ mặc Mộ Xa được. Tớ biết là tớ bỏ quên cảm thụ của cậu, thế nhưng, Minh, tớ không thể đẩy Mộ Xa ra. Nàng đối với tớ giống như thân tỷ tỷ vậy. Tớ...”

Sở Minh cười nhạt, đẩy Lâm Tĩnh từ trong lòng ra.

“Thân tỷ tỷ? Thân tỷ tỷ mà sẽ nói yêu cậu à? Lâm Tĩnh, cậu nói nhiều như vậy có phải đơn giản là muốn tớ chấp nhận nhìn cậu cùng Mộ Xa thân mật có phải không?”

Lâm Tĩnh mở to hai mắt bất khả tư nghị nhìn Sở Minh.

“Tớ không có...”

“Cậu đủ rồi!”

Sở Minh tức giận bộ ngực liên tục phập phồng.

“Lâm Tĩnh, tớ cũng con người, là một người có cảm giác! Cậu không cần đối với tớ như vậy có được không? Ân? Trơ mắt nhìn cậu và cậu ta thân mật khăng khít, trơ mắt nhìn cậu ta ôm cậu thậm chí là hôn cậu, cậu có biết là lòng của tớ đau đớn đến như thế nào không? Tớ đối với chuyện các người 'ngọt ngào' ở quá khứ một chút hứng thú cũng không có!”

“Cậu phải tin tưởng tớ!”

“Tớ muốn tin tưởng cậu... Tĩnh Tĩnh, cậu có biết không, khi nhìn thấy Mộ Xa tớ liền cảm thấy vô cùng tự ti. Cậu ta như vậy chói mắt, xinh đẹp, trí tuệ, giỏi giang, phảng phất giống như là phiên bản của cậu. Các người ở cùng một chỗ như vậy xứng đôi, tớ rất khó chịu---tớ không dám nhìn đến nữa---khó chịu, tớ thật sự không chịu nổi...”

Sở Minh ôm mặt ngồi xuống, cắn môi nước nỏ.

“Sở Minh...” Lâm Tĩnh tiến đến muốn ôm nàng, lại bị Sở Minh nhanh chóng đẩy ra.

Sở Minh vội lau sạch nước mắt trên mặt, đứng dậy, lui ra phía sau vài bước, hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn Lâm Tĩnh.

“Tĩnh Tĩnh, tớ chỉ hỏi cậu một câu, cậu hãy thành thật trả lời tớ.”

Lâm Tĩnh nín thở, nhẹ nhàng gật đầu.

“Nếu như bây giờ tớ nói giữa tớ và Mộ Xa phải có một người ly khai, cậu sẽ chọn ai?”

“Minh, cậu không cần như vậy có được hay không...”

Lâm Tĩnh lắc đầu, tâm đầu đến như bị xé rách đi, đôi mắt xinh đẹp bị bịt kín một tấn hơi nước. Nàng không thể đẩy Mộ Xa đi, nhưng nàng chính là càng không thể không có Sở Minh. Vì cái gì Sở Minh sẽ không tin tưởng nàng..

“Tĩnh Tĩnh, tớ chỉ muốn một cái đáp án an tâm...”

“Tĩnh Tĩnh! Tiểu hài tử xấu xa.”

Hai người đang nói chuyện, Mộ Xa từ đằng xa đi tới, một kiện áo khoác màu trắng, mang trên giày cao gót màu đen, dài buông xõa càng thêm nổi bật vẻ đẹp của nàng. Mộ Xa mỉm cười đi tới, không nhìn đến nước mắt trong mắt của cả hai, ôn nhu đem áo trong tay khoác lên người Lâm Tĩnh. Đem những

cộng tóc dài trên trán của Lâm Tĩnh vuốt ra sau tai, cung chiều nhìn nàng.

“Cậu a, đều đã lớn như vậy, mà còn chưa biết chiều cổ chính mình.”

Sở Minh nắm chặt tay, quay đầu sang chỗ khác không nhìn đến hai người.

Lâm Tĩnh giãy giụa không cho Mộ Xa chạm vào nàng, áo khoác trên người vì thế mà chậm rãi rơi xuống. Mặc cho nó lê loi rơi trên mặt đất, ánh mắt Lâm Tĩnh như trước dán trên người của Sở Minh.

Khóe miệng tươi cười của Mộ Xa chợt cứng đờ, khuôn mặt âm trầm xuống, lạnh lùng nhìn Sở Minh. Sở Minh xoay người nhặt áo khoác rơi trên mặt đất rồi khoác lên người Lâm Tĩnh, gương mặt tái nhợt nhìn nàng, nói nhỏ.

“Chúng ta về đi.”

Ba người trầm mặt đi trở về nhà, Mộ Xa nhìn chằm chằm Lâm Tĩnh một chút, thở dài rồi xoay người trở về nhà.

Sau khi rửa mặt, Sở Minh thay đổi áo ngủ, rồi nằm một bên giường đưa lưng về phía Lâm Tĩnh. Thân thể như con tôm vậy, co lại thành một đoàn.

Đóng cửa tắt đèn, nước mắt của Lâm Tĩnh rốt cục không chút nào kiềm kị chảy xuống, ướt đầm gối đầu, trong căn phòng nhỏ đã từng lưu lại tràn ngập hoan thanh tiểu ngữ*.

*Hoan thanh tiểu ngữ: cười nói vui vẻ

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chỉ là cãi nhau, mọi người phải trấn định, ai nói Lá Cây viết ngược văn? hừ hừ, đánh bay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Trong bóng tối, Lâm Tĩnh trần trọc trở mình, không có Sở Minh ôm ấp thiếu đi hơi ấm quen thuộc, khiến cho cả thân thể của nàng cũng như rơi vào hầm băng lạnh giá khó chịu.

Nàng ngồi dậy, đi về phía bên kia giường, Lâm Tĩnh khoanh tay an tĩnh ngồi trên sàn nhà lạnh như băng. Nhờ vào ánh trăng, nàng ngưng mắt nhìn gương mặt đáng yêu của Sở Minh trong lúc mơ ngủ. Lúc này, trên mặt của Sở Minh không còn giống vừa rồi vừa thô bạo vừa quyết liệt, mà như bình thường hồn nhiên, đến nỗi bên môi còn vương lại một tia nước bọt.

Gương mặt Lâm Tĩnh chợt mỉm cười theo bản năng, trắng mịn đến gần như trong suốt, ngón tay thon thả xoa lên gương mặt khiến mình mê luyến kia. Từ giữa chân mày tinh tế mà vuốt ve, đến sống mũi cao, môi mỏng đỏ mọng và mềm mại, má lúm đồng tiền thật sâu, cảm giác quen thuộc đến khắc cốt ghi tâm. Nàng tham luyến con người ấm áp gần trong gang tấc này, cúi đầu, cúi người hôn lên đôi môi mỏng của Sở Minh một cái, trong chốc lát lui thân thể về sau, hô hấp có chút gấp, hơi đỏ mặt nhìn Sở Minh. Nhìn nàng một lúc lâu, Lâm Tĩnh thở dài, đứng dậy, đi tới bên giường, tựa như Sở Minh như nhau, tại một góc giường thân thể co thành một đoàn, một đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Sở Minh từ trong lúc ngủ mơ màng tỉnh lại, tay xoa xoa lên đôi mắt đã bị sưng lên, theo thói quen nàng nhìn sang bên cạnh thì thấy chăn đã được xếp lại một cách chỉnh tề đặt ở trên đầu giường. Nàng thở dài, lê đôi dép đi về phía buồng vệ sinh rửa mặt.

Đi ra khỏi phòng ngủ, liếc mắt liềm nhìn thấy Mộ Xa đang ngồi ghé dựa, tay cầm tờ báo uống cafe mặt đầy thích ý hưởng thụ bữa sáng. Mà Lâm Tĩnh chính là đang ngồi ở một bên đối diện với món thịt bò yêu thích của Sở Minh gần người. Mộ Xa liếc mắt nhìn Sở Minh, khóe miệng gợi lên một tia cười trào phúng.

Vừa rồi ở trong gương, Sở Minh đã thấy chính mình bộ dạng tiêu tụy giống như là quỷ dữ. Nên đối với phản ứng của Mộ Xa, nàng cũng không buồn để tâm đến, vừa chải tóc, vừa xoay người muốn đi tới phòng khách. Lâm Tĩnh nhìn thấy nàng, vội vàng đứng lên, bước nhanh lên phía trước, một tay kéo nàng lại.

“Minh, cậu đi đâu? Bữa sáng đều đã chuẩn bị xong!”

Sở Minh cúi đầu không nhìn tới Lâm Tĩnh.

“Tớ muốn đi ra ngoài một chút.”

“Vậy cũng nên ăn xong bữa sáng a.”

Lâm Tĩnh cảm thật chặt tay của Sở Minh, giọng nói có chút run rẩy.

“Không cần.” Sở Minh nhanh chóng rút tay về, xoay người đi về phía phòng khách, khom lưng mang giày.

Lâm Tĩnh đi theo nàng, đứng ở một bên lặng nhìn Sở Minh mang giày, muốn giữ nàng lại nhưng lại nói không nên lời, chỉ có thể cắn chặt hai môi.

Tiếng đóng cửa nặng nề vang lên dập tắt một tia hy vọng còn sót lại trong lòng của Lâm Tĩnh, lão đảo đi trở về phòng, nàng thất thần ngồi trên ghế sofa. “Sở đại gia vừa đi rồi?”

Lâm Tĩnh không nói, đôi môi bởi vì cắn chặt mà nổi lên màu xanh tím.

Mộ Xa nhìn bóng lưng Sở Minh thờ dài.

“Tĩnh Tĩnh, tớ không biết cậu coi trọng cậu ta ở điểm nào nữa, không có năng lực, nhát gan, lại còn nhu nhược.”

Lâm Tĩnh lửa giận ngập tràn hai mắt làm cho Mộ Xa quả thực lấy làm kinh hãi, từ nhỏ đến lớn, bất luận kẻ nào, bất luận việc gì Lâm Tĩnh cũng không thêm để ý, nay lại bị một câu này của nàng mà chọc giận.

“Mộ Xa, tớ mong cậu có thể học được cách tôn trọng Sở Minh.”

Mộ Xa lắc đầu, ngăn cản trong lòng nổi lên ý sợ hãi, làm bộ ung dung nhìn Lâm Tĩnh.

“Cậu ta dựa vào cái gì để tớ có thể khiến tôn trọng chứ?”

Trong mắt Lâm Tĩnh lửa giận như trước, mặt không thay đổi nhìn Mộ Xa chằm chằm.

“Dựa vào tớ yêu nàng.”

Trời mới vừa tờ mờ sáng, có vài người vẫn còn ở trong chăn ngủ, có vài người thì không thể như vậy được, bởi vì kẻ sinh nhai mà bận rộn.

An Tĩnh giúp đỡ ca ca đem quầy hàng dọn xong, sau đó lại như trước ngồi ở một bên trích thái đồ ăn, mới vừa trích được một chút lại nghe được giọng nói quen thuộc.

“Yêu, cô lại đến nữa rồi?”

Ca ca của An Tĩnh - An Bình vung chào có cán cười hướng Sở Minh chào hỏi.

Sở Minh ngượng ngùng gãi đầu một cái, đem tiền trong tay đưa tới.

“Đã nói qua, sẽ đem tiền trả lại.”

An Bình thật thà cười cười, cũng không từ chối, đem tiền bỏ vào trong túi. Sở Minh đi lên phía trước, ngồi bên cạnh An Tĩnh, phụ nàng trích.

“Mấy giờ thức dậy?”

“Bốn giờ.”

“Bốn giờ?” Sở Minh trố mắt, có chút không tin.

An Tĩnh ngẩng đầu hướng về phía Sở Minh mỉm cười.

“Buổi sáng ở chợ không đến năm giờ đã mở cửa, để mua đồ ăn tiện lợi nhất, mỗi ngày em và ca ca đều phải thức dậy lúc bốn giờ, đẩy xe đi mua đồ ăn.”

“Không phải quá cực khổ sao?”

“Tập riết thành thói quen.”

An Tĩnh ngẩng đầu, men theo giọng nói của Sở Minh hé miệng cười yếu ớt.

“Chị cũng thức dậy thật sớm.”

Sở Minh nhếch miệng.

“Ngủ không ngon.”

Từ ngữ điệu của Sở Minh nàng có thể cảm thấy chị ấy đang không vui, An Tĩnh khéo léo không nói nữa, lau mồ hôi trên trán, tiếp tục lật rau.

Bởi vì thời gian còn có chút sớm, cho nên chưa có người nào đến ăn vì vậy mà An Bình có thời gian cùng Sở Minh nói chuyện phiếm. Tại nói chuyện phiếm mà Sở Minh biết được sau khi ba mẹ An Tĩnh qua đời, hai anh em nương tựa lẫn nhau, mọi thứ trong nhà đều là dựa vào An Bình mà chống đỡ. An Bình bởi vì tính tình ngay thẳng, nhân hậu, con người hiền lành mà sạp nhỏ buôn bán cũng không tệ. Kể sinh nhai tuy rằng không cần lo lắng nhưng mà muối muối An Bình là một người có tâm bệnh. An Tĩnh bởi vì đôi mắt không thấy nên rất ít cùng người khác tiếp xúc. Mỗi ngày chỉ lặng yên ở bên cạnh mình làm chút chuyện vừa sức. An Bình đã từng cố gắng để cho nàng cùng các bạn cùng trang lứa cùng đi chơi, chính mình thì len lén đi theo, chỉ thấy An Tĩnh lẳng lặng ngồi ở một bên gần người ra, nét mặt mang theo vẻ cô đơn khiến An Bình đau lòng, về sau, An Bình liền không còn miễn cưỡng nàng đi nữa.

Sở Minh nghe xong trong lòng chua xót, lúc này hướng An Bình vỗ ngực cam đoan về sau chỉ cần có thời gian sẽ đến bồi An Tĩnh cùng trò chuyện. An Bình cao hứng vô cùng, để báo đáp lại Sở Minh, An Bình mời nàng ăn bữa sáng.

Theo An Bình cùng An Tĩnh, Sở Minh trải qua một ngày thứ bảy khó quên.

Từ lúc ban đầu là ngồi nhìn An Bình tung hứng, rồi ngồi xỏm bên cạnh An Tĩnh nhìn nàng chà xát khoai tây, sau đó cầm thực đơn cho khách chọn món ăn, bận rộn cả một ngày tuy là không kiếm được bao nhiêu tiền. Nhưng mà anh em An Tĩnh chất phát khen ngợi, làm cho lòng của Sở Minh trước nay chưa từng cảm thấy phong phú và thỏa mãn như vậy.

Vô luận là như thế nào, hiện tại Sở Minh muốn để cho chính mình thật bận rộn, bận rộn đến nỗi có thể không thèm nghĩ đến người nợ nữa.

Từ Đồng lo lắng cho Sở Minh cùng Lâm Tĩnh, sáng sớm liền đem Nhị Thiểu từ trong chăn kéo dậy, cứng rắn kéo tới trên xe, cấp tốc hướng tới nhà của Lâm Tĩnh.

Vừa tới nhà Lâm Tĩnh, lại nghe Sở Minh mới vừa rời giường liền chạy trốn, Từ Đồng lập tức nổi trận lôi đình. Đầu tiên là theo bản năng máy móc đem Sở Minh chửi mắng một trận, sau đó, vung tay lên chỉ Mộ Xa đang tiêu dao vui vẻ mà chửi ầm lên.

“Cô đó, chính là một tiểu tiện nhân chuyên gia phá hư gia đình của người khác.”

Mộ Xa bị chửi có chút sững sốt, nàng từ nhỏ đến lớn đều tiếp xúc là người có thân phận, cô là một người có giáo dục. Lần đầu tiên, bị người khác chửi thành như vậy có chút khó chấp nhận được.

“Cô muốn chơi đùa cái gì, cô cũng chỉ là đang lợi dụng sự cảm thông từ Tĩnh Tĩnh mà thôi.”

“Cô điên cuồng tự mãn cái gì hả, xuất ngoại du học thì có gì ngon? Sở Minh của chúng tôi cũng là tốt nghiệp trường đại học danh tiếng đó.”

“Cô cao thì thế nào? Cô có khí lực giống như Sở Minh của chúng tôi sao?”

“Cô nghĩ cô cùng Tĩnh Tĩnh rất tốt? Cho dù tốt đến mấy thì có thể so sánh hơn được hai vợ chồng người ta sao?”

“Cô không phải là người nhà người ta cô đặc ý cái gì?”

“.....”

Nhị Thiểu nghe không nổi nữa, đưa tay nắm Từ Đồng, muốn ngăn nàng lại. Từ Đồng đang nổi nóng lại bị Nhị Thiểu nắm lấy, nhất thời tức giận, chỉ vào Nhị Thiểu bắt đầu mắng.

“Nhị Thiểu đừng kéo tở, lời tở nói đều là sự thật.”

“Đồng Đồng, cậu...”

“Nhị Thiểu, cậu phong lưu thành tính thì cũng phải cho tở một điểm giới hạn. Thương hoa tiếc ngọc đều không phải dùng ở chỗ này!”

“.....”

Nhị Thiểu vô tội, lui lui cái cổ không dám xen vào nữa. Từ Đồng nằng không dứt, Mộ Xa từ mặt xanh rồi lại thay đổi thành mặt trắng đi. Thẳng đến khi Lâm Tĩnh cũng nghe không nổi nữa, đứng dậy kéo tay nàng, nàng mới bằng lòng bỏ qua.

Mộ Xa trở lại như trước ôm song chương không thèm để ý tới Từ Đồng, lắc đầu, xoay người đi về phòng ngủ. Lúc đi đến gần liếc mắt khinh thường Từ Đồng một cái.

Từ Đồng bị kích thích lửa giận ngập đầu mà không có chỗ phát tiết, vừa liếc mắt nhìn thấy gương mặt Lâm Tĩnh tiêu tụy, cắn môi, đứng dậy, nắm chặt điện thoại gọi tới một dãy số.

“Uy, đầu rau cái, là tở, cậu đưa cho Hạ Hạ nghe đi.”

“.....”

“Cậu đó, ít lắm mồm! Nhanh lên một chút.”

“.....”

“Hạ Hạ, cậu trở về đây một chuyến, bên này đang xảy ra một chút chuyện.”

“.....”

“Đúng, là Sở Minh.”

“....”

“Hào, trưa mai tớ sẽ đi đón cậu.”

“....”

Cúp điện thoại, Từ Đồng thờ dài một hơi, quay qua Nhị Thiếu cũng làm một tư thế.

“Tớ không quản được nữa, tớ gọi Hạ Hạ trở về mắng cho cái đồ vô dụng kia tỉnh lại.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Bởi vì là thứ bảy cho nên quán nhỏ buôn bán vô cùng đông khách, Sở Minh giúp đỡ An thị huynh muội đem quán nhỏ dọn dẹp xong đã là hơn mười một giờ. Nhìn ngoài trời, nắng thờ dài, lần thần hai tay cho vào trong túi, đá hòn đá nhỏ nằm trên đất đi xa.

Trước đây, hai ngày nghỉ đối với Sở Minh mà nói chính là ngày mà nàng mong đợi nhất. Bởi vì hai ngày này, Tinh Tinh chân chính thuộc về một mình nàng mà thôi. Đối với Sở Minh yêu cầu, Lâm Tinh sẽ bỏ ra công việc vụn vặt ở công ty, đem chính mình hoàn toàn giao cho Sở Minh. Sở Minh yêu nhất là lôi kéo tay Lâm Tinh chạy đến đường phố đối diện chợ đêm. Mang nàng cùng đi ăn vặt, rồi đi đến bờ sông nhìn ngắm hoa đăng. Sở Minh thừa dịp Lâm Tinh không chú ý, thân thể sẽ len lén bao quanh ở nàng, mỉm cười nhìn bộ dáng đáng yêu của nàng khi xấu hổ đỏ mặt. Sau đó công nàng lên, rồi ca hát bài Trư Bát Giới cưới vợ, ở bên tai nàng đều là tiếng cười hạnh phúc của Lâm Tinh.

Ngắm lại những gì đã trải qua, Sở Minh đều cười thành tiếng, ngay khi tiếng cười qua đi, nhìn lại hiện tại lại càng cô đơn. Sở Minh cúi đầu thờ dài, đi về nhà. Đến cửa nhà, nàng thờ sâu mới dám móc chìa khóa trong túi ra mở cửa. Khi cửa được mở ra, trong phòng một màu đen kịt, trong lòng Sở Minh chưa xót lan tràn, cũng không bật đèn lên, tự mình tìm hướng đi về phòng trong bóng tối.

Biết rằng Lâm Tinh khẳng định đang ngủ, Sở Minh nhẹ nhàng đem cửa phòng ngủ rồi rón rén đi vào. Không ngờ vừa ngồi trên mép giường thì toàn bộ căn phòng liên sáng lên, ánh đèn khiến mắt của Sở Minh không mở ra được chỉ có thể lấy tay che mắt, mở ngón tay khe khẽ liền nhìn thấy Lâm Tinh đang đứng ở đầu giường, ôm nửa cánh tay, cư cao lâm hạ* nhìn nàng.

*cư cao lâm hạ: từ trên cao nhìn xuống

Sở Minh ngơ ngác nhìn Lâm Tinh dưới ánh đèn, tóc đen dài xổ ở trên vai, áo ngủ được làm vải nhung màu vàng nhạt làm nền cho làn da trắng nõn của Lâm Tinh, ngoại trừ vành mắt có chút quầng thâm thì cả người tỏa ra như nữ thần khiến cho người khác không dám khinh nhờn. Tuy mặt của Lâm Tinh vẫn không thay đổi mà nhìn nàng, thế nhưng nhiều năm ẩn ý làm cho Sở Minh nhìn ra trong mắt của nàng ẩn ẩn lửa giận. Sở Minh nấp máy hai cái môi khô khốc, cuối cùng cũng không nói ra lời.

Lâm Tinh hít sâu một hơi, tận lực khống chế tâm tình của mình, nhìn chăm chăm vào mắt của Sở Minh hỏi.

“Cậu đã đi đâu?”

Sở Minh quay đầu sang chỗ khác, há miệng không nói, rồi cúi đầu lặng lẽ đổi áo ngủ.

Nhìn thấy thấy độ thờ ơ của Sở Minh, Lâm Tinh liền tức giận hô hấp đều hỗn loạn, bước nhanh lên phía trước, đem áo ngủ Sở Minh cầm trên tay ném lên giường.

“Sở Minh, cậu đừng như vậy có được không?”

Sở Minh cúi đầu nhìn áo ngủ trên giường, hồ hững không nói, một lát sau, dịch chuyển vị trí ngồi ở trên giường mặt mũi nhìn Lâm Tinh.

Lâm Tĩnh cúi đầu nhìn gương mặt Sở Minh trong mắt nhàn nhạt buồn bã, ngón tay nhẹ nhàng xoa mặt của Sở Minh, cảm xúc nhần nhụi quen thuộc khiến cho nàng đang nhũn nhũn xung quanh lòng mây thoáng giãn ra. Ngón tay từ giữa chân mày tinh tế xoa rồi lướt xuống đến mũi, gương mặt, khóe miệng, ngón tay mảnh khảnh dừng lại ở đôi môi mòng khò nứt của Sở Minh, ngón tay chậm rãi phát họa theo hình dạng bên ngoài, nhẹ nhàng vuốt ve, một lát sau, cúi đầu hôn lên đôi môi ấy. Sở Minh ngây ngốc ngồi trên giường, mặc cho Lâm Tĩnh cạy ra hàm răng đang đóng của mình. Ngậm lấy đầu lưỡi của mình dùng sức dẫn hút cùng quần lý. Mùi hương thơm ngát bay vào trong mũi, tuy là không giống với lúc ban đầu như vậy mà kích động nhưng vẫn là sẽ có cảm giác tê dại cùng khoái cảm. Đôi môi khô khốc được Lâm Tĩnh dụng tâm làm trơn bóng, khiến cho nó trở lại bản chất vốn có hồng hồng mịn màng. Sở Minh vẫn như trước không có phản ứng một chút nào, thân thể cứng nhắc mặc cho Lâm Tĩnh hôn môi. Thẳng đến khi cảm giác mẫn mẫn chảy vào trong miệng, ném được trong đó mùi vị đau khổ, Sở Minh mới có tri giác, thờ hồn hên đẩy Lâm Tĩnh ra, kinh ngạc nhìn nàng.

“Tĩnh Tĩnh...”

Sở Minh đau lòng nhìn Lâm Tĩnh, nữ nhân trước mắt tiêu tụy không còn hình dáng, trong mắt đau thương đem lòng nàng cũng nhói lên. Tay của Sở Minh muốn vì nàng lau đi nước mắt, lại bị Lâm Tĩnh nhanh chóng nghiêng đầu tránh được.

Lâm Tĩnh lui người ra phía sau hai bước, cần môi nhìn Sở Minh, lệ trong mắt trong suốt chờ đợi rơi xuống.

“Sở Minh, chúng ta liền tiếp tục như vậy sao?”

Sở Minh ngờ ngác nhìn Lâm Tĩnh, trong ánh mắt của nàng đầy nỗi thất vọng, trong lòng buồn bã, đứng lên đi tới cửa sổ khoanh tay nhìn cảnh đêm, một lúc lâu không nói lời nào.

“Rốt cuộc phải như thế nào thì cậu mới bằng lòng tha thứ cho tớ?”

Lâm Tĩnh truy vấn, trong mắt là chẳng bao giờ đau xót như thế. Sở Minh cứ như vậy mà trầm mặt không nói lời nào khiến cho Lâm Tĩnh cảm thấy xa lạ, nếu là ở lúc trước, khi ăn dấm chua nàng sẽ cùng chính mình cãi nhau với gương mặt đỏ bừng, mà càng nói càng làm cho nàng luống cuống.

“Tĩnh Tĩnh, đây không phải là lỗi của cậu, là vấn đề của riêng tớ.”

Sở Minh nói nhỏ nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lâm Tĩnh, tâm lại một trận đau nhức.

Trong mắt của Lâm Tĩnh xẹt qua một tia đau khổ.

“Cậu cùng với tớ... Tại sao phải biến thành như vậy? Minh, cậu không thể tin tưởng tớ, tin tưởng chính mình sao?”

Ngoài cửa sổ, phố lớn ngõ hẹp ánh đèn nê ông chớp nhoáng không ngừng, lòng của Sở Minh cũng chưa bao giờ mát mát như thế, xoay người nhìn vào mắt Lâm Tĩnh.

“Tĩnh Tĩnh, tớ tức giận đều không phải do cậu cùng Mộ Xa cùng chung một chỗ, đối với các cậu tớ có thể lí giải, có lẽ...có lẽ là giữa hai người tình cảm tựa như tớ vào Nhan Nhan đi, thanh mai trúc mã, lại có bỏ lỡ...”

Nói đến đây, giọng của Sở Minh có chút nghẹn ngào, viền mắt cũng hơi phấp phỏng.

“Thế nhưng, điều thật sự để cho tớ ghen tỵ là giữa hai người rất ăn ý với nhau, sự ăn ý đó không thể làm cho người thứ ba có cơ hội chen chân vào. Tĩnh Tĩnh, điều đó là điều mà tớ vẫn luôn đau khổ truy tìm mà không bao giờ có được, cậu không biết, tớ có bao nhiêu khát vọng bản thân mình có thể đuổi kịp bước tiến của cậu, nhận được mọi người công nhận...”

“Minh...” Như bị cái gì ngăn chặn lại khiến nàng nói không nên lời, Lâm Tĩnh đau lòng từ phía sau lưng ôm lấy Sở Minh.

Sở Minh lặng lẽ, tự mình lẩm bẩm.

“Thế nhưng tớ càng nỗ lực thì càng chạy theo bước chân của cậu, cậu tiếp xúc người, xử lý sự tình và tớ đều cách biệt một trời. Lúc ban đầu, tớ nỗ lực an ủi chính mình rằng chỉ cần có cậu thì cái gì khác đều không cần quan tâm. Cho đến khi Mộ Xa xuất hiện...”

“Sở Minh không phải như thế...”

Lâm Tĩnh ở phía sau Sở Minh dùng sức lắc đầu, trong mắt có nước mắt tràn ra, đau lòng, thật sự rất đau.

Sở Minh cảm thấy Lâm Tĩnh ôm mình rất chặt, trong lòng có chút cảm giác an bình, nàng hít sâu một hơi rồi nói tiếp.

“Cậu ta khiến cho tớ cảm thấy giữa chúng ta chênh lệch, chênh lệch này...là đến suốt đời cũng không có khả năng vượt qua được. Tớ đã từng nghĩ tới, cứ như thời còn là đại học cứ như vậy mà trực tiếp đánh bẹp Mộ Xa, khiến cho cậu ta chẳng dám...quán quýt bên cậu nữa. Thế nhưng, Tĩnh Tĩnh, tớ không thể. Kỳ thực tớ vẫn luôn biết, chính mình suy nghĩ cũng cách làm có bao nhiêu ấu trĩ. Trong lòng cũng rất rõ ràng, tớ vô lại như vậy chỉ có cậu Lâm Tĩnh một người có khả năng tiếp thu...”

“Mấy ngày nay, tớ đi đến quán nhỏ phụ giúp, mặc dù mệt nhưng mà vẫn rất phong phú, phảng phất tìm về chính mình ở lúc ban đầu. Có lẽ, đây cũng chính là một loại biểu hiện hèn yếu đi...”

Nói đến đây, Sở Minh ngẩng đầu mắt không chớp nhìn Lâm Tĩnh, cái nhìn vẫn đầy yêu thương, bao dung nữ nhân của mình.

“Tĩnh Tĩnh, có lẽ điều mà chúng ta cần chính là thời gian. Xa một lúc đi, cho lẫn nhau một thời gian để hiểu rõ mọi thứ. Cho nên, Tĩnh Tĩnh, chúng ta...”

Giọng của Sở Minh nghẹn lại, nước mắt chảy xuống, từng giọt lớn rơi xuống, không nói được nữa.

Thân thể Lâm Tĩnh cứng đờ, sắc mặt trở nên trắng bệch, hai tay đang ôm chặt Sở Minh chợt buông ra, ngẩng đầu lo sợ nghi ngờ nhìn Sở Minh.

“Minh....cậu, cậu không cần tỏ nữa?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của chính mình: Mọi người có hay không ăn bánh chưng? O(∩_∩)O ha ha ~

Lá Cây đã len lén ăn thật nhiều, thật vui về nha, mọi người tết đoàn ngộ vui sướng nga!

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Thân thể của Lâm Tĩnh trở nên cứng đờ, sắc mặt trở nên trắng bệch, nàng buông cánh tay đang giữ chặt của Sở Minh ra. Ngẩng đầu lo sợ nhìn Sở Minh.

“Minh...cậu, cậu không cần tỏ nữa sao?”

Giọng nói run rẩy sinh sôi như xé rách lòng của Sở Minh, Sở Minh xoay người dùng sức ôm lấy Lâm Tĩnh.

“Tĩnh, cậu không cần như vậy... chúng ta chỉ tạm thời tách ra.”

Nghe được Sở Minh chính miệng thừa nhận, khiến cho một tia hy vọng cuối cùng trong lòng của Lâm Tĩnh liền như vậy mà vỡ tan tành. Nàng chỉ cảm thấy thân thể như trầm xuống, phảng phất như rơi vào hầm băng vậy, lạnh lẽo đến khó chịu được. Lâm Tĩnh đưa tay đẩy Sở Minh ra, ngồi chồm hổm xuống đất, ôm thật chặt chính mình mà thấp giọng khóc.

“Sở Minh, chúng ta thật vất vả mới có thể ở chung với nhau a...”

Lệ đã rơi đầy mặt, Sở Minh ngồi xuống dùng sức ôm thật chặt, đem Lâm Tĩnh giam vào trong ngực.

“Tĩnh Tĩnh, tớ chỉ là muốn có thời gian suy nghĩ thật kỹ, tớ...”

“Sở Minh, cậu làm sao có thể dễ dàng nói ra hai chữ biệt ly như vậy? Cậu có thể nào...”

Lâm Tĩnh co người thành một đoàn, cắn chặt đôi môi đã chảy máu, thân thủ dùng sức đẩy Sở Minh từ trong ngực ra.

“Tớ yêu cậu như vậy... Mà cậu lại vì Mộ Xa mà không muốn tớ... Sở Minh, cậu làm sao có thể không muốn tớ... Tớ đều đem hết thân của bản thân để đi yêu cậu a...”

Trước ngực bị đâm mà sinh đau, nước mắt đắng chát rơi vào trong miệng, lời nói của Lâm Tĩnh đem lòng của Sở Minh vỡ nát. Khiến cho nàng đành chỉ mọi suy nghĩ, chỉ biết là phải gắt gao ôm chặt người trước mắt.

Tĩnh Tĩnh, xin lỗi, xin lỗi...

Ngoài cửa phòng ngủ, Mộ Xa từ trong bóng tối đi ra, gương đôi mắt xinh đẹp mang theo thần sắc thắng lợi. Khóe miệng mỉm cười mang theo một tia tàn khốc, vẩy vẩy tóc, cầm lấy túi lấy điện thoại ra, ngồi trên sofa bắt chéo hai chân.

“Uy, là tôi.”

“--- Sự tình tiến triển thế nào?”

“Đã tách ra, bây giờ cô gọi điện thoại cho Sở Minh có lẽ rất hữu ích đó.”

“----Lâm Tĩnh là điểm mềm yếu nhất là Sở Minh, tôi làm sao không rõ điểm này. Được rồi, nàng nói với Lâm Tĩnh cái gì sao?”

“Không có, một câu cũng không nói.”

“---Vậy là tốt rồi, cô bây giờ hẳn là muốn đi Lâm gia đi?”

“Đúng vậy, hiện tại tôi muốn đi tìm Lâm ba chính thức tiến quân ở bên ngoài Lâm gia, bên phía của cô như thế nào?”

“--- Yên tâm, nói chuyện không tệ.”

“Tốt, tôi không muốn xảy ra bất cứ chuyện không may nào xảy ra, cô nghìn vạn lần chớ xem thường Lâm Tĩnh.”

“--- Đã biết.”

Khí trời âm u, căn phòng dần trở nên mờ tối, cả hai người trầm mặc không nói.Lâm Tĩnh ngồi ở trên giường ôm cánh tay, khuôn mặt thon gầy ngơ ngác ngược lên nhìn Sở Minh thu thập hành lý.

Nhìn thân ảnh đã quen thuộc đến khắc cốt ghi tâm kia, vốn dĩ lệ đã ngừng lại theo gò má chảy xuống. Lâm Tĩnh chăm chú nhìn một lúc lâu mới quay đầu gạt đi nước mắt, rồi đem mặt mình chôn ở đầu gối giữa hai chân.

“Minh, cậu thật sự sẽ trở về sao?”

Giọng nói nhẹ nhàng đến gần như không bay vào tai của Sở Minh, tay Sở Minh đang cầm quần áo chợt cứng đờ quay đầu lại đau khổ nhìn Lâm Tĩnh.

“Tĩnh Tĩnh, tớ chỉ là muốn trở về nhà một thời gian ngắn cũng không phải nói chúng ta từ nay về sau cắt đứt liên lạc.”

Lâm Tĩnh ngẩng đầu ánh mắt có chút mong lung, giống như nhìn Sở Minh lại giống như nhìn ở phía sau nàng, không khí mờ ảo, đôi môi khô khốc phun ra vài chữ.

“Nhà? Đây không phải là nhà của chúng ta sao?”

Trái tim từng trận đau đớn như bị kim châm vào, Sở Minh cố gắng kìm lại xúc động muốn ôm Lâm Tĩnh thật chặt vào lòng ngực. Hai chân của nàng như bị đóng đinh tại chỗ, không dám xoay người nhìn Lâm Tĩnh, chỉ sợ khi xoay người nhìn thấy một màn lại không thể nào đi được. Sở Minh hít sâu một hơi, đưa lưng về phía Lâm Tĩnh tùy ý lau đi nước mắt trên mặt, rồi tùy tiện cầm lấy vài bộ quần áo nhét vào trong vali, lao ra khỏi phòng nhỏ.

Lâm Tĩnh ở phía sau nhìn phương hướng mà Sở Minh ly khai đến thất thần, dùng hai cánh tay ôm chặt lấy bản thân mình. Đôi mắt vốn đã trở nên khô khốc lại có nước mắt tràn ra, cúi đầu tự bấm.

“Sở Minh... Lưu lại có được không?”

Ở sân bay có hai mỹ nữ tóc dài với vóc nóng bỏng, ăn mặc thời thượng, rất câu người.

“Hạ Hạ, làm thế nào thì tớ cũng không tin là Sở Minh sẽ buông tay Lâm Tĩnh.”

Thái Nhan vẫn là một thân nhẹ nhàng khoan khoái quần áo, tóc dài được buộc gọn gàng. Đang cúi đầu đọc một tin nhắn rồi khẽ chau mày.

Hạ Tri ở bên cạnh mặc một bộ quần áo trắng tinh ôm sát người, tóc dài màu nâu tùy ý xõa xuống, trên mặt đeo một cái kính mát to màu đen, sắc mặt chợt cũng tối sầm xuống.

“Tớ cũng vốn không tin, nhưng nếu đúng là Đồng Đồng điện thoại cho tớ thì không thể là giả được.”

“Thái đầu! Hạ Hạ!”

Ngoài phi trường, Từ Đồng mặc một cái váy trắng siêu gợi cảm, trên đùi được ôm gọn bởi chiếc vớ cao màu đen, giày cao gót màu đỏ thẫm bị dẫm đến kêu vang dội. Tóc dài hiếm thấy được buộc gọn gàng, gương mặt tươi cười cầm lấy cánh tay Nhị Thiếu rồi dùng sức khua tay, vậy tay xong còn không quên khen ngợi.

“Thiếu, tớ phát hiện cánh tay của cậu dài quá nha, có thể cùng con khi đầu chó sánh ngang rồi.”

Nhị Thiếu đem cánh tay thu hồi, rồi bắt đầu nhìn về mặt ngang bướng của Từ Đồng.

Hạ Tri cùng Thái Nhan ở thật xa đã thấy cánh tay thon dài của Nhị Thiếu, mỉm cười rồi hướng về Từ Đồng đi tới.”Hạ Hạ.”

Hạ Tri mới vừa bước đến, liền bị Từ Đồng bắt lấy tay nhẹ nhàng kéo một cái, ôm vào trong ngực. Từ Đồng cúi đầu hôn lên cái trán của nàng, không thèm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người bên cạnh.

Nhị Thiếu ở bên cạnh ngược lại không có phản ứng gì, vẫn như trước đút hai tay vào túi, gương mặt đạm nhiên*. Thái Nhan lại không nhìn nổi một màn

này, liền cau mày, nhanh chóng kéo Hạ Tri giấu ở sau lưng mình.

*đạm nhiên: lãnh đạm, thản nhiên.

“Uy, uy, uy! Nữ lưu manh này, đây là sân bay, chú ý một chút.”

Từ Đồng làm như không nghe thấy vậy, những ngón tay thon dài chạm vào cái trán, rồi mị hoặc nhìn Hạ Tri.

“Hạ Hạ, không sai ah~, mùi vị ngày càng dụ dỗ người rồi, lại đây để xem môi thế nào.”

“Từ Đồng!!!” Thái Nhan nổi giận, vừa mới trở về thì nàng ta đã cư nhiên liền dám đùa bốn lão bà của nàng.

“Thái đầu, cậu cũng quá hẹp hòi nha.”

“Còn cậu không keo kiệt sao?”

“Cậu có ý gì? Ngày đầu tiên trở về giống như đã muốn tó giáo huấn cậu?”

“Tớ cũng lười nói với người bán địa như cậu, lưu manh, cũng không phải muốn nói cậu chứ Từ Đồng cậu mặc cái gì da cò đây? Cậu là người rừng núi sao?”

“Cút, Thái đầu, hai ta như đã kết thành thù hận. Lần này trở về thì cậu khỏi phải nghĩ là còn có thể đem lão bà của mình mang về.”

“Cậu!!!!”

Hạ Tri ở bên cạnh hứng thú mở mắt to nhìn xem. Thắng đến hai người khiến cho nhau tức giận mặt đỏ tới mang tai, Từ Đồng cũng không để ý bản thân mặc váy ngắn có chút nguy cơ “ra ánh sáng”, liền đá chân dài của Thái Nhan, quyết sống mái với nhau. Thì Hạ Tri mới có hành động đem Từ Đồng đã lộ ra nội khổ màu đen kéo qua, rồi thuận tiện bấm Thái Nhan một cái.

“Đồng Đồng, Sở Minh đã xảy ra chuyện gì?”

Từ Đồng vốn vẫn còn mẫn nhiếc không chịu bỏ qua thì nghe thấy tên của Sở Minh liền nhất thời ừ rử xuống dưới.

“Ai, đừng nói nữa, không biết cậu ta bị điên gì nữa. Hôm qua, hơn nửa đêm từ chỗ của Lâm Tĩnh liền dọn ra ngoài.”

“Cái gì????!!!”

Thái Nhan bất khả tư nghị nhìn Từ Đồng.

Từ Đồng thờ dài, lắc đầu.

“Hôm nay, sáng sớm tớ cùng Nhị Thiếu vốn muốn gọi hai cậu ấy cùng đi đón các cậu, đập cửa hơn nửa ngày Lâm Tĩnh mới ra mở cửa. Cậu không biết cậu ấy...”

Nghe Từ Đồng nói đến đây, lại nhớ đến lúc gặp Lâm Tĩnh, ánh mắt của Nhị Thiếu cũng có chút buồn bã.

“Tĩnh chỉ mặc một bộ đồ thật mỏng ra mở cửa, khuôn mặt trắng đến dọa người, đôi mắt vô thần, thân thể có chút run rẩy. Tớ hỏi cái gì cậu ấy cũng không trả lời, chỉ biết ngồi ở trên giường gất gao ôm ảnh chụp của cậu ấy và Sở Minh. Tĩnh, cậu ấy hoàn toàn mất hết đáng đáp ngày thường.”

“Tớ xem mà thật đau lòng, liền mắng con chó nhỏ đó lương tâm bị chó ăn rồi, chợt, Tĩnh Tĩnh nghe thấy lời này liền có phản ứng. Cậu ấy dùng sức lắc đầu, rồi nói con chó nhỏ chắc chắn sẽ không không muốn nàng...nhất định là có nguyên nhân gì...”

Thái Nhan nghe xong tức giận đến nổi trợn lồi đình, la hét muốn đánh cho Sở Minh một trận như tử. Hạ Tri vẫn như trước bình tĩnh, liếc mắt nhìn Thái Nhan, khiến cho Thái Nhan liền lập tức không có tiếng động nào.

Hạ Tri cúi đầu, nghĩ một chút rồi móc điện thoại ra.

“Uy, Sở Minh là tớ.”

“Hạ Hạ...”

“Tớ muốn gặp cậu.”

“Tớ...”

Sở Minh do dự muốn cự tuyệt, nàng biết Hạ Hạ tìm nàng nhất định là vì chuyện của nàng và Lâm Tĩnh.

Hạ Tri nói xong liền lập tức cúp máy, sắc mặt liền trầm trọng xuống.

“Đồng Đồng, cậu và Nhị Thiếu trước tiên hãy đi chiếu cố cho Tinh Tinh. Như thế nào thì cũng phải để cho cậu ấy ăn chút com.”

Nói xong liền quét mắt nhìn Thái Nhan.

“Nhan Nhan, cậu cũng đi a! Tớ muốn một mình đi gặp Sở Minh.”

~~~~~

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trong cuộc sống, có ngọt mới có khổ.

Lý giải, đối với Lá Cây khổ cực chính là loại gỗ chữ không tiếng động chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Hạ Tri thật sớm đã đi tới quán cà phê Vạn Lâm, gọi một ly cà phê rồi ngồi đấy chờ Sở Minh.

Nhìn thời gian một chút, Sở Minh đã lỡ hẹn nửa giờ rồi. Điện thoại của Thái Nhan gọi đến thúc giục không ngừng, Hạ Tri liền trực tiếp cắt đứt liên lạc. Nàng vẫn như trước tay cầm ly cà phê nhẹ nhàng thưởng thức, không có chút nào là cảm thấy nôn nóng, bởi vì nàng tin tưởng rằng Sở Minh nhất định sẽ đến.

Quả nhiên trôi qua tầm mười phút, một bóng râm che đi chính mình. Hạ Tri ngẩng đầu nhìn lại, Sở Minh trước mắt khiến cho nàng gần như không nhận ra.

“Hạ Hạ...”

Sở Minh cúi đầu, nhỏ giọng kêu lên.

“Làm sao mà ngay cả ngẩng đầu cũng không dám đây?”

Hạ Tri mỉm cười yếu ớt, đi tới trên ghế đối diện để Sở Minh ngồi xuống. Đưa tay nâng cằm của Sở Minh, ép buộc nàng ngẩng đầu lên.

Một khắc khi mà Sở Minh nhìn đến một nụ cười quen thuộc của Hạ Tri thì mọi ủy khuất cùng chua xót của mấy ngày nay liền cứ như thế mà trút ra. Ôm lấy Hạ Tri một cái liền khóc kinh thiên động địa, khiến cho người phục vụ bị hù dọa không nhẹ liền trực tiếp mang cái khay đi lại phía bartender.

“Hạ Hạ... Tất cả mọi người hiểu lầm tớ... Tinh Tinh nàng... ---lòng của tớ thật đau...”

“Đồng Đồng còn đánh tớ...”

“.....”

Hạ Tri không nói, nhẹ nhàng ôm lấy Sở Minh, mặc cho nàng đem nước mắt nước mũi đều lau trên áo của mình

Sở Minh khóc hồi lâu mới lấy lại tinh thần, khóc thút thít ngẩng đầu nước mắt lưng tròng nhìn Hạ Tri.

“Cậu có thể nói cho tớ biết là đã có chuyện gì xảy ra không?” Hạ Tri nhìn Sở Minh, ôn nhu hỏi.

Sở Minh cắn môi, lắc đầu.

“Hạ Hạ, xin lỗi.”

Nụ cười trên mặt của Hạ Tri cũng không vì thế mà mất đi, vẫn như cũ đối với Sở Minh ôn nhu cười.

“Minh, tớ mặc dù không biết cậu đang gặp phải chuyện gì, thế nhưng tớ biết cậu sẽ không vứt bỏ Tinh Tinh mà đúng không?”

Sở Minh nhẹ nhàng gật đầu. Tớ làm sao có thể buông tha cho Lâm Tinh đây? Nàng chính là mạng của tớ a.

“Minh, cậu có còn nhớ hay không cái thời còn đi học của cậu và Lâm Tinh?”

Sở Minh cúi đầu ngẫm lại, nước mắt vẫn còn vương trên gò má nhưng vẫn không ngăn được ý cười.

“Khi đó tớ cũng khi dễ Tĩnh Tĩnh không ít!”

“Năm đó, cậu ấy có cự tuyệt cậu số lần nhiều hay không?”

Sở Minh chớp mắt.

“Có thể không nhiều sao? Cứ một lần liền kích thích tớ một lần!”

“Lúc đó cậu cảm thấy như thế nào?”

Hạ Tri truy vấn, khóe miệng như trước chưa đựng mỉm cười.

“Càng thêm yêu thương nàng, nhưng càng muốn bóp chết nàng”“.....”

Hạ Tri nhấp môi ly cà phê, rồi tiếp lời của Sở Minh.

“Lúc ấy, chẳng lẽ không thống khổ hơn bây giờ sao?”

Sở Minh cúi đầu không nói, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm vào ly cà phê.

Hạ Tri ý cười trên mặt càng đậm.

“Thời điểm thống khổ như vậy mà cậu vẫn chịu đựng nổi, vẫn không từ bỏ là vì cái gì?”

Sở Minh không có trả lời, cúi đầu đùa bốn cái chén trong tay. Hạ Tri cũng không nóng nảy, kiên nhẫn đợi nàng.

Thời gian trôi qua thật lâu, thẳng đến lúc cà phê trong tay Hạ tri đã trở nên nguội lạnh, Sở Minh mới chậm rãi ngẩng đầu, chống lại ánh mắt sáng ngời của Hạ Tri. Trên mặt đã lâu không xuất hiện biểu cảm vô lại mỉm cười.

“Hạ Hạ, cảm ơn cậu! Tớ đã hiểu rồi, là do chính tớ quá đề tâm chuyện vụn vặt rồi.”

“Ha hả, bây giờ cậu hẳn là nên đi làm cái gì thì không cần tớ phải nói nữa a.”

Sở Minh mỉm cười, ôm chặt Hạ Tri mà hung hăng hôn một cái rồi cầm lấy điện thoại đẩy cửa ra nhanh chóng chạy ra ngoài. Hạ Tri vẫn như trước ngồi tại chỗ thưởng thức vị đắng của cà phê, nhẹ nhàng cúi đầu nhìn điện thoại di động, phía trên là ảnh chụp của Thái Nhan. Nàng cười nhạt, chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, có cái gì là qua không được?

*****

“Tĩnh Tĩnh, Tĩnh tỷ, cậu ăn chút gì đi a! Đây chính là canh gà ác mà tớ tự làm đó!”

Từ Đồng cầm một cây quạt ngồi trên băng ghế nhỏ đau khổ cầu xin.

Nhị Thiều đứng ở một bên, gương mặt cũng là bất đắc dĩ. Bây giờ, Lâm Tĩnh như hoàn toàn không nhìn thấy hai người, nằm ở trên giường, bất cứ người nào cũng không để ý. Nàng chợt cảm thấy bản thân thật đáng thương, lúc trước Sở Minh luôn miệng nói sẽ yêu thương nàng, mà bây giờ cậu ấy cái gì cũng không nói, cái gì cũng không nghe liền đem nàng bỏ lại ở chỗ này, để một mình nàng thương tâm. Cái này thật sự được xem như là yêu sao...

Từ Đồng dụ dỗ đến tâm tư lao lực quá độ, mà vừa quay đầu thì thấy Thái Nhan đang ngồi trên ghế sofa thanh thản ăn nho. Nàng liền tức giận vỗ đùi một cái thật kêu, nhất thời lửa giận công tâm, nhảy người lên đi nhanh tới, một cái tát bổ xuống đầu của Thái Nhan. “Thái đầu! Cậu rốt cuộc đến đây để làm gì?”

Thái Nhan liền ôm đầu, núp ở trên sofa.

“Ai da, Đồng Đồng, cậu đây là đang muốn làm gì hả?”

“Tớ gọi cậu đến là để cho cậu khuyên can Tĩnh Tĩnh chứ không phải để cậu đi du lịch.”

Từ Đồng hai mắt tức lửa, nàng như đã nhận ra rằng Thái Nhan và Sở Minh chính là một loại giống như nhau chính là: KHÔNG CÓ TRÁCH NHIỆM! Gặp phải sự việc thì chỉ biết trốn tránh, cái loại này là tình yêu chó má!!!

“Nhà người ta giận dữ thì cậu gặp cái gì? Tớ cá với cậu là Minh Minh tuyệt đối sẽ trở về!”

Thái Nhan nói xong liền nhanh chóng ôm đầu chạy ra ngoài. Từ Đồng cắn răng, cầm cây quạt đuổi theo, trong lúc một người đánh một người chạy trốn đang chơi đùa náo nhiệt thì cửa bị lực đẩy mạnh mở ra. Sở Minh một đầu đầy mồ hôi, sắc mặt đỏ ửng, thở hổn hển chạy vào. Không nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của ba người, Sở Minh thẳng tắp chạy đến trước mặt của Lâm Tĩnh. Đưa tay đem nàng từ trên giường nâng dậy, rồi dùng sức ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng cúi đầu hôn tóc mai bên tai của nàng.

“Tình Tình, đi theo tớ đi.”

Lâm Tình ngơ ngác ngẩng đầu, ngược mắt lên nhìn Sở Minh.

Sở Minh nhìn thấy dáng dấp ngơ ngác của Lâm Tình thì trong lòng liền đau xót, nước mắt lập tức chảy xuống.

“Tình Tình, chúng ta cùng đi đi, ở chỗ này có người ngoài nên không được xem là nhà. Theo tớ đi, chúng ta về nhà mẹ đẻ có được hay không? Đến lúc đó sẽ từ từ cùng cậu giải thích, nha?”

Lâm Tình cắn môi, lắc đầu, duỗi tay rút khỏi tay của Sở Minh đang cầm lấy tay mình, xoay người đưa lưng về phía nàng, trầm mặt không nói.

“Tình Tình, tớ...”

“Ba!”

Từ Đồng giơ tay lên cây quạt liền vỗ lên trên mặt Sở Minh.

“Cậu không phải đã đi rồi sao? Còn trở về để làm chi?”

“Đồng Đồng, tớ---”

“Ba!”

“Sở Minh, tớ nói cậu có thể thành thực một chút hay không. Mộ Xa chen ép cậu thì cậu liền làm khổ Lâm Tình nhiều lần hơn, cậu đây là muốn làm gì??? Cậu khiến cho Lâm Tình trở thành cái dạng gì? Há? Sở Minh, cậu mau nói a!!!!!!!”

Từ Đồng lớn tiếng răn dạy Sở Minh, Sở Minh bị chửi cúi đầu, không dám đáp lại. Thái Nhan và Nhị Thiếu ở phía bên ngoài đi đến, hai người cũng là hơi tức giận nhìn Sở Minh. Nhìn một lúc lâu, Nhị Thiếu đành thở dài, đưa tay nắm lấy tay Từ Đồng cùng Thái Nhan đi ra ngoài, bị lôi đi Từ Đồng vẫn không quên lớn tiếng kêu la.

“Con chó nhỏ, tớ nói cho cậu biết, nếu cậu còn dám làm tổn thương lòng của Lâm Tình thì tớ với cậu không có tình bạn này.”

*****

Sở Minh nhìn bóng lưng của Lâm Tình, biết nàng đang tức giận, trong lòng có chút sợ hãi, nhút nhát gọi nàng.

“Tình Tình...”

Lâm Tình không trả lời, như trước nằm trên giường đưa lưng về phía Sở Minh.

Sở Minh thở dài, đi tới bên giường đưa tay muốn kéo nàng thì lại bị Lâm Tình dùng sức bỏ qua.

“Cậu muốn làm cái gì???”

Sở Minh kinh ngạc nhìn vẻ mặt tức giận của Lâm Tình.

“Tớ, tớ muốn cậu đi theo tớ...”

Lâm Tình như trước không nói.

“Tình Tình, tớ biết là tớ không tốt, không nên tùy tiện nói lời xa nhau, không nên để cho cậu một mình ở lại chỗ này, không nên không nghe cậu giải thích, là do tớ suy nghĩ quá nhiều. Tình Tình, xin lỗi...”

Sở Minh đưa tay muốn ôm lấy Lâm Tình.

Lâm Tình dùng sức tránh ra khỏi Sở Minh, lập tức từ trên giường ngồi dậy. Dùng sức nắm sàng đan từ từ bên người Sở Minh. Cực kỳ phẫn nộ nhìn Sở Minh.

“Cút! Cậu cút cho tôi! Không phải cậu muốn đi sao? Không phải là cậu đã không muốn tôi sao? Còn trở về là gì? Tôi không cần cậu thương cảm! Sở Minh, cậu đi đi. Tôi không muốn nhìn thấy cậu.”

Sở Minh kín đáo tiến lên muốn ôm Lâm Tình, Lâm Tình chưa bao giờ giả vờ kịch liệt như vậy làm cho Sở Minh sợ hãi. Lâm Tình dùng sức đâm người trước mặt, cái người mà nàng yêu đến mất đi phương hướng, dần dần, tư vị khổ sở thấm vào trong người, lần đầu tiên trong đời, Lâm Tình cảm nhận được cái gì gọi là hận.

Sở Minh kinh ngạc nhìn gương mặt đầy nước mắt của Lâm Tình, không biết phải làm sao.

“Tình Tình...”

Lâm Tĩnh lau nước mắt, khẽ thở dài, chống lại ánh mắt của Sở Minh rồi chậm rãi nói:

“Sở Minh, cậu đi đi, hiện tại... ít nhất hiện tại, tôi không muốn nhìn thấy cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Lâm Tĩnh lau nước mắt, khẽ thở dài, chống lại ánh mắt của Sở Minh rồi chậm rãi nói:

“Sở Minh, cậu đi đi, hiện tại... ít nhất hiện tại, tôi không muốn nhìn thấy cậu.”

Sở Minh lui về sau hai bước rồi ngã xuống, mở to hai mắt bất khả tư nghị nhìn Lâm Tĩnh.

“Tĩnh Tĩnh...cậu nói---”

Lâm Tĩnh lau sạch nước mắt trên mặt rồi từ giường đứng lên, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của Sở Minh.

“Sở Minh, cậu làm tôi thật đau lòng.”

Sở Minh liều mạng lắc đầu muốn giải thích.

Lâm Tĩnh cắn răng nhìn Sở Minh, trong mắt chứa đầy không cam lòng.

“Sở Minh, vì sao cậu luôn lấy chính mình cùng người khác để mà so sánh? Cậu nghĩ rằng những lúc như thế thì chỉ có mình cậu khó chịu sao? Sở Minh, cậu thật ích kỉ! Tôi đã nói hơn một vạn lần là tôi với Mộ Xa chỉ là bằng hữu, chỉ đơn giản là bằng hữu mà thôi! Cậu vì sao còn chưa tin? Lẽ nào, Lâm Tĩnh này lại không thể có nổi một người bằng hữu hay sao? Tôi và Mộ Xa như thế nào? Cậu và Đồng Đồng còn không phải cũng giống như vậy, lâu lâu vẫn ôm ấp sao? Tôi có nói qua cái gì không?”

Sở Minh mở to hai mắt nhìn chằm chằm Lâm Tĩnh, nàng không thể tin được những lời này là từ trong miệng Lâm Tĩnh nói ra. Lâm Tĩnh cũng không nhìn nàng, quay đầu đi chỗ khác. Một lúc lâu sau, Sở Minh chậm rãi lên tiếng.

“Đúng vậy, là tớ ích kỉ.”

Sở Minh tùy ý để nước mắt rơi xuống má, ngửa đầu nhìn chằm chằm Lâm Tĩnh, tâm tình cũng là có một chút kích động.

“Là do tớ ích kỉ, ngoại trừ bản thân thì tớ không muốn cậu đối tốt với người khác một phần nào. Nhưng mà Lâm Tĩnh, Mộ Xa không chỉ một lần cậu ta nói yêu với cậu a, còn cậu thì đối cậu ta cho tới bây giờ đều không phải là thái độ cự tuyệt, như thế thì cậu bảo tớ phải bình tĩnh làm sao? Lâm Tĩnh, tớ cùng với cậu đã trải qua mười một năm! Tròn mười một năm mà tớ vẫn không biết cậu đang suy nghĩ cái gì? Cảm tình của cậu đối với Mộ Xa tớ nhìn không thấu? Theo như cậu nói thì chính không phải là tình yêu nhưng nó chính là đã vượt qua ranh giới của tình bạn! Lâm Tĩnh, là tớ ích kỉ, tớ tính khí nóng nảy nhưng đều là bởi vì tớ không muốn mất đi cậu!”

Nói đến đây, Sở Minh hít sâu một hơi, kiềm nén tâm tình của mình một chút rồi nhẹ nhàng ngẩng đầu chống lại đôi mắt xinh đẹp của Lâm Tĩnh.

“Còn có, Tĩnh Tĩnh, cậu không cần nói Đồng Đồng như vậy. Trên đời này, ngoại trừ phụ mẫu và cậu ra thì người hiểu tớ nhất chính là nàng. Tớ và Đồng Đồng như thế nào thì cậu hẳn đã biết rõ. Nàng đối tốt với cậu như thế nào, có lẽ cậu đều hiểu. Còn như cậu và Mộ Xa.... Tớ không xen vào nữa. Cậu--tự chiều cổ bản thân mình thật tốt.”

“Minh...”

Lâm Tĩnh nhìn gương mặt đau xót của Sở Minh thì yết hầu như có cái gì chặn lại không nói ra lời, bước lên mấy bước mà dùng sức ôm lấy nàng. Nàng biết rằng chính mình trong cơn tức giận nói nặng lời, triệt để khiến cho Sở Minh tổn thương, bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa. “Xin lỗi, tớ chỉ là, chỉ là tức...giận cậu vứt bỏ tớ, giận cậu không còn quan tâm đến tớ.”

Sở Minh cắn chặt răng, đem lời nói ẩn giấu thật sâu trong lòng toàn bộ xuất ra, hai người không thể cứ như vậy mà từng bước từng đi xuống, những suy đoán nghi ngờ chỉ khiến cho nhau tổn thương sâu hơn. Sở Minh thật sự sợ, sợ hai người càng chạy càng xa rồi không thể nào trở lại được điểm ban đầu nữa. Nàng không thể để cho tình yêu mà mình ấp ủ ở trong tim cứ như mà bị thời gian vô tình hủy diệt. Nếu kết trở nên như vậy, nàng không thể chấp nhận nổi...

“Cậu luôn nói rằng tớ không tin tưởng cậu, cũng không tin chính mình. Lâm Tĩnh, cậu thì thế nào? Cậu có chân chính tin tưởng tớ sao? Cậu có chân chính muốn biết qua tớ sao?”

Lâm Tĩnh gất gao ôm Sở Minh, không nói ra lời mà cũng không có lời để nói. Sở Minh nói giữa hai người có một ngọn núi, là Lâm Tĩnh vẫn luôn muốn trốn tránh lại không trốn thoát được một cái khe. Dần dần, đôi tay ôm chặt Sở Minh không còn bền vững nữa...

“Minh, cậu nói đúng, chúng ta cần thời gian để suy nghĩ thật kỹ thật ra rốt cuộc bản thân muốn gì...”

Sở Minh cười khỏ, không nói xoay người lại ôm lấy Lâm Tĩnh, hôn lên trán của nàng.

“Cậu nên biết là bất luận sẽ phát sinh cái gì thì ở trong tâm của Sở Minh này, cậu vĩnh viễn chính là độc nhất vô nhị.”

*****

Sở Minh lao đảo chạy xuống lầu, ngồi xổm dưới lầu không tiếng động khóc trong chốc lát. Vì ủy khuất của mình, đồng thời cũng vì phản ứng của Lâm Tĩnh mà đau lòng. Nức nở nghẹn ngào, như chưa từng có cảm giác tuyệt vọng như thế. Chợt nghe được tiếng giày cao gót đến gần, Sở Minh đứng lên rồi lạnh lùng nói.

“Mộ Xa, cô hài lòng?”

Mộ Xa vừa mới đi gặp Lâm ba trở về, trên mặt mang đồ trang sức trang nhã cả người như hào quang rạng rỡ. Nàng khoanh tay đến gần Sở Minh, trên mặt ngập tràn tâm tình phức tạp.

“Sở Minh, xem ra tôi đã đánh giá thấp cô. Cô cư nhiên thật sự ly khai Lâm Tĩnh.”

Sở Minh giữu cột.

“Cô không phải đánh giá thấp, tôi tự hiểu rõ chính mình. Sở Minh, tôi xác thật vô đức vô năng, chính là phế nhân một dạng. Thế nhưng, cô lại đánh giá thấp tình yêu của tôi dành cho Lâm Tĩnh. Cô cho rằng chỉ bằng cô dùng một chút thủ đoạn để ly gián thì sẽ khiến cho tôi buông tay nàng sao?”

Mộ Xa lắc đầu, nhìn chăm chăm Sở Minh một hồi. Trên mặt mới lộ ra biểu tình cột cười.

“Bất kể là nói thế nào đi nữa thì mục đích của tôi không phải đã thực hiện được rồi hay sao? Cô tự xem bản thân mình là cái dạng gì? Còn Lâm Tĩnh lại là dạng gì?”

Ngoài dự liệu của mình, Sở Minh không giống như mọi khi sẽ tiếp tục lên tiếng bác bỏ lời nói của nàng. Sở Minh chỉ ngẩng đầu bình tĩnh mà nhìn Mộ Xa.

“Mộ Xa, tôi không biết cô và Lâm gia đến cùng là có cái gì ân oán, thế nhưng cô yêu Lâm Tĩnh là tôi xác định. Cho nên, coi như Sở Minh tôi cầu cô có được không đừng để Lâm Tĩnh phải liên lụy đến, Tĩnh Tĩnh nàng... Mấy năm nay cũng rất ít khi được vui vẻ. Từ nhỏ đến lớn đều bị các nguyên tắc trời buộc khiến cho nàng chẳng bao giờ chân chính thoải mái.”

Mộ Xa híp con mắt song tròn to, nhìn chòng chọc vào Sở Minh.

“Sở Minh, cô dám tra tôi?”

“Mộ Xa, cô rốt cuộc muốn cái gì? Tôi và Lâm Tĩnh bị cô hại thành như vậy còn chưa đủ sao? Cô luôn miệng nói chính mình yêu Lâm Tĩnh, mà lẽ nào cô không có một chút nào thật yêu thương nàng sao?”

Mộ Xa đỏ cả vành mắt, ngửa đầu nỗ lực không cho nước mắt rơi xuống.

“Tôi yêu Lâm Tĩnh, yêu thì như thế nào? Trong lòng của nàng chỉ có cô, chỉ có một mình cô.”

“Cô yêu Lâm Tĩnh? Mộ Xa, cô có thật là vì Lâm Tĩnh nên mới trở về? Thả rắm nghe thú lắm.”

Sở Minh nhàn nhạt cười, đưa tay vào trong túi, để cho Mộ Xa một câu nói rồi tiêu sái xoay người rời đi.

“Mộ Xa, cô căn bản không xứng với Tĩnh Tĩnh.”

*****

Chủ nhật, phòng khách của Sở gia.

“Minh, hôm nay làm sao mà tự mình trở về?”

Tay Sở mẹ vịn vịn quần áo, ngẩng đầu ngắm nhìn Sở Minh.

“Dạ.”

Sở Minh ủ rũ tùy ý đáp lời, cuối đầu đi về phía phòng của mình.

Sở mẹ dùng sức chà sát quần áo, ngẩng đầu cảm tức nhìn Sở Minh.

“Nha, thằng nhóc con, cánh cửa cô cứng rồi thì như thế nào? Ngay cả lời của lão nương đều dám không nghe rồi à?”

Sở Minh không nhìn được kêu lên.

“Mẹ, người có cảm thấy phiền không a?”

Sở Minh ngạc nhiên, tay bỏ quần áo đang giặt xuống, giặt mình nhìn Sở Minh.

“Minh, đúng là có chuyện rồi, cùng Tĩnh Tĩnh gây gỗ à?”

Sở Minh lặng lẽ không nói.

Rửa tay một chút, Sở mẹ đứng lên đi tới.

“Minh, có chuyện gì mau cùng mẹ nói, hai người cùng một chỗ lâu như vậy mẹ cũng chưa thấy con bị đuổi ra ngoài nha!”

Gương mặt của Sở Minh liền nổi lên ba đường hắc tuyến, hiện tại nàng chán nản như thế sao?

Sở mẹ không nói, nhìn chăm chăm Sở Minh một hồi, rồi nói.

“Mẹ đã lâu không thấy Tĩnh Tĩnh rồi, lại nghe nói ở chỗ các con còn có thêm một người là Mộ Xa. Mẹ sẽ gọi cho cả hai nàng tới, sau đó đem Tiểu Đan (đệ tử của Sở Minh), Đồng Đồng, Hạ Hạ, Nhan Nhan, Nhị Thiếu cũng gọi tới. Nhất định là rất náo nhiệt.

Sở Minh nhìn mẹ của mình mà mang một bụng khí.

“Mẹ, người muốn nháo loạn cái gì nha?”

“Thằng nhóc con, mẹ muốn mời người nào còn phải hỏi qua ý của cô sao? Cô còn nói nữa tôi sẽ đem cô đuổi ra ngoài.

Nói xong, Sở mẹ cầm điện thoại di động bắt đầu gọi điện.

“Tĩnh Tĩnh, buổi tối con hãy qua đây nhé.”

“...”

“Lâm Tĩnh, bây giờ ngay cả lời của mẹ nói con cũng không nghe rồi?”

“...”

“Tiểu Đan, là Sở mẹ đây.”

“...”

“Ân, 7 giờ tối, nếu đến thì gọi cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Đúng giờ, Lâm Tĩnh cùng Mộ Xa đi tới nhà của Sở gia, các nàng không nghĩ người mở cửa là Từ Đồng. Sau khi Từ Đồng mở cửa, thì việc đầu tiên là tức giận liếc mắt nhìn Mộ Xa, rồi sau đó quay đầu nhìn Lâm Tĩnh, sắc mặt liền biến thành phần nộ, không nói câu nào liền đẩy cửa trực tiếp bước vào nhà. Nàng tiếp tục ngồi trên ghế sofa mà xem ti vi. Nhị Thiếu nhìn Từ Đồng một chút bất đắc dĩ lắc đầu, khẽ kéo tay nàng, rồi nhẹ giọng khuyên bảo.

“Được rồi Đồng Đồng, đừng giận dữ nữa, nhân gia* không vội mà cậu gấp cái gì?”

*nhân gia: người ta

Từ Đồng nhếch miệng, “Tớ liền chịu không được khi nhìn tính tình của Mộ Xa và hiện tại, Sở Minh giống như một con rùa.”

Lâm Tĩnh nghe được lời của Đồng chỉ im lặng không nói, cúi đầu thay đổi dép đi vào.

Mộ Xa thì ngược lại tự tại hơn, nàng khoanh tay đi dạo quanh Sở gia. Sở gia xem như một tiểu tư, có ba phòng được trang trí đơn giản. Tổng thể được trang hoàng thiết bị đều dựa theo tâm tư của Sở Minh đến, lấy màu sắc yêu thích nhất của Lâm Tĩnh làm chủ, cùng phối hợp với màu trắng như tuyết của bức tường, khiến cho người nhìn cảm thấy ngăn nắp, sạch sẽ.

Ở trung tâm phòng khách treo ảnh của Sở gia cùng Lâm gia cộng thêm “Bất Lương” chụp chung, chính là một nhà hạnh phúc vô cùng. Mộ Xa nhìn chăm chăm hồi lâu, chợt cảm thấy trong lòng có chút khổ sở.

Sở mẹ đang làm sùi cảo nghe được động tĩnh liền ra đón, quét mắt nhìn Lâm Tĩnh, rồi ngay lập tức kéo tay Mộ Xa lại.

“Yêu, xem cô gái này lớn lên bộ dạng thanh tú! Ta nghĩ Tĩnh Tĩnh thế nào cũng phải... đem Sở Minh quăng đi!”

Lâm Tĩnh nghe thấy liền biết Sở mẹ chính là đang trách nàng, cúi thấp đầu, nàng vẫn yên lặng ngồi trên sofa không nói một lời. Mộ Xa bị niết mặt về mặt hơi bối rối, trên tay hơi ướt không biết là nên lau tốt hay cứ để yên, cuối cùng nàng chỉ có thể đứng tại chỗ tùy ý Sở mẹ pha trò.

“Sở mẹ, lão đại đâu?”

Tiểu Đan nãy giờ vẫn ngồi ở một bên chợt lên tiếng, hần hôm qua mới trở về mà không ngờ vừa trở lại liền biết được Sở Minh cùng Lâm Tĩnh đã ra ở riêng. Hần liền là người đầu tiên vội vàng chạy đến Sở gia, ai ngờ đến cả cái bóng người cũng không nhìn thấy. Nhìn tinh thần chán nản của Lâm Tĩnh hần cũng không nỡ lòng lại đi hỏi, còn như Từ Đồng... Hần càng không có can đảm đi hỏi, không thể làm gì khác là gửi hy vọng vào Sở mẹ.

Sở mẹ nhếch miệng cười.

“Nàng nói muốn mang một người đến, hình như tên là An Tĩnh thì phải.”

Lâm Tĩnh nghe vậy tay đặt vô thức nắm chặt, mím môi như trước không nói.

Chỉ trong chốc lát Hạ Tri cùng Thái Nhan cũng đã đến, vừa vào cửa nhìn thấy Mộ Xa, Thái Nhan liền sùng sốt.

“Mộ Xa, thật là cậu?”

Hạ Tri cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn nàng, Mộ Xa gật đầu khẽ cười.”Thật là trùng hợp.”

“Các cậu quen biết nhau?”

Từ Đồng ngồi ở trên ghế sofa ăn nho do Nhị thiếu lột vỏ, tức giận hỏi.

Hạ Tri gật đầu, biểu tình có chút phức tạp.

“Mộ Xa cùng tớ còn có Nhan Nhan là bạn học thời đại học, cùng nhau ở nước ngoài du học, quan hệ... cũng không tệ lắm.”

Hạ Tri nhìn Mộ Xa từ trên xuống, bề ngoài vẫn không có biến hóa gì lớn, vẫn giống như hồi còn ở đại học cực kỳ chói mắt như vậy, biểu tình vẫn kiêu ngạo như vậy, khí chất như trước bức người, chỉ là... Nàng không bao giờ nghĩ tới, nàng và Lâm Tĩnh có liên quan gì, hồi ở đại học Mộ Xa tương đối lãnh đạm, bằng hữu không có bao nhiêu cả, Hạ Tri cùng nàng cũng là xem như tri kỉ rồi, mà giờ nàng và Sở Minh...

Mộ Xa khẽ cười yếu ớt, không quan tâm ánh nhìn của mọi người mà lôi kéo tay của Hạ Tri ngồi xuống ghế sofa.

“Hạ Hạ, đã lâu không gặp, cậu vẫn khỏe chứ?”

Hạ Tri miễn cưỡng gật đầu Mộ Xa nhìn ra sự do dự của nàng, khẽ lắc đầu.

“Hạ Hạ, Sở Minh là Sở Minh, tớ là tớ, tớ không hy vọng bởi vì cậu ta mà làm cho quan hệ giữa chúng ta cái gì ngăn cách. Dù sao, ngoại trừ Lâm Tĩnh ra thì cậu chính là người bằng hữu tốt nhất của tớ.”

Hạ Tri không nói chuyện, ngẩng đầu như có chuyện gì đang suy nghĩ rồi nhìn chăm chăm Mộ Xa. Mộ Xa thần nhiên nhìn lại.

“Mẹ, con đã trở về.”

Tiểu Đan nghe thấy giọng của Sở Minh liền từ trên ghế bắn ra ngoài, hai mắt phấn khởi như tỏa ra như ánh vàng.

“Lão đại!!!”

Tiểu Đan xông lên phía trước ôm lấy Sở Minh, hần mừng muốn chết, từ khi vào tiểu đội thì không có ai giống như Sở Minh đối tốt với hần như vậy a. (==!)

“Nha nha nha, Tiểu Đan, mày mau buông ra! Cẩn thận đụng trúng An Tĩnh!”

Sở Minh giờ cánh tay ra đập thẳng xuống.

“Yêu, tiểu mỹ nữ này là ai a?”

Nghe Sở Minh nhắc nhở, Tiểu Đan mới phát hiện bên người của Sở Minh có thêm một mỹ nữ mộc mạc. Gương mặt An Tĩnh không có bất kỳ son phấn gì, làn da trắng nõn mịn màng tràn đầy sức sống tuổi thanh xuân. Nàng ngẩng đầu, nhìn Tiểu Đan cười yếu ớt.

“Chào anh, em gọi là An Tĩnh.”

Tiểu Đan có chút xấu hổ, gãi đầu một cái đưa tay ra.

“Anh gọi là Tiểu Đan, là đệ tử của lão đại.”

Sở Minh tay mắt mau lẹ, “Ba” một tiếng hất tay của Tiểu Đan đi, ý chỉ vào đôi mắt của An Tĩnh.

Lần này trong phòng ai cũng đều hiểu, Từ Đồng cũng buông trái nho nhìn nhìn An Tĩnh.

Sở Minh được nhàn rồi nhìn chung quanh một cái. Đầu tiên, mắt liền nhìn thấy Lâm Tĩnh, con mắt như lóe ra một tia sáng, rồi lại nhìn thấy Mộ Xa ngồi bên cạnh trong nháy mắt đôi mắt liền trở nên ảm đạm xuống, nàng khẽ thở dài. Xong kéo tay An Tĩnh, đem dép đặt trên mặt đất.”An, trước đôi dép đã.”

“Dạ.” An Tĩnh khóe lóe đáp ứng.

Lâm Tĩnh chứng kiến cảnh Sở Minh vì An Tĩnh mà cúi đầu đôi giày đáng đáp thì khẽ nhếch miệng rồi quay đầu đi.

Sở mẹ đứng ở một bên nhìn trái nhìn phải một chút rồi thở than, quả thật không hổ là một đôi, ngay cả nổi máu ghen đều phải ngang nhau. Xong bà lập tức quay đầu nhìn Sở Minh, Minh, con quả thật là một đại ngu ngốc.

Thái Nhan đứng ở một bên, con mắt đều như không nháy mắt nhìn Sở Minh.

“Minh, cậu và An Tĩnh...”

Sở Minh liền tức giận liếc mắt nàng một cái.

“Cậu đoán mò cái gì, tớ và An Tĩnh chỉ là bạn tốt.”

An Tĩnh đang mang giày thì ngẩn ngơ, không rõ Sở Minh vì sao lại đột nhiên nói như vậy, giữa các nàng nếu không phải là bạn tốt thì còn có thể là cái gì?

*****

Người đầu đã đến đông đủ, mọi người bắt đầu đi lại bàn ăn ngồi xuống.

Tay của Sở Minh giành trước một cái đĩa sủi cảo, đặt trước mặt An Tĩnh, rồi nhếch miệng liếc mắt nhìn xung quanh một cái.

“Cái này là sủi cảo của An Tĩnh, ai cũng không thể tranh a.”

“...”

An Tĩnh cười yếu ớt, không nói gì, lại tựa như đã là thói quen khi Sở Minh làm như vậy.

Sở Minh nhìn thấy tất cả mọi người không nói lời nào, thỏa mãn gật đầu. Xong mới há to miệng cắn một cái sủi cảo, nếm được mùi vị, nàng liền lập tức bỏ đĩa xuống nhìn Lâm Tĩnh một chút, rồi hướng về Sở mẹ ồn ào.

“Mẹ, sao người lại làm nhân bánh là hải sản, mẹ không biết rằng có người ăn bị dị ứng sao?”

Nghe vậy, Lâm Tĩnh khẽ nhú, nhìn nhân bánh của sủi cảo một cái rồi cũng buông đĩa xuống.

Sở mẹ vỗ đầu một cái mạnh.

“Nha, ta cứ nhiên quên mất là Tĩnh Tĩnh không thể ăn được hải sản, Minh, đều là bị con ép buộc.”

“...”

Sở Minh xám mặt lại, bất đắc dĩ liếc nhìn Sở mẹ, cái này ngược lại bị đánh lại một quyền, trình độ cũng là quá cao thâm đi.

Mộ Xa cũng để đĩa xuống, khăn trương nhìn Lâm Tĩnh.

“Tĩnh, không có việc gì sao?”

Lâm Tĩnh hướng nàng lắc đầu, ánh mắt lại nhìn về phía Sở Minh. Sở Minh cũng ngo ngắc nhìn nàng, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc gì. Hai người cứ

như vậy mà không coi ai ra gì chăm chú nhìn nhau. Chỉ trong chốc lát, Từ Đồng không nhìn nổi, lên tiếng.

“Sở Minh, Lâm Tĩnh, hai người xong chưa?”

Một câu nói đánh thức cả hai giật mình, đồng thời giống như bị điện giật mà quay đầu đi.

“Tớ không ưa nhất chính là cái loại rõ ràng là yêu nhau nhưng lại đi hành hạ nhau, hừ, đáng đời.”

“...”

Sở mẹ cười cười xấu hổ, vì muốn cho không khí bình thường trở lại. Bà đứng dậy đi đến bên cạnh ngăn tủ kéo ra một chai rượu đỏ.

“Đồng Đồng, con đừng nói nữa, chúng ta cùng uống rượu a! Hôm nay, Sở mẹ mời khách, các con không cần nói chuyện khác, tất cả mọi người cùng nhau vui vẻ.”

Mọi người, gật đầu đáp lời, Tiểu Đan đứng dậy nâng cốc mở ra, rót rượu cho mỗi người một ly, đến ly của An Tĩnh, Sở Minh đưa tay ngăn lại.

“Em ấy không thể uống.”

“Vì sao?”

“Không thể uống chính là không thể uống.” Sở Minh tròn tròn con mắt bá đạo quyết định.

An Tĩnh khẽ mỉm cười xin lỗi hướng Tiểu Đan lắc đầu, rồi nhẹ nhàng cầm tay Sở Minh.

“Minh, em không sao, vẫn có thể uống một chút.”

Nhìn thấy cái màn này, khiến tâm Lâm Tĩnh đau nhói. Nàng không nói gì chỉ cầm ly rượu bên cạnh một ngụm uống sạch.

Không khí trong phòng trở nên phi thường áp lực. Sở mẹ nhìn các nàng không hứng thú mấy liền sớm cho giải tán. Sở Minh uống rượu không nhiều lắm, liền kiên trì muốn đưa An Tĩnh trở về. Mộ Xa cùng Lâm Tĩnh cũng cảm áo khoác hướng Sở mẹ nói tạm biệt. Lâm Tĩnh uống có chút say, bước chân lảo đảo đi được một nửa thì gọi Mộ Xa lại.

“Mộ Mộ, cậu về trước đi. Tớ, tớ còn có việc...”

“Trễ như vậy cậu còn muốn đi đâu?”

Mộ Xa nghiêng đầu nhìn Lâm Tĩnh vì uống rượu mà hai gò má hồng hồng, mắt sáng như lóe ra điều gì đó, lại không yên lòng lắc đầu.

Lâm Tĩnh khẽ nhú, không nhịn được phát tay.

“Cậu đừng quản.”

Nói xong, Lâm Tĩnh quay đầu, xiêu xiêu vẹo vẹo đi trở về. Mộ Xa thở dài, cũng không nói cái gì nữa, xoay người trở về nhà, chính là bước chân có chút nặng trĩu.

Sở Minh đưa An Tĩnh trở về nhà thì trời cũng đã tối đen. Nàng bước từng bước nhỏ trở về nhà, tới cửa nhà thì phát hiện phía ngoài hành lang đèn đều đã bị hồng rồi. Nàng hùng hùng hổ hổ vịn tường đi, tới khúc quanh cầu thang thì đột nhiên lóe ra một bóng người, kéo Sở Minh lại ép nàng vào tường.

Trong lòng Sở Minh liền cả kinh, thân thể trong nháy mắt liền căng thẳng, lẽ nào gặp phải tên háo sắc? Nàng chen chân vào định đá người nọ, chột mũi hương quen thuộc bay vào trong mũi của nàng, Sở Minh tròn mắt ngạc nhiên.

“Tĩnh Tĩnh?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

“Tĩnh Tĩnh?”

Đợi nửa ngày cũng không thấy người kia trả lời, Sở Minh ngo ngoay muốn đẩy cơ thể người trước mắt ra, thì trên cổ bỗng truyền lại cảm giác đau đớn.

“Tê...”

Mùi rượu nồng nàn xen lẫn hương khí quen thuộc như chạy vào trong cơ thể. Sở Minh cảm thấy đau đớn nhưng nàng biết rằng người này chính là Lâm Tĩnh của riêng mình, không thể ra tay đáp trả lại chỉ có thể phải chịu lấy. Cấn rắng chờ Lâm Tĩnh cấn đến cảm thấy đủ, nàng vừa mới thở phào một cái, mới được buông tha thì lỗ tai mẫn cảm liền bị ngấm lấy. Cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, thân thể Sở Minh liền trở nên suy nhược...

“Tĩnh, Tĩnh Tĩnh...ách--- Cậu làm sao vậy? Sẽ, sẽ có người đến a....”

Ánh mắt Lâm Tĩnh mơ màng, không quan tâm mà liếm lỗ tai nàng, thỉnh thoảng còn kèm theo vài cái cấn nhẹ. Sở Minh đưa tay dùng sức cầm chặt ống quần, Lâm Tĩnh không chịu bỏ qua liền cầm lấy tay nàng, mười ngón tay xen lẫn vào nhau, khóa tay trên tường. Đôi chân dài của nàng cũng nhún cơ hội chen vào giữa hai chân của Sở Minh, khiến cho nàng không thể trốn thoát.

Lần này khiến Sở Minh triệt để bối rối, nàng luôn có cảm giác trước mắt giống như có chút cường - bạo ý tứ. Trong nháy mắt nàng nhìn thấy có bóng người lướt qua, toàn thân liền cứng nhắc không thể hoạt động, tùy ý Lâm Tĩnh chà đạp cùng giày vò thân thể của mình.

“Sở Minh, cậu đã đi đâu vậy?”

Rốt cuộc, Lâm Tĩnh cấn đến mệt mỏi liền nằm úp sấp trên người nàng, ở trong lòng Sở Minh mà thở dốc. Sở Minh bị nàng cứ như thế mà “chặn đường”, Sở Minh không còn giống như thường ngày nhạy bén mà ấp úng trả lời nàng.

“Tớ, tớ lo lắng cho An Tĩnh, ánh mắt của em ấy không tốt, nên tớ đưa về...tê...”

Còn chưa nói hết thì ở cổ liền bị hung hăng cắn một ngụm. Sở Minh thậm chí còn có thể nghe được tiếng hàm răng cắn vào da thịt trơn mềm, lần này không chịu nổi, nàng nhe răng la lên.

“Tĩnh Tĩnh, đau!”

“Tớ cắn chết cậu cái người vô lại luôn thích trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Từ trước đến nay, Lâm Tĩnh luôn là một người có tu dưỡng mười phần, lần này cư nhiên phát bạo khiến cho Sở Minh không dám nói gì nữa. Nàng chỉ có thể nhắm mắt lại chịu đựng người tùy ý hành hung.

Lâm Tĩnh ngậm vành tai của Sở Minh, cấn rồi mút thỏa thích, phát tiết hết bất mãn trong lòng. Nàng hận Sở Minh, hận mỗi lần cùng Sở Minh cãi nhau thì nàng ấy giống như không có bất cứ chuyện gì phát sinh, tiêu sái phong lưu, tùy ý nhiễu loạn tâm nữ hài khác. Mà nàng vẫn có thể làm bộ như mọi việc đều không liên quan tới chính mình.

Trời ạ! Tỷ Tỷ, người muốn cấn đến khi nào a? Sở Minh thật sự sắp không chịu nổi, nàng có thể tưởng tượng hai cái tai mình bây giờ nhất định sưng lên như Trương Bát Giới a, rất khó coi.

Rốt cuộc, Lâm Tĩnh đành chỉ cấn xé, lui ra phía sau một bước rồi hung hăng nhìn nàng.

“Cậu, cậu có phải đã thích An Tĩnh rồi hay không?” Lâm Tĩnh nói chuyện có chút không rõ, vẫn không quên đưa tay chạm vào mặt của Sở Minh như phát điên mà tùy ý quấy phá. Sở Minh mờ mắt, cấn rắng một cái ai oán, nàng cuối cùng cũng hiểu a, hóa ra chính là Lâm đại tiểu thư của chúng ta chính là ghen tỵ đi. Sở Minh thở dài không giải thích, đưa tay nâng mặt của Lâm Tĩnh lên, rồi cúi đầu thăm thiết hôn lên đôi môi ấy. Mờ hàm răng của Lâm Tĩnh một khắc, Sở Minh liền sợ hãi thán cảm thán Lâm Tĩnh đến cùng là đã uống bao nhiêu rượu. Lúc này, Sở Minh phảng phất chỉ cảm thấy cùng Lâm Tĩnh hôn môi giống như là để nàng uống say vậy, tay chân chột nhẹ bỗng. Sở cố giữ tinh thần, một tay vòng qua sau lưng của Lâm Tĩnh mà chậm rãi xoa nắn, muốn thả ra lửa nóng trong lòng Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh run rẩy nằm ở trong lòng của Sở Minh, không có bất kỳ giãy giụa gì, tùy ý nàng ở trong miệng mình bá đạo đòi lấy. Con đau đầu sau khi say rượu từng đợt co rút đau đớn cũng không mãnh liệt như vậy, hơi hí mắt, hưởng thụ giờ khắc này.

Ánh trăng chiếu rọi ở cửa cầu thang, Mộ Xa ôm cánh tay mình nhìn một hồi rồi đỏ mặt từ cửa đi ra. Từng trận chua xót kéo đến đánh vào trong lòng của nàng. Mộ Xa vịn tường, chậm rãi ngồi xuống thất thanh khóc rống. Lâm Tĩnh, rốt cuộc tớ phải như thế nào thì mới có được cậu? Sở Minh, cô ta thật thật sự tốt đẹp như vậy sao? Cô ta đáng giá để cậu bỏ quên tất cả sao?

*****

Chờ Sở Minh lần nữa đem Lâm Tĩnh trở lại Sở gia gõ cửa đã là ban đêm. Sở mẹ vuốt mắt kinh ngạc nhìn Sở Minh công Lâm Tĩnh đang mơ hồ ngủ trên lưng.

“Minh, con đem Tĩnh Tĩnh làm sao vậy?”

“...”

Sở Minh nhú mày, nàng thì có thể khiến cho Lâm Tĩnh như thế nào, chỉ mong nàng ấy không đem nàng làm thế nào là tốt rồi. Sở Minh không nhận được ồ ào.

“Mẹ, người tránh ra, Tĩnh Tĩnh uống say rồi, còn ở dưới lầu mượn rượu làm càn, chính là đem con cấn.”

Sở mẹ bất khả tư nghị mở to hai mắt, quả nhiên ở cổ của Sở Minh có một mảnh màu đỏ tím.

Sở Minh nói xong trong lòng có hơi thoải mái chút, rốt cuộc là mẹ ruột, sẽ đau lòng mình. Kết quả, Sở mẹ mở miệng nói khiến nàng suýt nữa cắt đứt đầu lưỡi.

“Tình Tình cũng quá ngoan đi, làm sao chỉ có thể cắn một cái liền coi như xong đây?”

Sở Minh đen mặt, né tránh vòng vây của mẹ rồi ôm Lâm Tình về phía phòng ngủ, đi đến gần phòng ngủ Sở mẹ còn không quên dặn.

“Minh a, Tình Tình đều đã say đến như vậy, con cũng dừng lại phóng túng - ham muốn quá độ mà không biết dừng a.”

Sở Minh cắn răng, quay đầu căm tức nhìn Sở mẹ.

“Mẹ, người là mẹ ruột của con thật sao?”

Sở mẹ căn bản không nhìn đến nàng, chỉ chăm chú nhìn Tình Tình trên lưng của Sở Minh thở dài.

“Loại nữ nhi như cô thì không có cũng không sao. Ai, đau lòng cho Tình Tình, nữ hài tốt như vậy mà để cho cô lấn qua lấn lại rồi thành ra như vậy.”

“...”

Sở Minh tự biết đuối lý, Tình Tình không động, đi tới phòng Sở Minh đem cửa phòng đá ra, đi tới bên giường đem Lâm Tình nhẹ nhàng để xuống. Tỉ mỉ quan sát, trên đầu Lâm Tình có chút tán loạn, gương mặt tiêu tụy, dưới mí mắt sưng đỏ hiện lên màu đen nhân nhật dưới vành mắt, đôi môi nguyên bản mịm màng cũng trở nên khô khốc. Sở Minh nhìn nàng một chút liền đỏ cả vành mắt, ngửa đầu ngược lên trần nhà, cố gắng kiềm nén nước mắt. Qua một lúc lâu, nàng đứng dậy đi tới phòng tắm rửa sạch, cầm khăn lạnh đi ra.

Nàng nhẹ nhàng lau lên da thịt trắng nõn, Sở Minh khó có được ôn nhu nhìn Lâm Tình, rồi nhẹ nhàng gỡ tóc tóc dài xốc xếch của nàng. Lâm Tình nhắm mắt cảm thấy có cái gì ẩm ướt mềm mại không ngừng di chuyển trên mặt của mình. Đôi mi thanh tú khẽ nhú lại, đưa tay giữ lấy thứ đó trên mặt mình.

Sở Minh cười lắc đầu, Tình Tình chú ý đến an toàn của mình rất mạnh, không muốn cho người khác chạm vào thân thể của bản thân.

“Tình Tình, là tớ.”

“Cậu là ai?”

Ách... Sở Minh lần nữa không biết nói gì, cúi đầu ai oán nhìn Lâm Tình. Tình Tình, tớ muốn nói là nếu còn để cho cậu uống nhiều rượu nữa thì tớ không phải là họ Sở! Khá lắm, lúc này, là cậu tránh ở hành giả vờ muốn - bạo tó, hiện tại thì thậm chí đến giọng nói của tớ cũng không nhận ra, cậu nói xem cậu có cái gì tốt. Sở Minh đang oán giận thì Lâm Tình đột nhiên mở mắt, nhìn nàng chăm chăm không nháy mắt một cái.

Sở Minh hơi run sợ một cái, kinh hãi nhìn nàng, hẳn sẽ không phải là muốn cắn tớ tiếp đi? Đợi nửa ngày cũng không thấy Lâm Tình phản ứng, Sở Minh bị nhìn chăm chăm có chút quần bách, kéo khăn mặt trên mặt xuống, khẽ che giấu bối rối ho khan một tiếng.

“Tớ đi đổi cái khăn mới.”

Mới vừa đứng dậy thì tay đã bị người gắt gao kéo lại, nàng ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, Lâm Tình hơi hé môi, dùng sức giữ lấy tay nàng, trong mắt hiện nước mắt yêu ớt.

“Sở Minh, không nên rời bỏ tớ.”

Trong nháy mắt ủy khuất, tự trách, hổ thẹn cứ thế mà bùng phát, Sở Minh ném cái khăn, xoay người liền đem Lâm Tình ôm vào trong ngực, tóc mai quần quít lấy nhau.

“Tớ không đi, Tình Tình, sẽ không đi.”

Lâm Tình như con mèo nhỏ run rẩy núp ở trong lòng của Sở Minh, vành mắt khẽ phấp phồng. Đưa tay ôm lấy Sở Minh rồi dùng sức kéo nàng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Mùi hương nhân nhật mang theo một chút mùi rượu nhẹ nhẹ, lưỡi chủ động dò vào trong khoan miệng, hơi thở của nàng dồn dập thổi vào mặt Sở Minh,

Sở Minh ngạc nhiên mở to hai mắt bất khả tư nghị nhìn nàng. Tình Tình đang làm sao? Ngay lập tức, đôi mắt bị hơi lạnh từ đôi bàn tay nho nhỏ nhẹ nhàng che khuất lại. Khuôn mặt Lâm Tình đỏ lên, đôi mắt khẽ híp lại, rồi mờ màng nhìn nàng. Một lát sau, nàng khẽ dùng lực, đôi mắt Sở Minh đang bị che nên không đứng vững liền ngã xuống giường.

Không có như trước ôn nhu, Lâm Tình lúc này bỏ đi rụt rè, không chút che giấu hoàn toàn để mặc cho tình yêu cùng dục vọng tuôn ra. Nàng khẽ cúi đầu, dùng sức hôn ngực của Sở Minh, từ lúc bắt đầu Sở Minh từ trong ngạc nhiên nhanh chóng khôi phục lại, đưa tay ôm lấy Lâm Tình nhẹ nhàng hôn lại.

Nội y mềm mại nằm tán loạn trên mặt đất, những sợi tóc của Lâm Tình rơi vào trên mặt của Sở Minh như muốn dụ dỗ Sở Minh. Ánh mắt Lâm Tình cur cao lâm hạ* nhìn nàng, Sở Minh híp mắt hưởng thụ cảm giác nhu tình chưa từng có này. Hai cổ thân thể trắng như tuyết găt gao cùng một chỗ quấn quýt lấy nhau, người tới ta đón, lưỡi quấn lưỡi, môi kết hợp, mọi thứ đều như thể không tồn tại, chỉ hy vọng có thể chết chìm trong loại ôn nhu này vĩnh viễn đều không phải tình lại.

*cur cao lâm hạ: từ trên cao nhìn xuống

Hai tay Lâm Tình chống ở trên giường, chăm chú nhìn Sở Minh đang ở dưới thân mình thở gấp, nàng thì thảo nói nhỏ.

“Minh, chúng ta không cần như vậy nữa có được không? Tớ không muốn... chúng ta cứ thế mà ra đi...”

Nàng nói xong, cũng không đợi Sở Minh đáp lời liền cúi đầu hung hăng tiến nhập, điên cuồng cuốn sạch thân thể của Sở Minh. Sở Minh gương mặt ửng hồng, hơi híp mắt rồi ôm lấy thân thể trắng mịn của Lâm Tình thật chặt. Cảm giác mãnh liệt như nước thủy triều khiến cho nàng như ăn không tiêu, lại không nỡ đẩy Lâm Tình ra, nàng khẽ cắn môi đỏ mọng của mình mà chịu đựng mà lại giống như là hưởng thụ vậy, cảm nhận thời khắc mà Lâm Tình mãnh liệt 'yêu' mình.

Mồ hôi cùng nước mắt hòa hợp cùng chảy xuống gương mặt mềm mại của Sở Minh. Sau khi 'vận động' xong, Sở Minh si ngốc nhìn Lâm Tình đang ở trên người mình, nàng ngây ngô cười, quả nhiên là kiều sang quán đường* nữ nhi gia, nhanh như vậy đã không còn khí lực. Nàng cười hắc hắc, dùng sức ở phần eo một cái xoay người liền đem Lâm Tình áp dưới thân thể, chăm chú nhìn nàng.

*kiều sang quán đường: được nuông chiều từ bé

“Tình Tình, cậu có phải là còn say rượu nên không biết mình...”

Lâm Tình cắn răng rồi tức giận nhìn nàng, ngẩng đầu hung hăng hôn Sở Minh một chút, sau đó, nằm ở trong lòng nàng, dứt khoát nhìn Sở Minh.

“Minh, muốn tớ...”

Bỗng nhiên Sở Minh mỉm cười, cái nụ cười xấu xa mà lâu rồi không xuất hiện trên mặt, Lâm Tình nhìn đến si mê, đưa tay xoa mặt Sở Minh gương mặt khiến cho nàng quỵn luyến.

“Àn.”

Khẽ nhú mày, Lâm Tình ngẩng đầu lên găt gao ôm lấy Sở Minh, móng tay cắm vào lưng của nàng, lưu lại vết tích yêu thương.*****

Sáng hôm sau, hai vợ chồng son thân thanh khí sáng* đi xuống ăn điểm tâm, Sở mẹ hít sâu thở ra mấy cái liền, rồi tức giận mắng Sở Minh.

*thần thanh khí sáng: tinh thần thoải mái, tâm tình thư sướng

“Minh, lời mẹ dặn mà cô xem như chó đánh rắm sao?”

Sở Minh đưa cho Lâm Tình chén cháo, rồi mới ngẩng đầu cười hì hì nhìn Sở mẹ.

“Mẹ, xem người nói kia, trong miệng của người sao có thể phóng xuất chó má được chứ?”

“...”

Sở mẹ đứng tại chỗ, cầm cái muôi cầm tức nhìn Sở Minh.

“Hôm qua, mẹ đã nói với cô cái gì? Ngủ cho đàng hoàng, cô có nghe tiếng hai người các cô kêu không? Há? Kể cả Bất Lương cũng bị hai người đánh thức.”

Lâm Tình đang húp cháo suýt chút nữa nghẹn, nàng đỏ mặt liền dùng sức cúi đầu.

Sở Minh bình thần găt đầu đắc ý mà húp cháo.

“Mẹ, người nếu có bản lĩnh thì gọi cho lão ba cũng về đi, con đã nói nhiều lần rồi a. Thật là, mẹ à, không phải con nói người chứ, mẹ làm sao cứ đổ kị Tình Tình nhà con thể chứ?”

“Cô...”

Sở mẹ vừa muốn nói chuyện thì chuông cửa liên vang lên, rồi lập tức tiếng đập cửa như sét đánh xuống.

“Con chó con, mở rộng cửa. Mở cửa nhanh!”

Mặt của Sở Minh liền xám lại, bỏ đôi đũa trong tay xuống, nỗ lực nhìn Sở mẹ bâu môi.

“Mẹ, người mở cửa đi! Gần đây, Đồng Đồng mới vừa đánh con.”

Sở mẹ lắc đầu, đứng dậy đi mở cửa thì một cái bóng đen bay qua, cổ của Sở Minh lập tức bị người ghì chặt, má phải cũng bị bóp mạnh.

“Con chó con, tớ nghe nói tối hôm qua cậu đem Tinh Tinh tha về nhà là để mê hoặc rồi cường gian đi??? Con chó con nhà tớ thật lợi hại nha, nếu như đã hòa thuận rồi không phải nên làm một cái gì đó đi?”

Nhị Thiếu thờ dài, đưa tay đem Từ Đồng đang đè lên người Sở Minh phát biểu cao kiến mà kéo xuống.

Gương mặt Lâm Tinh quần bách nhìn Từ Đồng cũng Nhị Thiếu, rồi hướng mắt nhìn Sở mẹ.

Sở mẹ cúi đầu, thân nhiên ăn cháo.

Sở Minh tức giận liếc mắt Sở mẹ đang có tật gặt mình, quay đầu lại đã thấy Từ Đồng cầm bát cháo ngồi xuống húp.

“Đồng Đồng, cậu là tới ăn cơm chùa đi?”

“Không nên nghĩ tớ cao thượng như vậy, tớ thật sự là không kham nổi...”

Từ Đồng tập trung gấp đũa thức ăn cũng không buồn ngược đầu lên. Sở Minh bắt đắc đi đem ánh mắt từ “kẻ ham ăn” dời đi, nhìn đến Nhị Thiếu ăn mặc một thân nhàn nhạt.

Nhị Thiếu cười khế. “Khó có được hai người hòa hảo, sáng sớm Đồng Đồng đã la hét muốn ra ngoài chơi.”

“Đi đâu?”

“Vườn bách thú.” Đang vui đầu húp cháo Từ Đồng ngẩng đầu đáp.

“Ách... Cái chỗ ngấy thơ như vậy có thể không đi không?”

Từ Đồng oán hận nhìn Sở Minh.

Sở Minh khinh thường.

“Nói hồi lâu cũng không phải là mang tớ đi xem động vật làm - yêu sao?”

“ ”

“Đồng Đồng, lẽ nào cậu không tin thực lực của tớ sao?”

“ ”

“Tinh Tinh, cậu có thể nói cho cậu ta biết tớ thật lợi hại đi.”

“ ”

Vừa dứt lời, Sở Minh bị một quyền của Từ Đồng bay đến, Lâm Tinh ngồi ở một bên nhìn có chút hả hê, cũng không buồn giúp một tay.

Sở Minh bụm mặt điên cuồng hét lên.

“Nha, Từ Đồng, cậu với mẹ tớ đều như vậy giống nhau, chính là đồ kị! Đồ kị tớ so với Nhị Thiếu có thực lực, không phải nói cậu chứ, vóc người Nhị Thiếu như que diêm thật là đủ sức lấn cậu lấn qua lấn lại sao? A”

Nhị Thiếu vốn định tiến lên giúp đỡ lại xem xong Sở Minh nói liền tức giận cười, nhìn qua gương mặt Từ Đồng hoàn toàn đen đi, nàng khề khoanh hai tay tựa như đang xem kịch vui.

Từ Đồng cắn răng đi tới, gắt gao nắm lấy mặt của Sở Minh mà dùng sức kéo.

“Tốt, cậu dám thấy lợi quên nghĩa khôn kiếp, bây giờ cùng lão bà hòa hợp rồi thì đem tớ ra trêu đùa, cũng không biết là ai lúc trước làm bộ dạng đáng thương khóc lóc lôi kéo tay tớ “Đồng Đồng, Tinh Tinh...Tinh Tinh, cậu ấy không cần tớ nữa~~~~”.”

Từ Đồng đắc ý đem bộ dạng của Sở Minh bắt chước lại giống y như đúc. Sở Minh đỏ mặt muốn cúi đầu, lại bị tay của Từ Đồng dùng sức kéo mặt ngược lên.

“Cậu nói xem, trên đời này ai xinh đẹp nhất, ai đáng yêu nhất, ai lương thiện nhất, ai là nữ nhân ôn nhu nhất?”

“Đồng Đồng..”

Lâm Tĩnh cùng Nhị Thiếu bất đắc dĩ nhìn cặp đôi ngây thơ trước mắt. Đang nháo thì điện thoại của Lâm Tĩnh chợt vang lên, nàng cúi đầu nhìn dây số thì nụ cười trên môi liền thu lại. Nàng hé miệng nhìn Sở Minh, do dự không biết nên là tiếp hay không?

Sở Minh liền quay đầu nhìn Lâm Tĩnh.

“Là Mộ Xa?”

“Àn.”

“Tiếp đi.” Sở Minh giữ Từ Đồng đang ồn ào lại.

Động tác của Từ Đồng liền đình chỉ kinh ngạc nhìn Sở Minh, Nhị Thiếu cùng Lâm Tĩnh liền quay đầu nhìn Sở Minh chăm chú, đều là gương mặt không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Lâm Tĩnh cảm điện thoại luống cuống nhìn Sở Minh, nghĩ là nàng đang tức giận, trong mắt có chút lúng túng.

Sở Minh đẩy đầu của Từ Đồng ra, đi lên phía trước nghiêng người ôm lấy Lâm Tĩnh.

“Tĩnh Tĩnh, cậu nói với Mộ Xa là chúng ta muốn đi vườn bách thú, nếu cậu ta muốn đi thì có thể cùng đi.”

“Minh, tớ....”

Lâm Tĩnh nhìn Sở Minh, lời muốn nói lại thôi.

“Xuyt, tớ tin tưởng cậu.” Sở Minh chớp chớp đôi mắt mỉm cười nhìn Lâm Tĩnh, trong nháy mắt tràn đầy tín nhiệm.

Lòng của Lâm Tĩnh bị ánh mắt nhu tình của nàng khiến cho lòng cảm thấy yên bình, nhìn nàng một hồi rồi cảm điện thoại lên nghe.

“Uy, Mộ Mộ.”

“Tĩnh Tĩnh, cậu đang ở chỗ nào? Ngày hôm qua không có trở về, tớ tìm cậu một đêm, Sở Minh, cô ta....”

Giọng nói của Mộ Xa có chút gấp rút, thỉnh thoảng xen lẫn nhẹ tức giận.

“Tớ không sao cả, Mộ Mộ, Đồng Đồng cùng Nhị Thiếu đều đang nhà Sở Minh, bọn tớ định đi vườn bách thú.” Lâm Tĩnh nhẹ nhàng nói.

“Đi chỗ đây mùi hôi thối đó để làm cái gì? Cậu có biết ngày hôm qua tớ lo lắng cho cậu bao lâu không? Tĩnh Tĩnh, cậu..”

Sở Minh nghe được liền không nhịn được, đoạt lấy điện thoại của Lâm Tĩnh.

“Mộ Xa, cô đừng dài cái gì? Đợi một lát nữa Mặt Trời mọc liền rất nóng, nếu như muốn đi thì liền cùng nhau đi! Phí lời cái gì?”

Nói xong, nàng trực tiếp tắt điện thoại, rồi nhìn về phía Từ Đồng lớn tiếng ồn ào.

“Cậu nhìn gì chứ? Có muốn đi không, muốn đi thì mau nhanh chút, ở đó nhiều chuyện làm gì? Đây cũng không phải chỗ bảo tàng cá sấu!”

“Con chó con.”

*****

Đoàn người hào hứng đi vườn bách thú, nguyên bản Sở Minh rất mãnh liệt đòi Lâm Tinh lái xe đi, còn Tử Đồng chính là không muốn, nói cái gì mà thiếu vận động trên bụng cũng đều lộ ra da thịt thừa. Khi các nàng tới thì đã là buổi trưa, Mặt Trời đã sớm mọc trên đỉnh, đỉnh đầu cũng bị nắng phơi tê cả da đầu. Sở Minh lau đi mồ hôi trên mặt, quay lại thì nhìn thấy đôi môi có chút khô khốc của Lâm Tinh liền nổi giận.

“Tử Đồng, một mình cậu mập ra thì thôi đi, bây giờ còn bắt mọi người cùng theo cậu chịu tội.”

Tử Đồng quay đầu trừng mắt nàng.

“Cậu cho rằng các cậu khỏe mạnh ở chỗ nào? Các cậu cho rằng mình còn trẻ sao? Cậu tự mà xem lại bụng bia của mình đi.”

“Bụng bia thì làm sao? Tinh Tinh nhà tớ chính là yêu thích nhất chính là cái bụng bia này đó. Nhìn dáng vẻ cậu kia, gương mặt dữ tợn, lúc nói chuyện thì cực kì hung ác, không lời nào là không giống Dung ma ma giả làm, cậu còn mặt mũi nói tớ?” Tử Đồng giận dữ xoay người lại một cước đạp tới.

“Sở Minh, bà cậu, cậu chính là một người không có lương tâm đồ tạp chủng, khôn kiếp!”

“Tử Đồng, cậu chính là cái con không có việc gì mà quất đuôi đực ý con rùa nước.”

“Cậu không biết xấu hổ.”

Tử Đồng toàn thân bởi vì tức giận mà run lấy lấy.

Sở Minh chạy đến phía sau Lâm Tinh, xoay cái mông.

“Cậu nói đúng rồi, tớ không có sắc mặt, thì thế nào, còn cậu thì có sắc mặt, cậu có tới hia sắc mặt!!”

“Minh!”

Lâm Tinh tức giận gọi nàng, bây giờ trời đã đủ nóng mà hai người này còn mắng nhau không ngừng, khiến cho lòng người thêm phiền toái. Nhìn thấy lão bà của mình lên tiếng, Sở Minh mới bĩu môi không nói lời nào. Rồi quay đầu lại một chút, sau đó bước nhanh đến sạp nhỏ đối diện mua bốn chai nước.

Tử Đồng nhận lấy kinh ngạc nhìn Sở Minh.

“Vì sao các cậu đều là đồ uống còn của tớ là nước khoáng!!!”

“Cậu không phải là đang muốn giảm béo sao? Hắc hắc, tớ đây là vì muốn tốt cho cậu nha.”

Tử Đồng nghiêng răng lợi hại nhìn Sở Minh, rồi quay đầu đoạt lấy chai trà xanh trong tay Nhị Thiếu, mở nắp chai nhanh chóng uống vào bụng. Sở Minh sững sờ nhìn Nhị Thiếu, thân thể khẽ run một cái, không nói.

Mọi người chậm rãi tiếp tục đi, thì xa xa một chiếc xe mui trần Ferrari phóng tới, Sở Minh không cần nhìn cũng biết là ai.

Mộ Xa mở cửa xe, hôm nay nàng mặc một cái áo lụa màu xanh, đeo kính râm, tóc dài cuộn xoắn nóng bỏng, hất đầu, trông nàng rất có phong thái của minh tinh đi tới. Nhìn thấy Lâm Tinh, ánh mắt liền lóe lên một tia sáng.

Lâm Tinh bỏ đi những bộ đồ khi đi làm, nàng mặc tùy ý, tóc dài nhẹ nhàng buộc lên, kết hợp quần jean với áo sơ mi trắng tay áo ngắn. Thoạt nhìn như là đồ của Sở Minh, mặc ở trên người Lâm Tinh có vẻ hơi rộng hơn, thể nhưng càng lộ ra một loại xinh xắn gợi cảm, làm cho lòng người yêu thích. Nhị Thiếu cùng Sở Minh cũng không cần nói, tất cả đều là màu sắc nhân nhạ, còn Tử Đồng a!... Mộ Xa thật không dám khen tặng, nếu không biết còn tưởng nàng đi hát karaoke đi.

Trời nóng bức, nàng mặc váy đen ngắn, vớ dài màu đen ôm sát người, tóc ngang bướng xoắn lên, trên người mang đồ trang sức nhân nhạ, mang một đôi giày cao gót màu đỏ, môi đỏ thắm, hai con mắt đang nhìn mình, gương mặt đắc ý cùng Sở Minh không sai biệt lắm.

Sở Minh nhìn thấy mọi người đang bối rối, liền tiến lên mấy bước nhìn Mộ Xa nói.

“Cô chuẩn bị phong phú nhĩ, còn biết đến vườn bách thú mang theo kính mát tới.”

“...”

Mộ Xa đen mặt lại, tháo mắt kính hiệu mới nhất xuống ném vào trong xe, híp mắt nhìn Sở Minh.

Sở Minh thần nhiên nhìn lại nàng nửa ngày rồi nhẹ nhàng cười.

“Đi vào thôi, tớ cũng không muốn đứng đây phơi nắng đầu.” Mộ Xa dừng lại một chút rồi gạt đầu một cái.

Năm người vừa vào vườn bách thú, Sở Minh lại cùng Tử Đồng đi đầu trước tiên liền rùm beng.

“Tớ muốn đi xem con dơi.”

Từ Đồng lúi kéo Nhị Thiếu tay không ngừng lắc lư.

Sở Minh liền cảm thấy một trận ác hàn, rụt cổ lại.

“Nha, Từ Đồng đại tỷ không cần khiến người ta mắc ói, có cần tớ mua cho cậu một que kẹo hay không đây? Cậu cho rằng cậu còn là loli a? Giả bộ khả ái sao? Cậu nhiều lắm chính là loli mẹ. Còn muốn xem con doi. xem cái gì của con doi? Trang phục hôm nay của cậu chính là con doi rồi, tự mà xem chính mình đi.”

“Con chó con, tớ thấy cậu lại ngứa da rồi có phải không? Không phải tớ muốn nói chứ, chim cánh cụt thì có gì mà xem a? Không phải là lắc lư cái cánh đi lạch bạch vài bước thôi sao? Lần trước đi xem chim cánh cụt, cậu cười đến cùng con vịt như nhau, khiến người buồn nôn chết. Không xem, lần này tuyệt đối không xem.”

“Bla, bla, bla...”

“Bla, bla, bla...”

Lâm Tĩnh ở bên cạnh lắng nghe rồi khẽ cười trộm, Nhị Thiếu cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ, Mộ Xa thì híp mắt nhìn Lâm Tĩnh, thấp giọng hỏi.

“Tĩnh Tĩnh, đến cùng là cậu coi trọng Sở Minh ở chỗ nào a? Tớ nhìn cậu ta chính là một hài tử.”

Lâm Tĩnh ngẩng đầu, mang theo nụ cười thần nhiên.

“Sở Minh như vậy khiến cho tớ cảm thấy thật chân thực cùng an tâm.”

Mộ Xa lắc đầu, như trước mà khinh thường nhìn Sở Minh.

Cuối cùng, Sở Minh cùng Từ Đồng sống mái với nhau kết quả là mọi người đều phải đi coi hắc tinh tinh.

Mới vừa bước vào triển lãm, Từ Đồng liền chỉ một con công tinh tinh kêu to.

“Thiếu, mau xem, công tinh tinh con biết khiêu khích mẫu tinh tinh nha!”

“...”

Gương mặt của Nhị Thiếu liền xấu hổ.

Sở Minh thờ dãi lắc đầu.

“Từ Đồng tỷ tỷ, cái này có gì mới mẻ? Tớ muốn đem cậu nhốt lại, sau đó nó nhất định cũng sẽ khiêu khích cậu a.”

“Nha, Sở Minh, cậu hôm nay liền quyết tâm đối đầu với tớ có phải không?”

“Tớ chỉ nói sự thật.”

“Chó má lời nói thật.”

“Bla bla bla...”

Tiếng cãi nhau kinh thiên động địa hấp dẫn một đám hắc tinh tinh vây xem, đôi mắt đều đen như mực, nắm lồng sắt nhìn hai người.

Sở Minh cùng Từ Đồng đồng thời cảm thấy xấu hổ mà trừng mắt lẫn nhau, quay đầu tìm lão bà của mình. Sở Minh đi tới bên người của Lâm Tĩnh, không nhìn Mộ Xa, trực tiếp kéo tay nàng, cúi đầu hôn một cái lên ngón tay của nàng, cười hỏi.

“Cậu có mệt không?”

Lâm Tĩnh cười yếu ớt lắc đầu.

“Mệt liền phải nói. Tớ công cậu a.” Lâm Tĩnh đỏ mặt, dùng sức đẩy Sở Minh trên người mình ra.

“Thật là, có rất nhiều nhìn chúng ta.”

Sở Minh hài lòng cười to, đưa tay vòng ra sau lưng Lâm Tĩnh, nửa ôm nàng đi về phía trước. Mộ Xa cùng một đôi...khác theo ở phía sau, sắc mặt tái xanh.

Mọi người trò chuyện đùa giỡn đến ở giữa trưa mới nhớ đến đi ăn. Sở Minh quán quít lấy Lâm Tĩnh đòi đi ăn mì lạnh, Lâm Tĩnh cung chiều nàng đương nhiên là đáp ứng. Mộ Xa mặt không đổi lái xe đưa mấy người tới quán mì. Lâm Tĩnh cùng Nhị Thiếu, Từ Đồng xuống trước, Sở Minh và Mộ Xa theo ở phía sau. Mộ Xa nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Tĩnh, đưa tay hung tợn lôi Sở Minh một cái.

“Cô đã nói sẽ ly khai nàng?”

Sở Minh nghe xong thân thể liền cứng lại, hai tay bỏ vào túi quần, xoay người nhìn Mộ Xa.

“Tôi nói ly khai nàng, nhưng trước tiên là cô không được thương tổn đến nàng. Mộ Xa, cô phải biết là chính cô là người đi quá giới hạn trước.”

Mộ Xa không thay đổi nhìn Sở Minh.

“Tôi không hiểu cô đang nói cái gì.”

Sở Minh khẽ cười.

“Cuối tuần, cô sẽ ngồi lên vị trí Tổng thanh tra ở Vạn Lâm, ở Vạn Lâm mà nói thì cô chính là người nhanh chóng được thăng cấp nhất a. Mộ Xa, nói thế nào đi nữa thì tôi là người của bộ phận tiêu thụ, cô lại ở giữa phá rồi thì tôi làm sao có thể không phát hiện được. Cho nên, buông tay a. Cô đã nắm quyền rồi, cô nên hiểu thế nào là thỏa mãn.”

Mộ Xa cười nhạt.

“Chỉ bằng cô?”

Sở Minh lắc đầu, nhìn bóng lưng Lâm Tĩnh than nhẹ.

“Mộ Xa, ngay cả tôi đều có thể phát hiện, Lâm Tĩnh nàng sao có thể không biết được? Nàng buông tay mặc kệ là do nàng xem trọng đoạn tình cảm của các người. Không muốn đích thân đem tình cảm cuối cùng đẩy ra ngoài.”

Mộ Xa nhìn chằm chằm Sở Minh, ở trong mắt đều là băng lãnh khiến cho người sợ hãi.

“Cô thì có cái gì để cho Lâm Tĩnh sẽ tin tưởng cô? Sở Minh, cô phải biết rằng người quá mức thông minh thì sẽ không có kết cục tốt đẹp, cho nên...”

“Mộ Xa, cô uy hiếp không được tôi đâu, Sở Minh tôi ngoại trừ Lâm Tĩnh thì cái gì cũng không ràng buộc được. Mà Lâm Tĩnh, thì cô càng không có khả năng thay đổi được nàng.”

Sở Minh dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Mộ Xa, ở lòng bàn tay có chút mồ hôi chảy ra.

Mộ Xa không nói, khoanh tay nhìn chằm chằm Sở Minh, nói nhẹ.

“Đáng tiếc.”

Nói xong, nàng cũng không theo Sở Minh tiến vào mà lái xe mui trần rời đi. Sở Minh nhìn về phía bóng lưng của nàng, một lúc lâu không nói.

Ngồi trên xe, Mộ Xa cầm điện thoại gọi cho một người.

“Cô làm việc thế nào? Làm sao lại để cho Sở Minh đều biết mọi việc???”

“--Mộ Mộ, tôi làm sao biết được Sở Minh sẽ tìm về tổng tài.”

“Lâm ba?”

“--Ừ, cô và Lâm gia ân oán nàng đều biết, mà Lâm tổng cũng phát hiện ra. Gần nhất đang điều tra nhân sự, động tác của chúng ta không thể quá lớn.”

“Chỉ bằng một cái Sở Minh như vậy mà khiến cô lộ ra chân tướng? Khi đó, cô đã cam kết với tôi thế nào?”

“--Tôi làm sao biết Sở Minh sẽ nhanh như thế? Gần đây thấy nàng ở công ty đi dạo, tôi chỉ nghĩ do nàng không có việc gì nên rảnh rỗi mà thôi. Ai biết nàng...”

Mộ Xa chột thờ dài, tay phải chột đánh tay lái một cái liền dừng sát ở ven đường.

“Cô đi, đi ngay bây giờ, đem hết thầy tin tức của Sở ba cùng Sở mẫu đều thu thập về đây.”

“--Cái này... Nếu để cho Tổng tài hoặc Lâm Tĩnh biết...”

Mộ Xa xoa đầu, nhìn ngoài cửa sổ suy nghĩ một hồi, từ trong miệng phun ra mấy chữ.

“Trước từ từ đi, nhưng...Sở Minh tuyệt đối phải bị diệt trừ.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Sở Minh nhìn chăm chăm bóng lưng của Mộ Xa một hồi lâu, lắc đầu, hai tay đưa vào túi rồi chậm rãi đi vào quán mì.

“Minh, Mộ Xa tìm cậu làm gì vậy?”

Từ Đồng đưa cái cổ nhìn ra ngoài hồi lâu, chờ mãi đến lúc Sở Minh trở về, liền vội mở miệng hỏi. Không biết sao nhưng nàng có cảm giác Sở Minh có việc giấu các nàng.

Sở Minh chỉ nhếch miệng cười, mắt khẽ liếc nhìn mắt Lâm Tinh, kéo lấy cái ghế kế bên rồi nói.

“Còn có thể là chuyện gì, cô ta chính là muốn cảnh cáo về chuyện của tớ và Tinh Tinh thôi.”

Lâm Tinh nắm lấy cái chén thật chặt, chân mày hơi nhíu lại nhưng không có lên tiếng.

“Được rồi, không đề cập tới cô ta nữa, chúng ta khó có được cùng đi ra ngoài chơi. Minh, tớ cầu cậu một chuyện...”

Sở Minh liền cảm thấy một trận nổi da gà, trên người liền run run một cái, phát tay.

“Đừng, Đồng tỷ, người có thể ngăn vạ lần chớ như vậy, thật là khiến người ta trúng gió a! Uống nước, bình thường rồi hướng tớ nói lại.”

Hít sâu, Từ Đồng cố gắng ngăn cản lửa giận trong lòng, như trước vẻ mặt ôn hòa nhìn Sở Minh.

“Là như vậy, thủ hạ của tớ là một nhóm chị em gái đều đã lớn tuổi rồi mà bên người lại không có nam nhân, tớ lại thấy Tiểu Đan rất tốt. Cậu có thể giới thiệu một chút không?”

Sở Minh ho khan hai tiếng, nâng chung trà lên, ngồi thẳng người. Một bộ dáng của lão Phật gia, dẫn đo hỏi.

“Trong tay cậu có bao nhiêu chị em gái? Cậu cho rằng cậu là ai? Tú bà? Các chị em gái của cậu có lai lịch đều hợp pháp sao?”

Nhị Thiếu và Lâm Tinh đều che miệng nín cười, Từ Đồng khước miệng co giật, đè nén tức giận nói.

“Đều là tớ đã xem qua, người đều không có vấn đề gì.”

“Như vậy à.”

Sở Minh gật đầu nhìn Từ Đồng.

“Có tựa như cậu vậy à?”

“Có a, một chút, tư sắc so với tớ không kém bao nhiêu.”

Sở Minh nghe xong nghiêm trang lắc đầu.

“Vậy thì không được, Tiểu Đan nhà chúng tớ có thể tìm một người nữ nhân bình thường một chút sống qua ngày, còn như cậu.....a.... buông tay đi Đồng Đồng.”

“Tớ hỏi! Tớ đây liền gọi cho Tiểu Đan.”

Một lát sau, Sở Minh ôm đôi tai sung đỏ bấm số gọi điện thoại cho Tiểu Đan.

“Tiểu Đan a, Đồng tỷ tỷ muốn giới thiệu cho mày vài đối tượng.”

“--Lão đại, mày trở thành người mai mối khi nào vậy? Tao cần tìm đối tượng làm gì, bây giờ còn tự do bay nhảy, lại không có nhà có xe thì ai chịu theo tao.”

“Đàn nhi, mày không thể nghĩ như vậy, mày xem bây giờ có hai cặp số khổ uyên ương đang chờ mày sinh một đứa trẻ mập mạp cho chúng ta vui đùa một chút a.”--Lão đại, mày như thế liền xem tao như đạo cụ? Sinh ra còn phải để mày vui đùa một chút?”

“Bất kể, Tiểu Đan. Buổi trưa 12 giờ ở Minh Nhi, nếu mày không ra... Chúng ta liền tuyệt giao.”

“--....”

“Được rồi, tao biết mày sợ tao không muốn mày chứ gì, đến đúng giờ a, treo.”

Cúp điện thoại, Sở Minh thở dài, quay đầu nhìn Từ Đồng đang mỉm cười nịnh hót, vội vàng lắc đầu.

“Được rồi, Từ Đồng, nếu cậu còn nói nhảm nữa thì Sở Minh, tớ không để yên cho cậu phá.”

“.....”

*****

Khi Mặt Trời đã xuống núi, mỗi người mới lái xe ai về nhà nấy.

Sở Minh rút cổ ngồi chỗ kê tài xế, híp mắt thích ý hưởng thụ gió lạnh từ máy điều hòa.

“Tình Tình, cậu nói xem có phải Đồng Đồng sớm tới thời mãn kinh rồi hay không? Làm sao thế nào mà cứ bực bội như thế.”

Lâm Tinh cười yếu ớt.

“Nghe Nhị Thiều nói, cậu ấy và mẹ chồng cùng một chỗ không phải tốt lắm, đón chừng là tìm đến cậu để phát tiết.”

“Đây chính là do cậu ấy ngu ngốc, không biết nói ngọt người khác làm sao, trường bối chính là đều ăn mềm không thích ăn cứng. Lão nhân gia a, cậu ra về đáng thương thì hẳn nhất định không phòng bị, cậu giả bộ thương cảm thì hẳn tuyệt đối sẽ động lòng trắc ẩn a. Đặc biệt là người già. Mẹ tớ chết sống không đồng ý, ba tớ thì mới vừa bắt đầu cũng nói muốn cùng tớ đoạn tuyệt quan hệ. Sau đó cậu cứ khóc lóc thì hẳn sẽ bị dao động, rồi cũng sẽ bằng lòng. Còn cái lại mẹ tớ nói mẹ tớ lạc hậu không theo kịp thời đại. Đây tuyệt đối chính là cùng sắc đẹp của cậu có quan hệ! Cậu mà về mặt rõ, hẳn ----a-- -- Tình Tình, đau!”

Lâm Tinh một tay nắm gương mặt mềm mại của Sở Minh, một tay lái xe, tức giận liếc nàng.

“Sở Minh, cậu còn dám nói bậy thì tớ liền cắt thịt trên mặt cậu đem cho chó ăn.”

Sở Minh bĩu môi.

“Tình Tình, cậu cố chấp cái gì a? Tớ chỉ nói sự thật thôi, chi cần là nam, đặc biệt là loại có tuổi đầu thì trực còn có bụng bia thấp hèn - bần thiêu. Nếu thấy cậu thì tuyệt đối sẽ không nhúc nhích nổi rồi, còn nếu cậu mà cười lên ---a....”

Nghe xong, Lâm Tinh liền tức giận thân thể lạnh lại, lái xe chạy đến chỗ ít người. Chợt đánh tay lái ngừng xe lại, quay đầu cắn răng nhìn nàng.

“Sở Minh, tớ xem cái miệng này của cậu vài ngày không được giáo huấn liền bắt đầu tái phát.”

“Hắc hắc hắc hắc.”

Sở Minh cười xấu xa, bất động thanh sắc, khẽ liếm môi rồi nhìn Lâm Tinh đăm đăm.

“Lâm tổng, người đem xe đậu ở nơi như vậy có phải là muốn là chuyện gì đó không?”

Lâm Tinh sùng sốt một chút, không hiểu, làm chuyện gì đó?

“Ồ cái chỗ sơn thôn hẻo lánh này, thì có tỷ lệ cao bị cưỡng - gian a...” “Sở Minh!”

Mặt Lâm Tinh liền đỏ lên, không cho Sở Minh tiếp tục nói nữa. Cuối cùng thì nàng cũng biết Sở Minh có ý đồ gì, thân thể có chút phản ứng, nho nhỏ phát nhiệt, ở trong lòng bàn tay có mồ hôi chảy ra.

Sở Minh híp mắt nhìn Lâm Tinh, nàng tựa như tiểu mỹ nhân cắn môi đỏ mọng mang theo vẻ mặt xấu hổ. Nếu không khi dễ một chút thì thật có lỗi với bản thân. Huống hồ làm đại sự, thì càng không cần câu nệ tiểu tiết, quan là nói ở nơi hoang sơn, muốn nhiều hay không làm gì. Ân, nói liền làm! Sở Minh kéo chốt cửa, rồi nghiêng người qua chỗ điều khiển xe, đề ở trên người mềm mại của Lâm Tinh. Nhìn dáng dấp luống cuống của Lâm Tinh, Sở Minh cười híp mắt, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng ấy. Sau khi làm một loạt động tác khiêu khích, Sở Minh thuận tiện đem ghế tài xế nằm ngang xuống, nhanh chóng cởi áo của Lâm Tinh ra, rồi hôn xuống bộ ngực trắng mịn của Lâm Tinh.

“Minh... sẽ có người...”

Lâm Tinh thở hổn hển muốn đẩy Sở Minh ra, trong mắt đã ngập tràn một mảnh sương mù mờ mịt.

Hai chân bị người nào đó nâng lên, váy cũng bị cởi ra, thân thể Lâm Tinh liền run rẩy. Bất lực nhìn Sở Minh, trong ánh mắt mang theo cầu khẩn, không muốn...

Sở Minh nhìn thật sâu vào mắt của Lâm Tinh, thở dài, không thể trách sao lại có nhiều người cuồng nhiệt mong muốn bạo lực thân thiết đến thế. Đúng là khi nhìn thấy tiểu bạch thỏ diễm đạm đáng yêu ở trước mắt, thì sao còn có thể làm Khô Thái Lang* chỉ nấu dê chứ không ăn dê đây?

*Khôi Thái Lang: Sói xám (trong phim hoạt hình Cừu Hỷ Dương Dương và Sói xám Khôi Thái Lang)

Sở Minh vừa nghĩ tới vừa cười, Lâm Tĩnh nhìn thấy thế liền biết là nàng lại nghĩ ra chủ ý kỳ quái gì nữa. Khuôn mặt bắt gác đỏ lên, đưa tay muốn đẩy Sở Minh ra thì lại bị nàng ta dùng sức xuyên qua thân thể.

“Àn...”

Chân mày của Lâm Tĩnh liền chau lại, hai tay ôm chặt Sở Minh.

“Tĩnh Tĩnh, lần này chúng ta tới điểm kích thích a.”

Sở Minh nhếch miệng cười thuần khiết, xong liền cời vớ cao màu đen của Lâm Tĩnh ra, đè hai tay của nàng lại.

“Sở Minh, cậu muốn làm gì?”

Lâm Tĩnh kinh hãi, quay đầu muốn giãy giụa. Sở Minh đem cơ thể mình đều đè lên người Lâm Tĩnh, ngăn cản động tác của nàng, tức giận nhìn Lâm Tĩnh.

“Lâm Tĩnh, nếu cậu còn dám phản kháng thì tớ liền kéo cậu xuống xe làm!”

Lâm Tĩnh cúi đầu, khuôn mặt ửng hồng, cắn răng tựa ra phía sau không dám nhìn Sở Minh. Cơ thể bởi vì tay của Sở Minh mà run rẩy.

Sở Minh yêu thương hôn cái trán Lâm Tĩnh một cái, đem cái tay trắng nõn của nàng bắt đầu trói lại, nhẹ giọng thoai mái.

“Không phải sợ, tớ sẽ từ từ tới.”

Tuy là thật sợ, thế nhưng nàng biết tính tình của Sở Minh trước nay nói một không hai. Còn nữa, hiếm khi thấy Sở Minh đã vô lại lại còn hứa hẹn như thế, Lâm Tĩnh cũng không giãy giụa nữa, ngoan ngoãn nằm trên nệm. Mặc nàng làm xằng bậy, nhịp tim Lâm Tĩnh ngày càng kịch liệt, dùng sức nhắm mắt lại, không nhìn tới Sở Minh.

Rốt cuộc đem cánh tay Lâm Tĩnh buộc chặt lại. Sở Minh khẽ giật giật xác định xem trói chặt chưa, lúc này mới ngửa đầu đắc ý cười to.

“Tĩnh Tĩnh, làm sao mà chúng ta đã cùng một chỗ lâu như vậy rồi mà cậu còn dễ lừa gạt như thế a? Sớm biết cậu là người thành thật như thế thì tớ nên mua chút đạo cụ gì gì đó a. Đều tại cậu, xem ra hiện tại chỉ có thể trông cậy vào bản thân mình thôi.”

“Cậu vô lại!”

Gương mặt ửng hồng, Lâm Tĩnh cắn môi, giãy giụa cánh tay muốn thoát ra.

“Đừng nhúc nhích.”

Sở Minh hung tợn kêu lên, hừ hừ, tiểu bạch thỏ bị trói mà còn dám chạy? Khẽ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lâm Tĩnh, nhìn nàng bị khi dễ nước mắt trong mắt dâng lên hốc mắt, có chút đau lòng, ôn nhu nói.

“Tĩnh Tĩnh, đừng sợ, tuy là lực sẽ hơi mạnh một chút nhưng mà tớ tuyệt đối sẽ hết sức yêu thương nàng a.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Nhẹ nhàng hôn lên cơ thể đang run rẩy của Lâm Tĩnh, Sở Minh ngẩng đầu nhìn Lâm Tĩnh, trong mắt tất cả đều là thương tiếc. Nàng ôn nhu xoa cơ thể thân thuộc mềm mại, một dòng nước nóng từ bụng muốn dâng lên. Sở Minh khẽ liếm đôi môi khô khốc của mình, nhìn Lâm Tĩnh đang dưới thân mình mà nở rộ tựa như hoa lan xinh đẹp kia, đầu hướng về phía trước nhẹ nhàng thưởng thức.

“Không muốn...”

Lâm Tĩnh cảm thấy xấu hổ không gì có thể sánh được, quay đầu sang một bên không muốn nhìn gương mặt dương dương đắc ý ghê tởm của Sở Minh. Sở Minh lắc đầu cười cười, dừng lại động tác, ôm cánh tay nhìn Lâm Tĩnh.

Cảm giác khó chịu nóng như lửa ở dưới thân đột nhiên ngừng lại, hơi lạnh nhẹ nhàng rót vào. Đợi một hồi mà vẫn không thấy động tĩnh gì, Lâm Tĩnh từ từ mở mắt, khó hiểu nhìn Sở Minh.

“Tớ muốn cậu nhìn rồi tớ mới hôn lên...”

Sở Minh toét miệng cười xấu xa. Nghe xong, trong nháy mắt gương mặt của Lâm Tĩnh bùng nổ, gất gao cắn môi dưới.

“Vô lại!”

Hiện tại, Lâm Tĩnh thật hối hận muốn chết, tự nhiên nửa đêm đi chở một tên sắc lang về nhà trên con đường nhỏ này. Nói cái gì mà đường nhỏ thì gần hơn, đáng lẽ, nàng nên sớm nhận ra nàng ta chẳng có gì tốt đẹp. Hơn nửa đêm lừa gạt mình đến chỗ hoang vu để làm việc này, thật chỉ có thể là Sở Minh mới có thể nghĩ ra được! Sở Minh, cậu giỏi lắm!

Lâm Tĩnh ngẩng đầu nhìn về mặt vô lại, tự tin sẽ ăn chắc của Sở Minh, thì một con lửa giận từ trong lòng liền dâng lên. Nàng quay đầu, chính là không muốn thuận theo!

“Tốt, cậu không nhìn thì tớ sẽ không làm.”

Sở Minh nháy mắt mấy cái, thân thể nhỏ nhỏ lui ra phía sau, về mặt ung dung nhìn Lâm Tĩnh. Lâm Tĩnh, cậu xem coi trong hai ta ai sẽ là người không chịu được trước. Hừ hừ, tớ chính là muốn cậu cầu xin tớ nha, chính là muốn cho cậu nổi giận, chính là muốn cho cậu không thể nhịn được nữa, chính là muốn cậu ở dưới thân tớ mà mê loạn! Lần này, tớ nhất định phải cho cậu biết, Lâm Tĩnh, cậu rốt cuộc là lão bà của người nào, xem cậu có còn dám đi gần Mộ Xa như vậy nữa không, bây giờ tớ tính cả nợ mới lẫn nợ cũ một lượt! Hừ hừ, cậu nghĩ rằng Sở Minh tớ thật hào phóng như vậy? Có thể tro mắt thờ ơ nhìn cậu cùng Mộ Xa đi cùng một chỗ sao? Hắc hắc hắc, tớ đây gọi là quân tử báo thù mười năm không muộn, đã nhẫn nhịn lâu như vậy chính là để chờ đến ngày này a!!!

Lâm Tĩnh tức giận, liền giầy giữa muốn ngồi dậy mặc quần áo, thì lại bị Sở Minh đè bả vai lại, dùng sức đè lại thân thể nàng. Thuận tiện đem tay từ trên thân thể trơn bóng chọt xuống, đẩy ra tầng tầng lớp lớp, nhẹ nhàng khiêu khích.

“Ấn...”

Lâm Tĩnh bị kích thích hơi ngửa đầu một cái, thân thể như tê liệt mềm nhũn đi xuống. Giờ khắc này, hết thảy kiêu ngạo như hóa thành hư không, nàng khép hờ mắt, hưởng thụ cảm giác như thủy triều dâng lên, đầu óc trống rỗng mà ngửa đầu dùng sức thờ dốc. Tay của Sở Minh như linh xà chuyển động ngày càng nhanh, ở trong thân thể mềm mại của Lâm Tĩnh tùy ý dạo chơi, xoay quanh, quỳn khúc, di chuyển... Kèm theo tiếng thờ dốc của Sở Minh, Lâm Tĩnh cũng đồng dạng ngấm ra tiếng duyên dáng tựa như vui thích. Không khí trong xe phiêu đảng, kích thích tới giác quan của Sở Minh, tay càng thêm ra sức xuyên vào. Rồi đột nhiên cảm thấy thân thể dưới thân run lên, Sở Minh tà ác cười cười, biết nàng đã đến. Rồi ở tình thế 'ngàn cân treo sợi tóc' mà tà ác mà rút tay thối lui khỏi chiến trường.

Vẫn mang về mặt xấu xa đó, hai tay Sở Minh chống lên tấm nệm, nằm ở trên người Lâm Tĩnh, nhẹ nhàng tăng chuyển động.

“Như thế nào? Còn không chịu nhìn?”

“Cậu vô sỉ!”

“Ấn--”

Sở Minh chọt dùng sức, con rắn nhỏ không do dự nữa mà nhanh chóng tiến vào trong. Thân thể Lâm Tĩnh theo động tác của nàng mà kịch liệt phập phồng, ở ngực cũng nhanh mau có mồ hôi chảy ra.

“Cậu thuận theo hay là còn không muốn?”

“Tớ...ấn...”

Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Tĩnh hòa hợp cũng nước mắt, cũng không chịu nổi Sở Minh cứ tiếp tục 'gây khó khăn đủ đường' nữa, mà khế cắn môi, đỏ mặt cúi đầu.

Sở Minh cười hải lòng, dưới ánh nhìn của Lâm Tĩnh mà chăm chỉ làm việc.

Lâm Tĩnh bị kích thích khế ngẩng đầu lên, tai tay bị trói thật chặt để trên đỉnh đầu, thân thể vì khó nhịn giầy giữa, theo động tác của Sở Minh mà quơ tới quơ lui. Mồ hôi của cả hai dung hòa cùng một chỗ, không khí trong xe rốt cuộc cũng an tĩnh lại, Sở Minh nằm trên người Lâm Tĩnh thờ hồn hên. Sở Minh nghỉ ngơi một lát nhưng vẫn không rời tay Lâm Tĩnh ra, ngồi dậy, từ từ mở cửa xe ra, đứng thẳng người ôm lấy Lâm Tĩnh, cúi đầu ở bên tai nàng nói.

“Chúng ta lại đi cảm thụ cảm giác thiên nhiên nha.”

*****

Một thân Mộ Xa một mình ngồi trong quán rượu, tay phải mảnh khảnh cầm lấy ly rượu màu đỏ, thỉnh thoảng nhấp môi uống.

Nàng mới vừa gọi cho Lâm Tĩnh nhưng không liên lạc được, từ trước đến nay Lâm tổng đều đối với công việc thật chú trọng, khi nào khi nàng biết không tiếp điện thoại? Mộ Xa trào phúng cười khế, chắc hẳn là đang ở cùng với Sở Minh tiêu điều tự tại không màng mọi chuyện rồi.

Mộ Xa nhẹ nhàng lắc nhẹ chất lỏng màu đỏ trong tay, trong mắt đều là tơ máu, trên mặt Mộ Xa tái nhợt lộ ra một nụ cười khổ.

Lâm Tĩnh a Lâm Tĩnh, tớ yêu cậu bao nhiêu năm, cuối cùng lại đánh không lại một tên vô lại như thế sao? Sở Minh, cô ta có cái gì tốt lại để cho cậu cam tâm tình nguyện trả giá như thế? Tớ không cam lòng, không cam lòng a!

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là thứ mà Mộ Xa nàng muốn có thì không có gì không có được a, duy nhất không thể chính là Lâm Tĩnh.

Lúc đầu, nàng vốn có một gia đình rất vui sướng cùng hạnh phúc a, có ba mẹ thương yêu nàng, vậy mà đột nhiên lại bị một sự cố cướp đi tất cả của nàng. Nàng từng rất oán hận ông Trời bất công với nàng. Rồi từ từ nàng trưởng thành, nàng biết đến cái gọi là thảm họa thiên tai, không thể tránh né, rồi cũng học được cách buông bỏ. Nàng chỉ yên lặng ở trốn trong phòng mà im lặng nhìn những hải tử khác ở trong lồng phụ mẫu làm nũng. Nhưng là, làm thế nào nàng cũng không nghĩ tới... Vào năm thứ hai sau khi cha mẹ mất, ở một cái đêm mưa tầm tã, bởi vì nàng sợ sấm nên không dám ngủ nên trốn ở bên người Lâm Tĩnh, len lén nhìn bộ dáng ngủ khả ái của nàng. Đến nửa đêm, nàng nghe được giọng nói liền biết được Lâm ba đã trở về, nàng liền đi chân trần ôm búp bê vãi đi ra, muốn nhìn xem Lâm ba có phải lại uống say khi đi ra ngoài xã giao.

Mọi thứ đều là do trời định cả, trong lúc vô tình Mộ Xa nghe được Lâm ba nói lời say rượu với Lâm mẹ một bí mật kinh thiên động địa cả cuộc sống từ nay về sau của nàng đảo lộn. Từ lúc đó, nằm mộng báo thù chôn sâu vào lòng trẻ thơ của Mộ Xa.

Nàng rất hận Lâm ba, rất hận hận lừa dối chính mình, càng hận hận tự tay hại chết cha mẹ ruột của mình.

Trở lại hai năm trước, ngày 18 tháng 5, chính là ngày sinh nhật của Lâm ba, ba mẹ chính cố ý từ nước ngoài gấp gấp trở về để tổ chức sinh nhật cho hắn. Thuận tiện qua đón nàng qua nghỉ hè, khi nàng vẫn còn ở nương nhờ nhà Lâm Tĩnh không chịu về nhà mình. Ở trong nước không có xe, ba mẹ liền đi tới bãi đậu xe mở của Lâm ba lấy xe, họ còn vui mừng gọi điện cho nàng nửa giờ sau sẽ đến, còn mua bánh trứng gà mà nàng thích ăn nhất. Nhưng là không ai lại nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn kia, Lâm ba ở bên ngoài làm ăn nhiều năm như vậy cũng gây ra rất nhiều kẻ thù. Năm đó tổng tài Vạn Lâm lúc bấy giờ - Vạn Niên đã sớm nhìn hắn mà chướng mắt, bởi vì hắn có công cao hơn chủ, vị trí tổng tài của hắn vì vậy mà không có quyền lực. Nên hắn liền động sát tâm, thu mua thủ hạ, đem xe sửa đổi khiến cho phanh xe hoàn toàn không điều chỉnh được. Chỉ là không nghĩ tới, phải chết thay cho Lâm ba lại là ba mẹ vô tội của Mộ Xa.

Nếu quả thật sự thật chỉ dừng ở mức đó, Mộ Xa vẫn có thể tha thứ cho Lâm ba, dù sao hắn cũng không biết chân tướng, cũng là bị người ta lừa dối.

Nhưng là, sau khi ba mẹ Mộ Xa gặp chuyện không may, Lâm ba cư nhiên không có thay ba mẹ Mộ Xa báo thù mà vẫn cùng Vạn Niên tiến đến một thỏa thuận là Vạn Niên rời khỏi Vạn Lâm mà Lâm ba thành công tiếp nhận Vạn Lâm. Điều kiện chính là ẩn dấu nguyên nhân thật sự mà ba mẹ Mộ Xa mất.

Nếu như không phải do Lâm ba uống say, khóc lóc hướng về Lâm mẹ nói ra thì có lẽ cả đời này nàng vẫn không biết được chân tướng. Mà ba mẹ mình chắc chắn sẽ ôm nỗi hận dưới cửu tuyền!

Từ ngày đó trở đi, Mộ Xa đem bí mật giấu đi thật sâu trong lòng, không cho bất cứ kẻ nào nhìn thấy. Nàng nỗ lực học tập, nỗ lực khiến cho bản thân hoàn thiện, lấy lòng Lâm gia, khiến cho Lâm ba đưa chính mình đi du học. Mặc dù cho Lâm ba đối với mình luôn luôn là cung chiều nhưng mối hận tận tâm này lại chưa bao giờ quên đi được.

Trước khi xuất ngoại, Mộ Xa giống như trở nên điên rồi, nàng không ăn không uống, mỗi ngày chỉ biết quỳ trước mộ của ba mẹ mà lặng yên rơi lệ. Nàng hận, thật hận Vạn Niên giết chết ba mẹ ruột của mình nhưng mà vẫn có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Ba mẹ mình coi Lâm ba như huynh đệ mà hắn lại thân nhiên ngồi lên chức vụ Tổng tài Vạn Lâm, không màng ba mẹ mình vô tội phải chết oan thay hắn.

Lâm Dịch (Lâm ba), ông có từng nghĩ tới ba mẹ tôi vì sao mà chết hay không? Nếu như không phải gấp gấp trở về để tổ chức sinh nhật cho ông thì bọn họ có phải rơi vào kết quả như vậy không? Ông không cảm thấy có lỗi với tình huynh đệ của ba tôi với ông sao? Nếu không phải do ông, hiện tại tôi cũng sẽ như những hải tử bình thường mà hưởng thụ sự yêu thương cùng cung chiều của ba mẹ.

Nàng hận Lâm gia, hận Vạn Lâm, càng hận Vạn Niên.

Nhưng mà, mặc kệ như thế nào, đối với Lâm Tĩnh, Mộ Xa cũng không thể nhẫn tâm.

Lâm Tĩnh, là con của kẻ thù.

Lâm ba già rồi, Vạn Niên cũng đã qua đời rồi, nếu muốn báo thù cũng chỉ có thể trút hết lên người Lâm Tĩnh, nhưng nàng...

Mộ Xa quên không được.

Ở lúc chính mình thấp giọng khóc, chính là Lâm Tĩnh luôn ở bên cạnh mình, mỗi đêm đều yên lặng làm bạn.

Ở lúc chính mình điên cuồng tự ngược, là Lâm Tĩnh không để ý đến nguy hiểm bị cắt cổ tay, mà dùng sức ôm lấy mình.

Nữ nhân như vậy, làm sao nàng có thể hận?

Nữ nhân như vậy, làm sao nàng có thể không thương?

Đáng hận! Mộ Xa chợt đem chén rượu trong tay đập lên bàn, mặc cho vô số mảnh vỡ cắt vào tay mình, cắt vào ngón tay tinh tế. Nàng nhìn máu không ngừng tuôn ra, cư nhiên là cảm thấy một tia trả thù vui vẻ.

Người chế rượu nghe được động tĩnh, kinh ngạc ngẩng đầu liền nhìn thấy tay Mộ Xa chảy máu đầm đìa, kinh hãi, xoay người muốn mở miệng gọi người

thì bị hai mắt âm lãnh của Mộ Xa chế trụ lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Mặc kệ máu trên tay ào ạt như trước, Mộ Xa như cũ cúi đầu tự mình roi lệ rồi uống rượu.

Mộ Xa nghiêng nhìn máu đỏ tươi trên tay, thân thể chợt cảm thấy lạnh cả người. Biết mình không thể chịu nổi nữa, Mộ Xa lấy điện thoại ra, cắn răng nhìn đau, bấm một số quen thuộc.

“Ừ.”

Điện thoại, rốt cục cũng gọi được.

Khuôn mặt Mộ Xa trắng bệch ở bên tai nói nhỏ.

“Tình Tình, là tớ, tớ thật sự yêu cậu...”

“Mộ Mộ?”

Nghe được Lâm Tình đáp lời, phảng phất Mộ Xa như được giải thoát, nhẹ nhàng mỉm cười mặc kệ nước mắt ngập tràn trong đáy mắt. Nàng giống như cây hoa hồng dần lui tàn, lần cuối cùng nở rộ mỹ lệ, chói lóa mắt lại làm cho lòng người đau đớn. Mộ Xa nhìn rượu ly rượu đỏ, ý thức từ từ mờ nhạt, nàng không chịu đựng nổi nữa rồi, thân thể nhẹ nhàng ngã xuống. Hai tay bị máu nhiễm đỏ tươi nhưng mà vẫn giữ chặt lấy điện thoại, không chịu buông tay.

Tình Tình, lạnh quá... Mộ Mộ rất nhớ cậu.

Ghé vào trên bàn lạnh như băng, Mộ Xa nghe thấy tiếng điện thoại khẩn thiết gọi tới, nàng nỗ lực mở mắt muốn nói cho Lâm Tình là chính mình nhớ nàng. Nhưng là vô luận nàng dùng sức thế nào thì chung quy chỉ là giật giật thân thể một chút rồi mất đi tri giác.

*****

Lâm mẹ cúi đầu vì Mộ Xa xử lý vết thương, một khắc khi nhìn thấy cổ tay trắng nõn có một vết sẹo kia thì nước mắt liền giàn giụa.

Từ khi Lão Mộ ra đi, Mộ Xa vẫn ở Lâm gia, Lâm mẹ vẫn luôn nhìn nàng lớn lên. Từ nhỏ, đứa trẻ này đã rất hiểu chuyện, có lòng cầu tiến, khiến lòng người thương yêu. Nhưng khi lên trung học không biết vì điều gì mà khiến cho tính tình của nàng thay đổi. Mỗi ngày đều là một dạng tâm sự nặng nề, mặc dù đối với mình vẫn như trước thân cận nhưng ở giữa hai người tựa hồ có chút gì đó thay đổi, khó có thể nói ra được.

Ưu thương nhân nhạt trên gương mặt, ngay cả nụ cười cũng có chút miễn cưỡng. Mộ Xa không để ý mọi sự phản đối của mọi người mà nhất quyết muốn xuất ngoại. Mấy năm nay, trừ ngày lễ, nàng rất ít điện thoại đến. Ở ngoại quốc, một thân một mình, nàng thâm lặng chịu nỗi khổ nhớ nhà. Bảy năm sau, nàng rốt cục có thể trở về nước nhưng mà người mà nàng thích nhất đã bị người khác chiếm mất. Nghĩ như vậy, Lâm mẹ thở dài, vỗ lên gương mặt tinh tế của nàng, nhẹ nhàng vuốt.

Ngày hôm qua, nếu như không phải do Mộ Xa ở quán bar uống rượu say mơ hồ gọi cho Lâm Tình thành gọi về nhà thì không biết hậu quả sẽ như thế nào nữa. Lâm ba, Lâm mẹ chạy đến liền sợ ngây người, Mộ Xa từ trước đến nay đều thành thực chừng chạc lại trở thành nằm nghiêng trên bàn khóc nức nở, còn cự tuyệt bất cứ kẻ nào đến gần. Lâm ba đau lòng đem Mộ Xa ôm lấy để trên xe, Lâm mẹ vì nàng lau vết thương thời điểm thì Mộ Xa đột nhiên mở mắt ra, nhìn bà không nháy mắt, một lát sau buồn bã cười. “Tình Tình, tớ biết cậu sẽ không bỏ tớ.”

Sau đó thân thể Mộ Xa trầm tĩnh lại không còn căng thẳng rồi như con mèo nhỏ ngã vào lòng của Lâm mẹ, nhẹ nhàng ngập ngừng lâm lâm.

Nhìn nàng mỉm cười đau thương, khiến cho Lâm mẹ lòng quặn đau khó chịu, thật lâu cũng không thể ngừng được.

Lâm ba ngồi trên ghế sofa hút thuốc, nhìn thấy cánh tay trắng nõn của Mộ Xa đầy vết máu do mảnh vỡ cắt, hấn liền đỏ cả mắt. Cuối cùng là do chính hấn tạo nghiệt, một lần lâm sau, cả đời hối hận. Mấy năm nay, hấn dốc lòng muốn bù đắp cho Mộ Xa, giấu giếm chân tướng, nhưng cuối cùng nàng cũng biết được. Bây giờ, chính hấn còn có quyền gì thỉnh cầu sự tha thứ của nàng.

Lâm ba thở dài, không nháy mắt nhìn Mộ Xa.

Mộ Mộ là Lâm ba có lỗi với con, ta sẽ làm hết khả năng bồi thường cho con. Tất cả những thứ này, con đều có thể lấy đi, chỉ là Lâm Tình...

“Tình Tình...”

Phảng phất có tri giác, Mộ Xa cau mày phát tay gọi. Lâm mẹ nhìn nàng, nước mắt vốn đã ngừng rơi lần nữa lại chảy ra, dùng sức giữ lấy cánh tay của nàng, nhẹ nhàng an ủi.

Một lát sau, Mộ Xa rút cục đành chỉ giấy giữa. Nàng như nhĩ đồng nằm úp sấp trong lòng ba ngủ say. Lâm mẹ nhìn nàng một hồi, rồi cầm lấy điện thoại gọi cho Lâm Tĩnh, đợi thật lâu cũng không có người bắt máy, Lâm mẹ thở dài. Rồi gọi cho Sở Minh, điện thoại thì đã tắt máy.

Lâm mẹ ôm Mộ Xa ngồi trên ghế sofa, nhìn nàng vì mất máu mà gương mặt đều tái nhợt, khẽ cắn môi, lần nữa cầm điện thoại cho Từ Đồng.

“Uy, Lâm mẹ~~~~”

Lâm mẹ còn chưa lên tiếng thì giọng nói ngọt ngào của Từ Đồng liền truyền đến.

Biểu tình mệt mỏi của Lâm mẹ nhờ vậy mà cũng được dịu xuống.

“Đồng Đồng, Minh cùng Tĩnh Tĩnh đang ở chỗ con à?”

“Không có ạ, không phải họ về rồi sao?”

Từ Đồng ngạc nhiên trả lời, nàng đang ngồi ở ghế kế bên tài xế để Nhị Thiếu chờ về nhà. Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, theo lý thuyết, hẳn là Sở Minh cùng Lâm Tĩnh đã sớm về nhà rồi chứ.

“Ài, con đi tìm hai đứa nó giúp Lâm mẹ đi, xem có phải trên đường xảy ra chuyện gì rồi không. Rồi báo tụi nó mau về nhà, trong nhà đang xảy ra chút chuyện.”

“Vâng, Lâm mẹ yên tâm.”

Từ Đồng sáng khoái đáp ứng.

Lâm mẹ khẽ thở dài, buông điện thoại xuống, nhìn Mộ Xa, rồi đưa tay đem tóc rối của nàng gỡ ra.

“Mộ Mộ cùng Tĩnh Tĩnh...”

Lâm ba nhìn Lâm mẹ đang muốn nói gì đó liền lên tiếng ngăn lại.

Lâm mẹ nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn vào mắt Lâm ba, biết hẳn suy nghĩ cái gì, quay đầu, dứt khoát cự tuyệt.

“Tôi biết ông đang suy nghĩ cái gì, đừng hòng mơ tưởng.”

“Tôi...”

“Tôi tuyệt đối không bỏ mặc hạnh phúc của Tĩnh Tĩnh để đổi lấy sự tha thứ của Mộ Xa.”

Bị cự tuyệt Lâm ba cúi đầu trầm mặc không nói gì, đành phải liều mạng hút thuốc, thả ra tâm tình bị đè nén trong lòng..

*****

“Lạnh không, Tĩnh Tĩnh?”

Sở Minh lột quần áo trên mặt đất, ôm nửa thân trần của Lâm Tĩnh dò xét tính nằm xuống.

Lâm Tĩnh đỏ mặt, cắn môi gật đầu. “Lạnh~~~~”

Sở Minh gật đầu, tỏ ra là đã hiểu.

“Không sao, một hồi vận động liền không lạnh nữa.”

“.....”

Lâm Tĩnh nhắm mắt lại không thêm nói nữa, nàng biết là vô luận có nói gì thì Sở Minh đều có thể tìm được lý do để phản bác. Nếu đã như vậy thì tùy theo nàng ấy đi. Chính mình cũng không phải thật muốn chống cự, hai người đã lâu, đã lâu không có như thế ôn tồn qua...

Sở Minh cúi đầu, hôn lên ngực trắng nõn của Lâm Tĩnh, rồi nhanh chóng cuốn đi sự do dự lúc đầu, nàng giống như một con sói vừa mở mắt ra, tùy ý hôn loạn. Lâm Tĩnh bị kích thích, ngẩng cao đầu, bộ ngực phập phồng.

Nụ hôn của Sở Minh như mang theo nhiệt từng bước đi đến, rồi nàng hôn lên cổ. Lâm Tĩnh duyên dáng như thiên nga trắng, nàng ngẩng đầu lên, khe khẽ thở ra. Những ngón tay mảnh khảnh luồn vào tóc của Sở Minh, dùng sức xoa nắn, nàng muốn trút ra hết cảm giác khó chịu trong cơ thể.

Sở Minh chuyên chú hôn 'con cừu' thuần trắng tinh khiết của mình. Hương khí quen thuộc bay vào trong mũi, Sở Minh như điên cuồng hôn lên. Giờ khắc này, Lâm Tĩnh nằm ở dưới thân để mặc cho chính mình tùy ý yêu thương. Dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra thì Lâm Tĩnh cũng sẽ không vứt bỏ mình, ở khi nàng phạm sai lầm thời điểm đều vĩnh viễn nhân nhượng nàng. Lâm Tĩnh chính là người thấu hiểu nàng nhất...

“Minh...” Giọng nói nhẹ nhàng của Lâm Tĩnh run rẩy mà gọi tên nàng, đưa tay sờ mặt của Sở Minh. Trong mắt lộ ra vẻ nhẹ hoang mang, ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt nàng. “Làm sao vậy?”

Sở Minh lắc đầu. “Bụi bay vào mắt mà thôi.”

Lâm Tĩnh nhìn nàng thật sâu. “Minh, cậu...”

“Con chó con! Tĩnh Tĩnh...”

“Phốc...”

Hai người đang thâm tình nhìn nhau thì đột nhiên nghe một giọng nói xông đến. Trong nháy mắt, cả hai liền luống cuống, nhanh chóng ngồi dậy tìm kiếm, nội y? Quần áo? Y phục?

Tiếng gào của Tử Đồng ngày càng gần, Sở Minh cũng bất chấp tất cả tùy tiện cầm lấy mấy bộ quần áo của Lâm Tĩnh mặc lên người. Mới vừa đưa giày cho Lâm Tĩnh mang, quay đầu thì nhìn thấy gương mặt ngập tràn khinh bỉ đang phóng đại trước mắt.

“Các cậu đến đây làm chi?”

Lâm Tĩnh đỏ mặt cúi đầu, cắn môi không nói.

Da mặt Sở Minh thật dày, mặc xong quần áo thì chính là mẹ a, nàng bình thản chỉ ra phía sông, ưỡn ngực nói.

“Chúng tớ đi xem vịt vui đùa!”

Nhị Thiếu cười khẽ, không nói. Tử Đồng lắc đầu.

“Minh, để tớ nói cậu, đầu tiên lã dòng sông này chính là nhà của vịt, còn nữa, không có việc gì thì cậu mặc váy của Tĩnh Tĩnh làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

“Chúng tớ đi xem vịt vui đùa!”

Nhị Thiếu cười khẽ, không nói. Tử Đồng lắc đầu.

“Minh, để tớ nói cậu, đầu tiên lã dòng sông này chính là nhà của vịt, còn nữa, không có việc gì thì cậu mặc váy của Tĩnh Tĩnh làm gì?”

Sở Minh nghe Tử Đồng nói xong, từ từ cúi đầu nhìn xem chính mình, sau khi xem xong lại từ từ quay đầu nhìn Lâm Tĩnh. Sau đó nghiêng đầu nhìn lại Tử Đồng, gương mặt ngây ngẩn.

“Đây là sao?”

“Ha ha ha.”

Tử Đồng nhìn bộ dạng ngốc ngốc của Sở Minh ôm chân của Nhị Thiếu, ngồi xổm dưới đất liền cười không ngừng, cậu ta hỏi nàng là sao lại như vậy a? Đây còn không phải là yêu thương vụng trộm thì là cái gì? Cậu ta cư nhiên có thể hoảng sợ thành cái dạng này, chính mình tự mặc váy còn hỏi người khác là đã chuyện gì xảy ra?

Tử Đồng nhìn Sở Minh mặc váy tương tự như mấy con vượn bên Thái Lan, liền cười đến nửa ngày mới lấy lại sức. Từng ngum từng ngum thở phì phò, đứt quãng nói.

“Con chó con, cậu, về phần cậu sao... Không phải đánh đã chiến sao... Sao qua miệng của cậu thì lại trở thành một sự kiện siêu nhiên không có thể như thế...”

Nhị Thiếu cũng nhin không được mà cười ra tiếng. Nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Lâm Tĩnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ Tử Đồng.

“Được rồi, xem ra hai cậu ấy cũng không dễ dàng, cậu đừng cười nhạo các nàng. Đêm tối, hai cậu ấy nằm trên mặt đất đều không ngại lạnh, là cỡ nào khiến cho người ta cảm phục a.”

“...”

Sở Minh im lặng nhìn Nhị Thiểu, xem như nàng đã nhìn ra a. Nhị Thiểu chính là một người trầm mặc, đều không buồn mở miệng nói chuyện nhưng mà một khi mở miệng thì khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Từ Đồng như trước mà cười càn rỡ, chỉ vào dòng sông bên cạnh Sở Minh nói.

“Minh, đây là địa phương do người nào chọn a?”

Khuôn mặt Sở Minh đang buồn bực, cúi đầu xem váy đang mặc trên người mình. Nghe được giọng của Từ Đồng nói, liền tức giận ngẩng đầu.

“Có gì sao?”

“Cái này, cái này làm sao được gọi là sông a? Rõ ràng toàn là nước bẩn mà thôi, cậu nhìn xem, xung quanh toàn là muối, cậu cũng không sợ cắn Tĩnh Tĩnh à?”

Tư thái của Từ Đồng chính là không muốn buông tha người, liền chọc giận Sở Minh. Sở Minh liền từ bụi cỏ đứng dậy xông đến, thẳng tắp chỉ tay mắng Từ Đồng âm lên.

“Từ Đồng, cậu đủ chưa? Cậu nghĩ rằng mình chính là chuyên viên trung tâm can quét sao? Chúng tớ chính là tự nguyện đánh đã chiến đó thì làm sao? Tớ cũng Lâm Tĩnh mới vừa làm qua đó thì sao hả?”

Gương mặt của Từ Đồng cùng Nhị Thiểu đều kinh ngạc, làm sao? Chó điên không ăn được xương bắt đầu cắn bậy người rồi.

Từ Đồng tức giận trừng mắt Sở Minh.

“Tớ cũng không phải người mặc váy của người yêu nên không thèm chấp nhặt cậu. Người cùng Tĩnh Tĩnh mau tìm chỗ thay quần áo, rồi trở về nhà. Lâm mẹ bảo có chuyện gấp tìm các cậu.” “Chuyện gì?”

Lâm Tĩnh nghe xong lập tức ngẩng đầu. Có chuyện gì mà khiến cho mẹ gấp rút phải gọi cho cả Đồng Đồng tìm đến hai người như vậy?

Từ Đồng lắc đầu.

“Tớ cũng không biết cụ thể là chuyện gì, nghe giọng thì có chút nóng nảy.”

Sở Minh ở một bên vừa cười vẩy một bên vừa trách móc.

“Hắn là cùng Lâm ba chơi bài nóng nảy, đòi kết hôn...”

“.....”

*****

Lâm Tĩnh cho rằng mẹ mình có chuyện gấp gì nên cũng không dám cùng Từ Đồng và Nhị Thiểu nhiều lời. Thay đổi trang phục rồi liền hướng nhà vội vội vàng vàng đi. Sở Minh mới vừa dừng xe lại thì Lâm Tĩnh dùng sức mở cửa chạy vọt vào trong nhà, thì nhìn thấy gương mặt sa sút của Lâm mẹ ngồi bên ghế sofa, còn Lâm ba không ngừng hút thuốc lá. Nàng sừng sốt một chút, Sở Minh ở bên cạnh nhìn hai người thì liền lên tiếng.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy? Là cùng Lâm ba gây gỗ hay là...”

Lâm mẹ lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Sở Minh cùng Lâm Tĩnh.

“Các con đã đi đâu vậy? Ngay cả điện thoại cũng không mở?”

“Ách... Ở trên đường thì bị gián đoạn rồi.”

Sở Minh qua loa biện minh, thỉnh thoảng liếc nhìn Lâm mẹ. Có chuyện, tuyệt đối là có chuyện! Lâm mẹ từ trước đến nay đều thương yêu nàng, nay lại cư nhiên quên không màng liếc mắt đến nàng nữa, chỉ lo quay đầu thẳng tắp nhìn Lâm Tĩnh, ánh mắt đầy trách cứ.

“Mẹ..”

Lâm Tĩnh lo lắng nhìn bà, đến cùng là có chuyện gì? Chuyện gì có thể khiến hai người từ an nhàn vui vẻ lại trở nên có nhiều phiền muộn như vậy?

Lâm mẹ không nói, khóe mắt rũ xuống, đợi nửa ngày mới ngẩng đầu lên nhìn Lâm ba vẫn trầm mặc ngồi đó. Đứng dậy, đi về phía phòng ngủ.

“Hai đứa qua đây.”

Lâm Tĩnh cùng Sở Minh hơi liếc mắt nhìn nhau, rồi tay trong tay theo sát phía sau.

Vào trong phòng, Lâm Tĩnh liếc mắt nhìn đến trên giường một cái, sắc mặt liền trắng bệch. Mộ Xa nằm trên giường, tay bị quán băng vải thật dày, nàng tiến về phía trước mấy bước đến bên giường cầm lấy tay Mộ Xa, run run hỏi.

“Mộ Mộ, Mộ Mộ, cái này, đây là xảy ra chuyện gì?”

Mộ Xa cau mày, hai mắt gắt gao nhắm lại, biểu tình vô cùng thống khổ nằm im ở trên giường. Một âm thanh ôn nhu nhẹ nhàng rót vào bên tai nàng, làm cho lòng người chợt đau đớn...

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Khi nhìn thấy bộ dáng lúc này của Mộ Xa, Sở Minh cũng vô cùng ngạc nhiên, nhỏ giọng hỏi Lâm mẹ.

Lâm mẹ chăm chú nhìn Mộ Xa, gương mặt cũng trầm lặng.

“Có thể do nàng tâm tình không tốt rồi đi uống rượu, sau đó do ly rượu bị bể không cẩn thận cắt trúng tay.” “Không cẩn thận?”

Sở Minh giật mình hỏi lại, nhìn chăm chăm bàn tay trắng như tuyết của Mộ Xa một hồi. Rồi cảm thán, bàn tay đều đã bị cắt thành nhiều vết thương lớn nhỏ, vậy nếu là cẩn thận một chút thì còn không phải là đem toàn bộ tay cắt mất?

Lâm mẹ nhìn Lâm Tĩnh đỏ cả vành mắt cầm lấy tay Mộ Xa, khẽ lắc đầu, quay đầu nhìn Sở Minh, nói nhỏ.

“Minh, con cùng Lâm mẹ đi ra ngoài, mẹ có lời muốn nói với con.”

Sở Minh quét mắt nhìn Lâm Tĩnh nắm tay phải của Mộ Xa, rồi nhẹ nhàng gạt đầu, đi theo Lâm mẹ ra ngoài.

Lâm mẹ ra ngoài ngồi lên ghế sofa, bà cúi đầu phảng phất đang do dự cái gì nên không nói lời nào...

Sở Minh cũng không thúc giục, ngồi ở một bên nhìn im lặng chờ đợi. Nàng biết Mộ Xa bị tổn thương, khẳng định sẽ rất ảnh hưởng đến Lâm mẹ, dù sao nàng cũng là người mà bà nhìn từ nhỏ cho đến lớn, tất nhiên là không nỡ. Nếu là muốn tự oán trách thì cũng có gì để trách.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Lâm mẹ cũng mở miệng.

“Minh, chuyện của Mộ Xa thì con đã sớm biết có phải không?”

Chợt ngẩng đầu lên, Sở Minh kinh ngạc nhìn Lâm mẹ.

Lâm mẹ nhìn chăm chăm mặt của Sở Minh, khiến cho bà càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

“Con không cần lừa gạt mẹ, con và ba Lâm Tĩnh, những chuyện đó, mẹ đã sớm biết.”

“Mẹ, con...”

Sở Minh khẩn trương nhìn Lâm mẹ, nàng sợ bà tức giận chính mình lừa dối.

Lâm mẹ biết Sở Minh đang suy nghĩ cái gì, bà lắc đầu.

“Minh, con không cần sợ, mẹ không trách con, chỉ là có vài chuyện muốn dặn con mà thôi.”

Sở Minh gật đầu, không trả lời nữa.

“Từ lúc nhỏ, Mộ Xa đã xảy ra nhiều chuyện hơn những người khác, Tĩnh Tĩnh cũng đều là dựa vào nàng chiếu cố.”

Tuy là Sở Minh vẫn như trước gật đầu, nhưng trong lòng lại có chút hối tiếc, mình là sao lại không thể nhận biết Tĩnh Tĩnh sớm hơn hai năm đây? Chỉ có như vậy người ta mới có thể gọi là thanh mai trúc mã.

“Mộ Xa từ nhỏ đã mang thù hận, có người khi dễ Lâm Tĩnh nhưng mà Lâm Tĩnh là người không bao giờ để mọi thứ ở trong lòng, còn Mộ Xa nhất định sẽ vì nàng mà đòi lại món nợ này. Bất kể phải đắc tội người nào, bất kể là bao nhiêu sự tình, nàng cũng không màng hậu quả để bảo vệ Lâm Tĩnh.”

Sở Minh nghe xong gật đầu, hiểu lý do mà Mộ Xa oán hận nàng.

Lâm mẹ nhìn sắc mặt của Sở Minh không phải là rất tốt, có chút không nỡ. Đứa trẻ này cũng là bởi vì Mộ Xa mà có còn không thiếu hành hạ, nhưng mà có những chuyện vẫn cần phải nói.

“Năm đó, chuyện của ba mẹ Mộ Xa đúng là lỗi của Lâm ba, tuy là hắn đã hối hận nhưng cũng đã trễ. Cho nên, hiện tại hắn nghĩ hết biện pháp bồi thường cho Mộ Xa, chỉ cần nàng mở miệng thì hắn sẽ liều mạng giúp đỡ nàng. Thương yêu nàng còn hơn là con gái ruột của mình, cho nên...”

Lâm mẹ muốn nói lại thôi, nhìn Sở Minh chăm chú.

Sở Minh nghe xong kinh ngạc ngẩng đầu.

“Người nói là để cho con đề phòng Lâm ba?”

Lâm mẹ cúi đầu không hé miệng, qua hồi lâu đứng dậy, đi tới phòng ngủ nhìn Mộ Xa.

Sở Minh sững sốt ngồi trên ghế sofa nhìn chăm chăm bàn trà thất thần một lúc, bĩu môi, đi theo bà.

Trong phòng, Lâm Tĩnh nắm thật chặt tay của Mộ Xa, nước mắt trong mắt tràn đầy hốc mắt. Trong đầu đều là hình ảnh mà cả hai từ nhỏ lớn lên, cùng chung đụng từng ly từng tí, Mộ Xa đối với mình sủng ái, đối với mình bảo vệ, nhìn lại một chút trước mắt ngập tràn nước mắt cũng không còn nhìn thấy bóng dáng nàng. Nàng vô cùng hối hận cùng tự trách chính mình. Là do chính nàng quá tuyệt tình mới khiến cho Mộ Xa thương tâm như vậy, sau khi cậu ấy từ nước ngoài trở về thì chính mình lại chưa một lần cùng cậu ấy tán gẫu tâm sự qua, nàng hoàn toàn quên mất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Mộ Xa mơ màng tỉnh lại, khẽ mở hai mắt ra mơ hồ nhìn trần nhà, suy nghĩ tới ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Sở Minh ngồi ở một bên trông chừng nàng, khi nhìn thấy nàng tỉnh lại vội vàng đi tới bên giường, hỏi.

“Cô đã tỉnh? Có khát nước không, tôi đi rót nước nước cho.”

Mộ Xa nghe thấy giọng nói vang lên thì quay đầu lại thì nhìn thấy vẻ mặt ủ rũ của Sở Minh, nàng giùng giăng muốn đứng dậy. Sở Minh nhìn Mộ Xa có chút không tiện liền đi lại muốn đỡ nàng ta thì lại bị đẩy ra.

“Đừng chạm vào tôi.”

Mộ Xa lạnh lùng lên tiếng. Nàng - Mộ Xa, không có tình thân sa sút đến nỗi cần phải có sự giúp từ Sở Minh.

Sở Minh lui về, bĩu môi, khẽ liếc mắt nhìn Mộ Xa. Cô không cho tôi chạm vào cô? Nếu không phải vì Tĩnh Tĩnh thì tôi mới không thêm giúp cô, coi như lòng tốt bị chó cắn đi! Khiến cho Tĩnh Tĩnh nhà tôi phải đau lòng vì cô, nếu không phải vì Lâm mẹ lên tiếng nhất định bồi tiếp cô một đêm.

“Tại sao lại ở đây?”

Mộ Xa xoa đầu, khó hiểu nhìn bốn phía đây là nhà của Tĩnh Tĩnh?

“Hôm qua, cô tự sát đó, chính là được Lâm mẹ cứu cô trở về, nếu không ở chỗ này thì ở chỗ nào? Địa phủ?”

Sở Minh ngồi trên ghế, bắt chéo hai chân đáp lại.

“Cô...”

Mộ Xa vốn có chút mơ hồ, lại bị lời nói của Sở Minh khiến cho tức giận đến choáng váng đầu, giận dữ chửi ầm lên.

“Tôi không cần cô thương cảm, cô cút cho tôi.”

“Cô sao lại không biết tốt xấu như vậy?”

Sở Minh không thêm đề ý chút nào, lắc chân bắt chéo hỏi. Nàng xem như đã nhìn thấu con người Mộ Xa. Người này, không thể cùng cậu ta nói chuyện, cậu ta chính là người chuyên đem êm dịu bóp nát!

“Mộ Mộ...”

Ở sát vách tường, Tĩnh Tĩnh căn bản không có ngủ, nghe thấy tiếng động thì lập tức chạy đến. Nàng chân trần đứng dưới giường, nhẹ nhàng kéo tay Mộ Xa.

“Mộ Mộ, cậu là sao... làm sao có thể.....”

Mộ Xa ngẩng đầu nhìn gương mặt tiểu tụy của Lâm Tĩnh, có chút không nỡ.

“Tớ không sao, chính là không cần thận uống nhiều rồi bị miễn thủy tinh cắt rách.”

“Ách...”

Sở Minh ở bên cạnh thì hoàn toàn chấn động rồi, trên đời này sao lại có nữ nhân so với mình còn nói xạo hơn? Chắc chắn, xem người ta bình tĩnh nói chuyện, cư nhiên một chút sơ hở cũng không lưu lại. Quả nhiên, bản thân về sau cần phải học hỏi hơn.

Lâm Tĩnh nắm tay của Mộ Xa thật chặt.

“Mộ Mộ, về sau không nên như vậy nữa có được không?”

“Cậu lo lắng?”

Thần sắc Mộ Xa âm trầm nhìn lại Lâm Tĩnh, cậu đã không thương tôi, vì sao còn quan tâm tới tôi như vậy? Lâm Tĩnh, lẽ nào cậu cũng học người cách lừa dối?”Đương nhiên."

Không một chút do dự Lâm Tĩnh trả lời.

“Mộ Mộ, chúng ta đã là bạn thân từ lúc nhỏ mà, nếu như cậu xảy ra chuyện tớ làm sao có thể không đau lòng?”

“Bạn bè?”

Nghe Lâm Tĩnh nói xong Mộ Xa liền biến sắc, nàng cười nhạt rồi khẽ lắc đầu. Xoay người đưa lưng về phía Lâm Tĩnh, phát tay.

“Các người đi ra ngoài đi! Tôi muốn yên tĩnh một mình.”

Lâm Tĩnh nhìn Mộ Xa thật sâu, trong mắt tất cả đều là lo lắng. Một lát sau, Lâm Tĩnh thở dài, kéo tay Sở Minh đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Sở Minh quay đầu, thận trọng nhìn Lâm Tĩnh.

“Không khuyên nữa sao?”

Lâm Tĩnh khẽ gật đầu một cái.

“Tình tình của Mộ Mộ là như vậy, trừ phi cậu ấy nghĩ thông suốt thì người khác có nói như thế nào cũng vô dụng.”

Sở Minh nghe vậy cũng không tái nói nữa, lôi kéo tay của Lâm Tĩnh như là đang muốn lấy lòng nàng.

“Tình Tình, tớ dẫn cậu đi gặp một người được không?”

“Người nào?”

“An Tĩnh.”

“An Tĩnh?”

Lâm Tĩnh ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Sở Minh.

“Chính là cô bé mà lần trước tớ dẫn về nhà... cậu đừng hiểu lầm a. Tớ muốn mang cậu đến để tâm sự mà thôi không hề muốn cậu ăn dấm chua a, cô bé ấy rất hiền lành, lại rất đơn thuần.”

Sở Minh nhìn thấy gương mặt của Lâm Tĩnh mang theo một chút buồn rầu, biết nàng đang suy nghĩ gì, liền lắc đầu nhẹ giọng thoải mái.

“Tình Tình, tớ không quan tâm cậu nghĩ cô bé đó thế nào, chỉ cần cậu tin tưởng tớ, yêu tớ. Tớ - Sở Minh liền nhất định sẽ không rời bỏ cậu.”

*****

“Minh, tại sao đi tới gặp An Tĩnh lại dẫn Bất Lương theo?” Lâm Tĩnh nhìn Bất Lương đang vui mừng, đầu lưỡi đỏ liêu mạng dán tới Sở Minh. Nàng không hiểu hỏi.

Sở Minh cười ngây ngô.

“Cái này cậu không biết đâu, An Tĩnh và ca ca của nàng mở một cái quán ăn nhỏ nên có cơm thừa không ít. Nên tớ mang Bất Lương đi ăn cơm thừa vừa tiết kiệm vừa bảo vệ môi trường.”

“.....”

Sở Minh nắm tay Lâm Tĩnh đi vào cửa hàng nhỏ, bởi vì sắc trời còn sớm nên người vào không nhiều. Bình An thấy Sở Minh thì lôi kéo muối muối qua chào hỏi.

“Minh, đã lâu không tới.”

Sở Minh ngượng ngùng lắc đầu.

“Đúng vậy, cho nên hôm nay em lại tới ăn cơm chùa a.”

Bình An cùng An Tĩnh nghe xong đều cười. Bình An quay đầu thì nhìn thấy Lâm Tĩnh, gương mặt liền kinh diễm, ánh mắt đều không dời đi được.

Hôm nay, Lâm Tĩnh mặc một cái quần dài đến gối, vạt áo nhẹ nhàng, rất là ưu nhã, đôi chân dài tinh tế mang trên giày cao gót màu bạc, làm nổi bật lên dáng người cao gầy, cả người tràn đầy hương vị nữ nhân.

“Đây là?”

Sở Minh kiêu ngạo cười cười.

“Lâm Tĩnh.”

Lâm Tĩnh lễ phép hướng Bình An gật đầu, ánh mắt lập tức bị An Tĩnh hấp dẫn lấy. Ở cái thời đại này, có rất ít những cô gái như thế dịu dàng, tuy là nàng không nhìn thấy nhưng đôi mắt ấy đôi lúc lại sáng ngời, thâm thúy lung linh như ánh trăng. Một thân mặc quần áo thật đơn giản, An Tĩnh đứng ở một bên yên tĩnh nghe mọi người nói chuyện, đôi lúc lại nhẹ nhàng mỉm cười.

Giờ khắc này, Lâm Tĩnh tựa hồ có thể lý giải tại sao Sở Minh khi gặp chuyện phiền lòng thì liền chạy đến tìm An Tĩnh, An Tĩnh thuần khiết như tuyết, không bị xã hội hiện đại lây nhiễm. Nàng kiên trì nghe mọi người nói chuyện, miệng chứa ý cười ôn nhu khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

Lâm Tĩnh giống như vậy, bỏ Sở Minh đang khoe khoang tán dóc qua một bên. Lâm tổng từ trước đến nay vốn lạnh lùng nay lại kéo tay An Tĩnh đi qua một bên nói chuyện phiếm.

Sở Minh cùng Bình An tán dóc trong chốc lát, quay đầu nhìn hai người, nhếch miệng cười cười.

“An ca, có gì ăn không, em và Tĩnh Tĩnh còn chưa được ăn...”

Bình An cười cười chọc chọc đầu Sở Minh, đi đến nhà bếp, cầm lấy hai giỏ bánh bao đưa cho nàng.

“Ân, mau ăn đi vừa mới ra nôi.”

“Hắc hắc, nhìn thật ngon nha, còn nữa, An ca, anh xem....em còn mang theo một con chó.....”

Bình An nhìn ra ngoài thì thấy ngoài cửa còn có con chó Bất Lương của Sở Minh, cười nhìn Sở Minh.

“Em gọi nó vào đi, An Tĩnh rất thích chó. Anh đem bánh bao còn dư của hôm qua đem cho nó.”

Sở Minh dùng sức gạt đầu, trong lòng tràn đầy vui vẻ nhìn vẻ ngoài ngon lành của bánh bao, một tay giữ Bất Lương, một tay cầm hai đôi đũa đi về phía Lâm Tĩnh.

“Bánh bao tới.”

Lâm Tĩnh tiếp nhận đũa, nhìn Sở Minh đang cúi đầu điên cuồng bỏ bánh bao vào miệng mình, bất đắc dĩ cười.

An Tĩnh ngồi ở một bên vuốt Bất Lương cũng nhẹ nhàng cười.

“Bất...”

Một âm thanh cực kì quái dị vang lên, An Tĩnh kinh ngạc quay đầu.

“Có tiếng gì a?”

Sở Minh không thèm để ý há miệng nói.

“Này, bánh bao có nhân củ cải nên Bất Lương ăn liền đánh rắm. Không có việc gì.”

An Tĩnh gạt đầu, vuốt ve bộ lông mềm mại của Bất Lương cũng không hỏi nữa. Lâm Tĩnh ngồi ở bên cạnh lại cười đến không thờ nổi. Chỉ chốc lát sau, âm thanh quái dị đó lại tiếp tục vang lên tiếp, An Tĩnh có chút lo lắng vuốt Bất Lương cái bụng.

“Có phải là nó tiêu hóa kém quá không? Chúng ta có cần uy cho nó chút thuốc.”

Mặt của Sở Minh lúc này liền đỏ lên nhìn Lâm Tĩnh cười đến run lấy bầy, lại hơi liếc mắt nhìn về phía vẻ mặt mờ mịt của An Tĩnh. Không đành lòng lừa gạt, nhỏ giọng lầm bầm.

“Ách... Không cần uy nó, là chị thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Thứ hai, bầu trời trong xanh nắng ấm áp, chim chóc vui vẻ chơi đùa bắt đầu cho một ngày mới tốt lành. Sở Minh bị “nguyệt bà” Từ Đồng lôi kéo cả một ngày, vừa mới tan tầm liền nhanh chân chạy vào phòng Tổng tài, dự định kéo Lâm Tĩnh đi chơi.

Lâm Tĩnh mới vừa cùng một vị khách nước ngoài com nước xong, gương mặt đầy mệt mỏi nhưng vẫn trở về công ty làm báo cáo tiêu thụ gần nhất của công ty. Nhìn đến Sở Minh tiến tới, ngẩng đầu, cười cười xin lỗi nàng.

“Chờ một chút, còn có mấy văn kiện vẫn chưa xem xong.”

Hai chân của Sở Minh bắt chéo ngồi trên ghế sofa phát tay.

“Cậu cứ bận việc của cậu, không cần phải xem tở.”

Lâm Tĩnh nghe xong nhìn nàng hé miệng cười cười, không nhiều lời nữa, cúi đầu, đem toàn lực chú ý chuyển dời lên văn kiện trên tay.

Mộ Xa sau khi về nước thì ở Vạn Lâm càng làm càng tốt. Nàng có năng lực, mang nền tư tưởng tiên tiến từ nước ngoài, đặc biệt thủ đoạn giao thiệp nắm bắt lòng người, khiến cho nàng ở Vạn Lâm mấy tháng liền nhanh chóng đứng vững. Nàng cũng từng bước thành lập được 'người của mình', nàng cũng vì Lâm Tĩnh chia sẻ rất nhiều công việc trong công ty, nhưng trong lòng Lâm Tĩnh luôn có cảm giác mơ hồ bất an. Nàng sợ sẽ có chuyện xảy ra, đặc biệt là đối với Sở Minh. Mộ Xa đối với Vạn Lâm làm gì thì nàng vẫn có thể nhìn lấy, nhưng Sở Minh chính là điểm mấu chốt của nàng, cho dù ai cũng không thể chạm vào được. Cho nên gần nhất, Lâm Tĩnh đối với những chuyện của công ty đều phá lệ để tâm, mặc dù có hơi mệt mỏi một chút nhưng chỉ khi như vậy nàng mới cảm thấy an lòng.

Sau hơn một tiếng, Lâm Tĩnh mới buông văn kiện trong tay ra, ngửa người về phía sau dựa vào ghế nghỉ ngơi, nhu nhu huyết thái dương. Rồi nàng nhìn đến Sở Minh đang nằm nghiêng trên ghế sofa ngủ, mỉm cười, sắp xếp văn kiện trong tay nàng nhẹ nhàng đi đến.

Thần thái có chút ngốc ngốc, những nhánh tóc che đi khuôn mặt, cái miệng nhỏ nhắn đang chu chu ra, da thịt mềm mại, người này vẫn y hệt như năm đó khiến cho bản thân rung động. Lâm Tĩnh nhìn nàng mê ly, rồi không kiềm hãm được liền cúi đầu muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại ấy. Nàng khẽ đỏ mặt muốn lui về phía sau thì lại bị một đôi tay dùng lực kéo nàng trở lại.

“Hôn tở một cái thì phạm pháp sao? Cậu chạy nhanh như vậy làm gì chứ?”

Đáy mắt Sở Minh sáng ngời không chút nào có dấu hiệu còn buồn ngủ, mang theo một chút không hảo ý nhìn nàng. Vốn dĩ nàng vẫn luôn không có ngủ, chỉ là sợ làm ảnh hưởng đến công tác của Lâm Tĩnh nên mới nằm trên sofa mà thôi, lại không nghĩ có thể thu hoạch ngoài dự liệu như thế. Nhìn Lâm Tĩnh phảng phất làm chuyện xấu tại chỗ lại bị phát hiện, xấu hổ không gì sánh được. Hai người cùng một chỗ lâu như vậy, năm tháng vô tình chỉ có lòng người là hữu tình. Lâm Tĩnh ở trong lòng nàng, vô luận là ở địa vị như thế nào, vô luận so với nàng ưu tú hơn bao nhiêu, thì vẫn chỉ là bởi vì nàng làm một cái mờ ám chuyện xấu thì liền xấu hổ không dứt tiểu nữ nhân, điều này khiến cho Sở Minh vô cùng tự hào cùng đầu thỏa mãn, tràn đầy hạnh phúc vây quanh. Vì điều này, hết thảy mọi thứ, cho dù là chịu nhiều cực khổ, chịu ủy khuất lớn hơn nữa thì Sở Minh vẫn có thể vui vẻ tiếp thụ. Bởi vì là đang ở công ty nên Sở Minh không có dám làm động tác quá lớn. Nhẹ nhàng ôm Lâm Tĩnh, ôn tồn khoảng khắc. Một lúc sau, hai người ra khỏi công ty lên xe chạy thẳng đến nhà hàng.

“Làm sao mà gần nửa ngày hai người mới đến.

Mới vừa đến, Từ Đồng liền nghênh đón bằng giọng nói ai oán, nói Tiểu Đan vừa thấy nữ nhân thì liền không nói chuyện, cục diện lạnh lẽo không chịu được. Liền gấp gấp gọi Sở Minh đến hâm nóng mặt trận.

“Có người dễ nhìn như vậy? Đẹp đến nỗi Tiểu Đan không nói nên lời?”

Sở Minh nhỏ giọng thì thầm, Lâm Tĩnh không giải thích được chỉ khẽ lắc đầu. Đi vào, Sở Minh liền sợ ngây người.

Đây là giới thiệu đối tượng hay là mẹ ruột nhận con đây?

Nàng nhìn thấy Tiểu Đan hôm nay đặc biệt đẹp trai, mặc một thân quần áo tây âu, mắt tự nhiên ngồi trên ghế, trên trán có mồ hôi chảy ra. Mà ngồi đối diện với hắn là một nữ lang hơn ba mươi tuổi, trên tay trái giữa ngón tay kẹp một đốm điều thuốc lá. Khói thuốc bao quanh, nàng ta đang hít đôi mắt nhìn

chăm chăm Tiểu Đan, ánh mắt kia, chắc chắn, tuyệt đối là dâm / tà.

Sở Minh nhìn Tiểu Đan rụt cổ lại một bộ dạng đáng thương, lập tức cùng Từ Đồng nóng nảy.

“Cậu đây là giới thiệu đối tượng?”

“Đúng vậy, tớ cố ý dẫn nàng là không cần chuẩn bị gì thêm, cứ việc bày ra một bộ dạng chân chính của chính mình.”

Từ Đồng phẫn chấn trả lời hùng hồn, thế nào, cái này còn chưa hài lòng sao? Ở thời đại này, nữ nhân chân thật còn được mấy người?! Nếu không phải do mình nhìn thấy Tiểu Đan đã lớn vậy rồi mà vẫn không có nữ bằng hữu, sợ hấn ngọt ngào, mình sẽ đi làm việc này sao?

Sở Minh nghe xong, liền nhìn bằng nửa con mắt.

“Đây mà là chọn con rể? Cái này rõ ràng là tú bà chọn con mồi.”

“Phốc....”

Ở bên cạnh nghe Sở Minh nói Nhị Thiệu đang uống trà liền phun ra, Lâm Tĩnh cũng che miệng cười không ngừng.

Mấy người nói chuyện lớn tiếng quá, nữ nhân ngồi đó nghe thấy được, bỏ điều thuốc xuống rồi ngẩng đầu nhìn Sở Minh.

“Làm sao, tiểu bằng hữu, em đối với tôi không hài lòng?”

Từ Đồng có chút lúng túng cười cười, Sở Minh không thèm để trong lòng nhếch miệng gạt đầu.

“A di, ngài nói thật là đúng!”

“.....”

Nữ nhân kia nghe xong yên lặng âm trầm nhìn chăm chăm Sở Minh, rồi quay đầu lại nhìn Tiểu Đan đang thở phào ngồi ở một bên.

“Tôi nói như thế nào thì cũng là người có sự nghiệp thành công nữ cường nhân, chẳng lẽ còn không xứng với một tiểu thư sinh còn mùi sữa?”

“Kim tỷ...” Từ Đồng nhìn bầu không khí không đúng, vội vàng đứng dậy muốn khuyên ngăn.

Sở Minh từ nhỏ đã bảo vệ Tiểu Đan, như thế nào cũng không cho phép người khác tùy ý mà khi dễ hấn. Bản tính vô lại lập tức đi lên, ngẩng đầu nhìn chăm chăm nữ nhân kia.

“Kê tỷ đúng không?”

“Phốc...”

Cái này khiến cho Tiểu Đan đều cười ra, Từ Đồng hung hăng nhéo Sở Minh.

“Là Kim tỷ.”

“Kim tỷ, tôi biết chị có nhiều tiền, lại có sự nghiệp thành công, là một nữ cường nhân. Nhưng là ở Bắc Kinh này, nếu khắp nơi đều là nữ cường nhân thì cũng giống như là gà mái đã già nó mà trải qua nhiều lần nấu nướng, xong lại được đóng gói một cách sang trọng thì nó cũng không bằng được với hương vị nguyên bản của con gà mà phải không?”

“.....”

Một bàn mọi người nghe xong đều kinh ngạc, chân lý a, cái gọi là chân lý, hôm nay mới được mở mang kiến thức.

Nữ nhân kia nghe xong không những không giận mà còn mỉm cười, đưa ngón tay nhéo nhéo gương mặt mịn màng của Sở Minh, cười quyền rũ.

“Em có phải là gà tơ?”

Sở Minh như chạm phải điện liền lập tức lui lại, kinh hoàng nhìn qua ánh mắt của Lâm Tĩnh. Nhìn thấy nàng khuôn mặt không thay đổi nhìn chính mình, lập tức kinh hãi, đại não nóng lên vội vàng lắc đầu.

“Tôi là gà mẹ.”

“.....”

Tiểu Đan, Nhị Thiệu buồn cười nằm trên bàn, Từ Đồng cũng không khá hơn cười không chút hình tượng nào. Lâm Tĩnh cúi đầu dùng tóc che khuất khuôn mặt cũng đang cười đến khó nhìn. Nữ nhân kia không nháy mắt nhìn Sở Minh cùng Lâm Tĩnh như có điều suy nghĩ một lúc lâu, rồi khẽ cười, nàng xuất ra danh thiếp đặt ở trong lòng bàn tay của Sở Minh, tiểu sái đứng dậy bước đi.

Tiểu Đan nhìn người đi rồi liền giữ chặt tay của Sở Minh cảm tạ không ngừng, sau đó liền bị nàng đá bay ra ngoài.

Sở Minh vội vàng đem danh thiếp đặt ở một bên, thận trọng nhìn Lâm Tĩnh.

“Tĩnh Tĩnh, cậu yên tâm, tớ tuyệt đối không có luyện mẫu tình tiết nha, tớ chỉ thích người giống như cậu trắng nõn tiểu cô nương mà thôi.”

Tiểu Đan nhìn ống quần trắng như tuyết của mình có một vết dẫu chân màu đen thật to, nhếch môi có chút không vui nói.

“Vây cũng không đúng, tao thấy mày chính là cái loại già trẻ ăn thông - thiếu nữ sát thủ a. Không chừng đàn ông đi hẹn hò mà mang theo mày đi thì toàn thế giới này đều là nộ hoa rồi.”

Từ Đồng nhìn thấy gương mặt ngày càng xanh lại của Lâm Tĩnh thì vội vàng bỏ đá xuống giếng.

“Tĩnh Tĩnh, Tiểu Đan nói không sai, cậu xem cậu ấy chính là một dạng của đào hoa nha. Cậu ấy ở bên ngoài không biết đã lừa gạt bao nhiêu cô gái ngây thơ rồi! Tĩnh Tĩnh, cậu mau đem con gà mẹ này dẫn về nhà tắm một cái rồi ăn vào bụng mình luôn đi, chỉ có như vậy mới yên tâm được.”

Sở Minh vừa nghe Từ Đồng nói, khuôn mặt liền khẩn trương nhìn Lâm Tĩnh.

“Tĩnh Tĩnh, tớ không phải...”

Lâm Tĩnh cầm tay nàng lắc đầu.

“Tớ tin tưởng cậu.”

Sở Minh nghe vậy liền thở dài, xong rồi đặc ý nhìn Từ Đồng cùng Tiểu Đan đang xoa cái mông.

“Bất quá, tớ càng tin tưởng Đồng Đồng nói...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Từ sau khi hai người trở về nhà, gương mặt của Sở Minh vẫn luôn lo lắng không yên, Tĩnh Tĩnh của nàng không phải thật sự tin lời nói của Từ Đồng mà đem nàng làm mồi cái kia đi a!!!!

Thật là, thật là xấu hổ kinh khủng a, ha ha ha~ (==!)

Lâm Tĩnh căn bản là sẽ không đem lời của Từ Đồng để trong lòng, chẳng qua là theo cậu ấy nói mà thôi. Về đến nhà, nàng liền đi tắm, tẩy đi một nhọc cả ngày. Lâm Tĩnh mặc áo ngủ tơ lụa từ phòng tắm đi ra, ngồi trên giường cầm khăn nhẹ nhàng lau tóc, những giọt nước như mưa rơi xuống xương quai xanh rồi chảy xuống đến vùng lõm phía dưới, xuân sắc liêu nhân.

Sở Minh cũng vừa tắm xong, tóc ướt cũng lược lau, tay trái chân trái đồng bộ đi đến, đôi mắt si ngốc ngây nhìn đến ngây người. Lâm Tĩnh nhẹ nhàng mỉm cười, đôi mắt chợt lóe sáng lên, hiếm khi lại bừng bừng như thế.

“Minh, qua đây.”

Nghe thấy giọng nói của Lâm Tĩnh, Sở Minh mới chợt hoàn hồn lại, chậm rãi đi đến bên trái của Tĩnh Tĩnh, rồi dè dặt ngồi trên giường.

Lâm Tĩnh nhìn một loạt hành động của Sở Minh, gương mặt nhìn, khoe miệng nhếch lên. Nàng đưa tay câu lấy cằm của Sở Minh, hung hăng nhìn nàng.

Xúc cảm ở cảm truyền tới làm cho Sở Minh lập tức đỏ mặt, nàng len lén liếc mắt nhìn gương mặt cao ngạo của Lâm Tĩnh, không phải là chịu đựng lâu quá rồi nên giờ muốn bộc phát chứ? Nữ vương nhà mình đang muốn nổi máu ghen? Minh có phải là nên phối hợp một chút. Cậu ấy muốn diễn vai cường thế, vậy hẳn là mình nên giả bộ thành cô gái nhu nhược?

“Tĩnh Tĩnh, cậu có muốn làm gì đó không?”

Lâm Tĩnh bị nụ cười của Sở Minh làm cho nổi da gà, nàng ác hàn ngẩng đầu nhìn về mặt bí ối của Sở Minh, liền biết là nàng ta đã nghĩ sai ý của mình. Nàng liền vội vàng xoay người nói muốn ngủ lại không nghĩ tên bí ối kia kéo trở về.

“Hắc hắc hắc, Lâm tổng, ngài đùa giỡn phụ nữ đáng hoàng xong liền như vậy bỏ đi, ngài muốn tôi phải làm sao bây giờ nha?”

“Sở Minh.”

Mặt của Lâm Tĩnh liền đỏ lên, nàng nhìn lúc này Sở Minh đã hoàn toàn nhập vào vai của mình. Sở Minh đè thân thể của Lâm Tĩnh lại, đưa bàn tay có hạnh kiểm xấu vào trong cổ áo của nàng, khí tức hỗn loạn, hoàn toàn mất đi khí tức của lúc nãy.

Sở Minh nhìn nàng rồi mỉm cười đắc ý, đừng nghĩ cậu là tổng tài thì ra oai, đối với cái tên vô lại này thì cũng là không là cái gì.

“Hắc hắc hắc, gia a, ngài không cần cảm thấy xấu hổ a, cứ để cho tôi phục vụ ngài đi, tay nghề của tiện thiếp không phải dạng bình thường đâu.”

Lâm Tĩnh mặt đỏ lên, nàng cúi gập nhìn cái người luôn nói ra những lời hỗn đản.

“Cậu cút đi.”

Nghe thế, Sở Minh liền cười xấu xa rồi giả bộ bộ dáng nhu nhược tiến đến ôm lấy Lâm Tĩnh, đặt nàng ở trên giường, uốn éo làm nũng.”Gia, ngài không nên xem thường tiện thiếp nha, tôi có rất nhiều kỹ thuật tốt không cần phải bàn nha, mà am hiểu nhất chính là phục vụ ngài a. Hôm nay, được nhìn thấy ngài anh tuấn tiêu sái như thế, tôi chính là liền muốn liều cái mạng này để dành cho riêng ngài nha. Nếu ngài cảm thấy tôi phục vụ tốt thì có thể nói với mẹ một tiếng rồi chuộc tôi trở về a. Mỗi ngày đều hầu hạ ngài, ngài nếu không còn thỏa mãn, tôi còn...”

“Cậu câm miệng.”

Lâm Tĩnh vô cùng quần bách nhìn Sở Minh liên tục nói ra những lời phóng túng, quỷ dị. Dưới sự kích thích của Sở Minh, thân thể của nàng liền nho nhỏ phát nhiệt, giọng nói không khác chế được mà trở nên run rẩy.

Sở Minh nhìn ra Lâm Tĩnh động tình, nàng lắc đầu hải lòng cười, quay người lại đem Lâm Tĩnh áp ở dưới thân thể. Nhìn nàng ấy thẹn thùng như cô gái nhỏ liền hé môi cắn lấy vành tai tinh tế, rồi nhẹ nhàng ngậm lấy khoé miệng của Lâm Tĩnh

“Ấn..”

Thân thể Lâm Tĩnh khẽ run lên, âm thanh từ cổ họng vô thức tràn ra, hai chân cuộn lên, khó nhịn cọt sát thân thể của Sở Minh

Thân thể mới vừa được tắm xong liền tản ra mùi hương sữa tắm hoa hồng nhàn nhạt, da thịt trắng như tuyết lại trơn truột. Thân thể của Sở Minh từ từ tăng di chuyển, tay ôn nhu vỗ về lấy Lâm Tĩnh, nhẹ nhàng hôn lấy cái trán rồi chậm rãi đi xuống. Giọng của Lâm Tĩnh không rõ phát ra gấp khúc, Sở Minh dùng thêm sức, một lần nữa khiến nàng tới đỉnh điểm.

Sau trận “mưa rền gió dữ” thân thể của Lâm Tĩnh dần bình tĩnh lại, Sở Minh mỉm cười ôm lấy nàng.

“Gia, tôi phục vụ ngài không tệ chứ, tiền thì không cần thu, thêm một nụ hôn làm phần thưởng a~~~~”

“Mệt...”

Bàn tay của Lâm Tĩnh suy yếu vương ra muốn đẩy Sở Minh đang chôn ở ngực mình mà cắn xé ra. Sở Minh đầu cũng không buồn ngẩng lên, giọng nói trong miệng mập mờ không rõ.

“Tôi sẽ không để cho ngài phải động a, tôi có thể lực tốt, có thể tự mình vận động, ngài chỉ cần nằm hưởng thụ là được rồi.”

*****

Ngày thứ hai, phòng ban Vạn Lâm, phòng Tổng tài.

Thân thể Mộ Xa đã phục hồi rất tốt, nàng một thân quần áo màu đen, lộ ra xương quai xanh vô cùng gợi cảm, tóc nhuộm màu cà phê, thần thái hồng hào đi gặp Lâm ba.

“Lâm ba.”

“Mộ Mộ, con tới a.”

Lâm ba nghe giọng của Mộ Xa, hần liền hưng phấn từ ghế lão bản đứng lên nghênh liểu thượng khứ*.

*nghênh liểu thượng khứ: nghênh đón, hân hoan chào đón.

“Ngày hôm nay làm lại rảnh rồi đến tổng công ty nhìn Lâm ba a?”

Lâm ba tự tay đưa chén trà cho Mộ Xa, cười híp mắt nhìn nàng, gương mặt tràn đầy hiền hòa.

Mộ Xa có chút mất tự nhiên nhìn Lâm ba, rồi khẽ mỉm cười.

“Tôi có việc tìm ngài.”

“Nói đi, là chuyện gì, có thể giúp thì ta liền giúp cho con.”

Lâm ba sáng khoái đáp lời.

“Hy vọng ngài có thể đem bộ phận tiêu thụ chia ra đến bộ phận của tôi.”

Lâm ba nghe xong thì sùng sốt, bộ phận tiêu thụ? Phản ứng đầu tiên của hắn là nghĩ đến bộ phận của Sở Minh, trong mắt liền thoáng qua một chút nghi hoặc. Khóe miệng Lâm ba như trước chứa đựng mỉm cười.

“Làm thế nào, phải kiểm soát bốn bộ phận còn không một a. Có thể, chỉ là Lâm ba chính là sợ thân thể của con không chịu nổi mà thôi.”

Mộ Xa không nói, nàng kinh ngạc nhìn Lâm ba, có chút xuất thần. Vì sao? Vì sao còn muốn đối với nàng tốt như vậy? Không phải là đã biết nàng đã biết được chân tướng rồi sao?

Nhìn ánh mắt của Mộ Xa có chút bi thương, trong lòng của Lâm ba liền mềm nhũn, hắn thở dài.

“Tốt, ta liền chia cho con.”

“Còn Tinh Tinh?”

Mộ Xa cũng không có liền cảm thấy hài lòng, nàng cầm lấy chén trà trong tay thấp giọng hỏi.

“Ta sẽ nói với nó.”

Lâm ba mỉm cười trả lời, đứa nhỏ này khó có được mới hướng mình cầu một chút chuyện, không phải chỉ là bộ phận của Sở Minh thôi sao? Tùy theo nàng thôi, có chính mình xem, lường trước được mọi thứ, nàng cũng sẽ không làm ra chuyện gì quá lớn.

“Kết nối phòng Tổng tài.”

Lâm ba nhìn ra Mộ Xa đang lo lắng, liền trước mặt nàng gọi điện thoại. Mộ Xa ngồi trên sofa, tay cầm nhẹ điện thoại, lắng lắng nghe, trong mắt có chút lo lắng không yên.

“Tinh Tinh là ba.”

“Ba.”

Giọng của Lâm Tinh mang theo nồng đậm âm mũi trả lời, tối hôm qua hai người làm lại nhiều lần đến quá muộn, có chút cảm lạnh.

Lâm ba dừng lại một chút rồi vẫn lên tiếng.

“Ba đã đáp ứng đem bộ phận tiêu thụ chia cho Mộ Xa rồi, con...”

“Không thể.”

Lâm Tinh không hề nghi ngại liền trực tiếp cự tuyệt.

Lâm ba nhìn Mộ Xa đang ngồi trên ghế sofa có chút co quắp.

“Tinh Tinh, ba đã...”

“Ba, người không cần nói. Nếu như ba vẫn muốn chia bộ phận tiêu thụ ra, như vậy, thì ba cứ đem vị trí Lâm tổng tài giao luôn cho nàng.”

Giọng nói của Lâm Tinh vô cùng kiên định không hề cho thương lượng, nàng làm sao lại không biết Mộ Xa đang suy nghĩ cái gì? Đem bộ phận tiêu thụ chia cho cậu ấy, có khác gì nàng đem Sở Minh đẩy vào miệng cọp, nàng không muốn Sở Minh chịu nửa phần liên lụy.

”Tinh Tinh, con...”

“Cứ như vậy đi, ba, bây giờ con có cuộc họp, khi nào người ra quyết định thì nói cho con.”

Cúp điện thoại, Lâm a có chút bất đắc dĩ nhìn Mộ Xa.

“Tinh Tinh, đứa trẻ ấy...”

Mộ Xa đứng lên nhìn Lâm ba rồi khẽ gật đầu, cầm lấy túi đi ra cửa.

Ngồi trên xe, Mộ Xa rầu rĩ suy nghĩ một hồi, quẹo trái một cái, thẳng đến về nhà Sở Đức (Bộ trưởng bộ tiêu thụ).

Lâm Tinh, tớ chính là muốn cho cậu xem một chút, cậu tỉ mỉ duy trì tình yêu của mình có bao nhiêu mỏng manh.

TBC

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Buổi tối thứ ba, Sở ba hiếm khi đi nơi khác công tác, hai nhà đã lâu không có hội tụ, nên ba người nói chuyện, ai cũng lười nấu cơm. Mãi đến khi Sở Minh dứt khoát đến Lâm gia cùng nhau ăn cơm.

Vừa vào nhà, Sở Minh tự chủ đem mọi người cùng lão bà nhà mình đuổi ra khỏi nhà bếp. Nàng không để ý đến sự phản đối của mọi người mà tự chính mình làm cơm, nói gì mà muốn bộc lộ tài năng gì đó. Mọi người tuy là bị ép buộc lui ra ngoài nhưng Sở mẹ vẫn lo lắng là cơm do nàng nấu thì không thể ăn nổi. đành gọi Lâm Tĩnh đi vào kiểm tra phòng bếp.

Lâm Tĩnh vừa vào phòng đã bị khói trong phòng đánh tới, nàng vội vàng bật máy điều hòa không khí, nhẹ nhàng ho khan.

“Minh, sao cậu không bật điều hòa không khí?”

“Tiếp kiệm điện.”

“...”

“Minh, đồ ăn chưa rửa không thể bỏ vào nồi...”

“Tớ đâu là sử dụng đồ ăn tinh khiết thiên nhiên a!”

“...”

“Minh, cậu sao xào rau lại không bỏ dầu vào?”

“Đây gọi là đổi mới cách nấu ăn a!”

“...”

Lâm Tĩnh liếc nhìn chính mình bị phun nước khiến cho ướt váy thì khẽ thở dài.

“Minh, cậu rửa rau đem tớ lột ướt...”

Sở Minh nghe Lâm Tĩnh nói xong thì dâm đang cười, nàng ngẩng đầu không có hảo ý nháy mắt.

“Tĩnh Tĩnh, cậu làm gì thế, người ta đang đang làm cơm a, sao cậu lại nói chuyện sắc / tình như vậy?”

“Tớ khi nào thì nói chuyện sắc / tình rồi?”

Gương mặt Lâm Tĩnh vô cùng kinh ngạc nhìn Sở Minh, nàng có nói gì đâu? Làm sao lại thành sắc / tình rồi?

Sở Minh gật gù đắc ý gật đầu, trắng trợn nói.

“Tớ đều không hề đụng tới cậu, cậu liên chính mình ướt? Cậu còn nói cậu chưa đủ sắc sao?”

“=!...”

Sở Minh làm một bữa cơm vô cùng phong phú bung lên bàn, bốn vị lão nhân nắm chiếc đĩa hoàn toàn tròn mắt. Những thứ này đều có thể ăn sao? Sao món nào cũng đều đen thui thế kia?

Sở Minh nhìn ra mấy người này không muốn ăn, nàng nhẹ nhàng lên tiếng, giờ ngón tay chỉ, ngón tay hướng lên cái bàn, bắt đầu giới thiệu.

“Món này hơi đen chính là món cà nướng, ở giữa bàn món đen thui lui kia là món thịt bò hầm, còn ở bên phải cái món nhìn đen nhánh kia là thịt kho tàu đùi gà...”

Hai quý bà vừa nghe Sở Minh nói vừa chăm chú nhìn theo, Lâm Tĩnh ngồi ở một bên lúng túng cười theo. Ngược lại Lâm ba vẫn cố gắng nề tình, tròn to mắt nhìn một món coi như không tệ lắm, liền gấp lấy bỏ vào trong miệng, nhai nói.

“Minh, đây là món gì?”

“Cái mâm màu phân là cà chua trứng chiên.”

“...”Nghe xong chợt Lâm ba liền để đĩa xuống, tựa như buồn nôn thì cau mày một cái, hẩn liền che miệng đi hướng WC. Người thứ nhất cứ như vậy mà hy sinh...

Còn lại ba người trong lòng run sợ nhìn Sở Minh, rất sợ nàng nói gì thêm nữa, gương mặt tràn đầy hoang mang.

Minh, chỉ cần cô ngâm miệng, xem như là độc được thì chúng ta cũng sẽ rán mà ăn...

Sở Minh đắc ý vẩy vẩy đầu.

“Đối với thức ăn này có nghi vấn gì sao? Cứ hỏi đi.”

“...”

Lời này vừa nói ra thì không có người nào dám lên tiếng, cũng bởi vì... Vì vậy mà trên bàn ăn Lâm gia cứ như vậy mà trở im lặng ngọt ngào...

Sở Minh lần đầu xuống bếp, liền, coi như là thành công a!

*****

Cơm nước xong, Lâm mẹ, Sở mẹ, Lâm Tĩnh, Sở Minh liền rảnh rồi buồn chán, liền lên sân thượng đánh mạt chược, lấy làm thích ý, mát mẻ gió thu, chơi tiếp. Hai lão đầu cũng tự giác đến phòng bếp dọn dẹp “chiến trường” của Sở Minh.

Vừa mới bắt đầu, dựa vào sự thành thạo thuật chơi bài của mình mà Sở Minh liên tục thắng hai lão thái thái đến nhe răng trợn mắt, đem bài mình ném đi. Sở Minh càng cười đến không khép được, ngâm nga vài tiểu khúc...

“Ngày hôm nay là một ngày tốt lành

Thì thăm chuyện gì đều có thể thành

Ngày hôm nay là một ngày tốt lành

Mở ra gia môn ta đón xuân gió...”

Nhưng mà lại có chuyện ngoài ý muốn, khúc sau vận tốt của Sở Minh liền trở thành vận đen.

Ở một lần đổi bài, Sở Minh vừa trượt tay 'sét đánh tức thì' khiến bài trong tay ngã xuống, hai lão thái thái nhìn thấy thì liền trở mặt. Một người nheo lấy cái mặt của Sở Minh.

“Thằng nhóc con, nếu cô còn dám chơi bần thì chúng ta liền chặt đi móng vuốt của cô!”

“Ta nói, làm sao cô có thể thắng như vậy mà vẫn cảm thấy thoải mái a?”

“Dám cùng lão tử chơi xấu, ngươi không muốn sống nữa có phải không?”

“Đã biết...”

Mắt của Sở Minh rung rung gạt đầu, xoa xoa gương mặt sưng lên giả bộ tội nghiệp nhìn Lâm Tĩnh. Lâm Tĩnh nhìn nàng rồi khẽ thờ dài, nhẹ nhàng xoa xoa giúp nàng.

“Bây giờ chơi lại, chúng ta cũng không phải sẽ thua tiếp.”

Chuyện không may đã xảy ra, từ khi Sở Minh chơi bần bị bắt thì nàng trở nên đen đui, không có một bàn thắng nổi. Nhìn hà bao của chính mình toàn bộ đều chuyển đến hai lão thái thái đang cười đến vui vẻ bên đó, Sở Minh liền trở nên gấp gáp a.

“Tĩnh Tĩnh, cậu không phải là muốn đi toilet sao? Thế nào còn không đi?”

“Khi nào thì tớ nói là muốn đi phòng vệ sinh a?” Lâm Tĩnh ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Sở Minh.

“Liền vừa mới nói a...”

Sở Minh nhìn thẳng ánh mắt của Lâm Tĩnh, gấp chết người, nhìn cậu ấy mà xem! Người này, làm sao mà một điểm ăn ý cũng không có?! Lâm Tĩnh vẫn như trước vẻ mặt mờ mịt mà nhìn nàng, căn bản cũng không hiểu được nàng có ý đồ gì?

Sở Minh nóng nảy, cũng không kịp nhiều lời như vậy, lời từ trong lòng liền thốt ra.

“Vừa rồi ở phòng bếp, cậu không phải nói ưót sao?”

Một cậu nói khiến cho gương mặt của Lâm Tĩnh liền đỏ lên. Xấu hổ một hồi, Lâm Tĩnh hơi ngẩng đầu nhìn về mặt có chút cười đều của Nhị lão thì liền cắn môi, giọng nói thật cao hướng lên chân của Sở Minh. Sở Minh hét thảm một tiếng, Nhị lão cười đến nở hoa...

Sở Minh dùng chiêu này vẫn không uống phí, Lâm Tĩnh thật là sợ nằng lại nói ra cái gì 'rợn cả người' kia, vẫn là thỏa hiệp, hai người một trước một sau đi vào toilet.

“Sở Minh, cậu làm sao có thể...”

Lâm Tĩnh tức giận khoanh tay nhìn Sở Minh, người này, chính là đầu chứa đầy suy nghĩ sắc / tình! Lại còn chẳng còn phân biệt được thời điểm nào mà cứ vậy nói ra.

Sở Minh chợt dạ nháy mắt mấy cái.

“Tớ không phải là chỉ muốn tìm cậu để thương lượng đối sách sao... Cũng không thể làm cho hai bà mẹ cứ thế mà lớn lối thế a!... Tớ phải lấy lại mặt mũi của bản thân a.”

Lâm Tĩnh vẫn không nói gì, vẫn là khuôn mặt tức giận.

Sở Minh nhức đầu cũng không để ý đến Lâm Tĩnh có phải hay không còn tức giận, nói tiếp.

“Tĩnh Tĩnh a, một chút trở lại, tớ ngồi bên cạnh cậu, dùng chân đụng cậu một cái là cậu sờ ra một quân bài, hai cái là cậu bỏ xuống một quân bài, bai cái...”

Nghe Sở Minh nói xong Lâm Tĩnh khẽ sùng sột một chút, sau khi hiểu ra thì nằng khẽ thờ dài. Thật là, chỉ là chơi mạt chược thôi, cũng có thể tích cực như vậy. Dù có thắng tiền cũng không có thấy Sở Minh xài qua, chỉ là mua đồ ăn cho Bát Lương mà thôi. Lâm Tĩnh cũng chiều nhìn nằng, tùy theo nằng đi.

Sau đó hai người trở về, Sở mẹ liền cười đến bất hảo nói.

“Minh thật lợi hại, thời gian ngắn như vậy sao có thể để Tĩnh Tĩnh ưót a?”

“Mẹ...”

Lời nói này khiến lỗ tai của Lâm Tĩnh đều đỏ lên, cắn môi nhìn chằm chằm Sở Minh. Sở Minh chỉ nhìn mẹ mình mà nhướng lông mi, cho Lâm Tĩnh làm một cái động tác khiến nằng yên tâm. Sở lão thái thái, hiện tại người cứ việc đắc ý đi, một hồi thì khóc cùng không muộn.

Mọi người không nói thêm nữa, tiếp tục tiến hành chơi bài tiếp. Sở Minh sờ được bài tốt, mã đủ vừa nhìn, rồi bắt đầu cau mày, cái này không thể phá bài a. Không được ý lại, tuyệt đối không thắng được. Sở Minh ngẩng đầu, liếc nhìn Lâm Tĩnh của nằng đồng dạng đang 'có tật giật mình', nằng nhẹ nhàng tăng hăng một cái, bắt đầu kết cấu với nhau làm việc xấu.

Chân dài của Sở Minh vươn ra thỉnh thoảng đụng chạm chân của Lâm Tĩnh ý chỉ ám chỉ cho nằng. Huých nửa ngày lại phát hiện Lâm Tĩnh căn bản là không có đáp trả nằng, chỉ thấy nằng một đầu cũng đầy mồ hôi. Sở Minh ở bên cạnh đang buồn bực thì Lâm mẹ vốn đang im lặng không nói ở một bên chợt nổi giận, giọng tay lên hướng lên đầu của Sở Minh đánh một chưởng.

“Minh, con làm gì cứ đá ta?!!! Chơi bài khiến con nóng nảy?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Sau khi bị hai mẹ điên cuồng đánh bại một trận, Sở Minh cũng không dám nói gì, khẽ nhìn hai người rồi uống một hớp nước, ôm bụng oán.

“Mẹ, con đã xui xẻo lắm rồi, không chơi nữa.”

Nghe nằng nói xong Lâm Tĩnh che miệng cười cười. Lâm mẹ, Sở mẹ lắc đầu bất đắc dĩ thu thập mạt chược lại.

“Sở Minh, nhìn xem bộ dạng của con kia, có cần phải đến mức đó sao? Không phải chỉ là thua có mấy đồng tiền thôi sao?”

Sở Minh nhanh chóng chạy đến bên người của Lâm Tĩnh, ôm lấy thắt lưng của nàng, lắc đầu kề sát vào nàng nhỏ giọng thì thầm.

“Tiền không trọng yếu? Hừ hừ, hai người nói như vậy không phải là vì do thắng được tiền trong túi của tớ cả sao? Nói dễ hơn làm, đem một tháng tiền lương của tớ thu vào, hai lão thái bà chỉ có nói xuống.”

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều quá, tiền lương tháng này của cậu không cần giao cho tớ, tự mình giữ đi.”

“Thật sao?”

Sau khi nghe Lâm Tĩnh nói xong đôi mắt nhỏ của Sở Minh liền sáng lên, nữ vương nhà mình cứ nhiên khai ân. Từ khi Lâm Tĩnh phát hiện Sở Minh cùng Tiểu Đan cầm tiền lương của mình đi rong chơi ở quán bar thì nàng liền trực tiếp đem tiền lương của Sở Minh đưa vào thẻ ngân hàng của mình. Để cho chính mình mỗi tháng đều kiểm tra, điều này khiến cho Sở Minh buồn bực một thời gian nhưng mà cũng giảm được khoảng đi đến quán bar của nàng.

Lâm Tĩnh nghe vậy thì cười yếu ớt.

“Đưa cho cậu thì có thể, thế nhưng không cho phép cậu cùng Tiểu Đan đi những...chỗ không đứng đắn.”

Sở Minh liền gật đầu như con gà chịu khó uống nước vậy, ngược mặt lên định nói nịnh hót gì đó thì giọng oang oang của Sở mẹ lại vang lên.

“Được rồi, hai người các con đừng có đánh nhau nữa, Minh con qua đây mẹ muốn nói chuyện này.”

“Chuyện gì mẹ cứ nói thẳng đi.”

Sở Minh ôm Lâm Tĩnh không chịu buông tay, một thân mềm mại đầy hương thơm ôm vào trong ngực thật thoải mái a.

Sở mẹ tức giận trừng mắt liếc nhìn nàng, chỉ ngón tay vào Bất Lương đang le lười nằm trên mặt đất.

“Nó phát tình, con dẫn nó đi qua hàng xóm giao phối đi thẳng nhóc con.”

“Phốc..”

Sở Minh nghe xong lập tức phun ra, hai tay đang ôm lấy Lâm Tĩnh cũng buông lỏng ra, hoảng sợ giơ tay ôm trước ngực cho Sở mẹ

“Mẹ, người nói gì vậy, con làm sao có thể làm loại sự tình như thế này?”

(=!)

Sở mẹ, Lâm mẹ, Lâm Tĩnh mặt xanh lại nhìn Sở Minh một lúc, Sở mẹ khép lại miệng đang giương rộng, đành bất dĩ thở dài.

“Mẹ chưa nói là để cho mày cùng Bất Lương ghép thành một đôi, mẹ vốn muốn nói là mày đưa nó qua nhà hàng xóm, bên phía hàng xóm mẹ đã nói xong rồi, bên nhà ấy cũng có một con chó mẹ nó cũng đang động dục, mày đi đưa qua đó đi...” Sở Minh nghe xong mới yên tâm thở dài.

“Này, người không nói rõ ràng, khiến con hết hồn.”

Nàng nói xong rồi nhìn xuống vẻ mặt dữ tợn của Bất Lương, gật gật đầu.

“Là phát tình a, bảo sao hôm nay nó liền cứ hướng lên người con mà cọ a.”

“...”

“Khi nào thì đi?”

Sở Minh trở mình Bất Lương nhìn cái bụng nó rồi hỏi Sở mẹ. Con chó này thật là, đã bao nhiêu tuổi rồi còn động dục a, đoán chừng là do nó luôn ở gần nhìn mình và Lâm Tĩnh ân ái rồi động xuân tâm a. Hừ hừ, Bất Lương, mày cũng không sợ nổi mất hột a?

“Bây giờ có thời gian, con cùng Tĩnh Tĩnh đưa nó đi qua đó đi, hàng xóm bên đó họ Thẩm a, lúc đến đó nên lễ phép một chút.”

Sở mẹ cẩn thận dặn dò, nàng rất sợ Sở Minh lại làm hư hại sự tình a.

“Đã biết.”

Sở Minh cũng không buồn ngẩng đầu lên đáp ứng, nàng mang cho Bất Lương bộ xích chó, tay trái cầm nó, tay phải nắm lấy tay Lâm Tĩnh đi ra cửa. Vừa ra ngoài, Sở Minh liền bắt đầu oán giận nói.

“Tĩnh Tĩnh, cậu nói xem, mẹ cũng thật là, không chút nào tôn trọng Bất Lương cả, cũng không cho tớ của hồi môn mà cứ trực tiếp đưa người qua. Một điểm cảm tình cơ bản đều không có, thiếu thốn như vậy ai mà chấp nhận a.”

Tay Lâm Tĩnh mở cửa, rồi đặt lên trán, thở dài, cũng không nói lời nào.

Hai người quẹo trái rồi quẹo phải đi tìm nửa ngày rồi mới đến nơi. Sở Minh liền giơ tay lên gõ cửa.

“Đã mang con chó giao phối đến.”

Cánh cửa liền được mở ra ngay, đôi mắt của Sở Minh có chút rung chuyển, nàng kinh ngạc nhìn nữ nhân trước mắt. Mái tóc màu nâu, mặc một bộ đồ trắng, ở cổ mang một sợi dây chuyền nho nhỏ nhưng vô cùng tinh xảo, tay áo được xấn lên lộ ra cánh tay trắng như tuyết. Người nọ một thân đồ ở nhà, ngẩng đầu híp mắt nhìn Sở Minh.

“Thế nào, Minh, không nhớ ra tớ?”

“Nhớ, Tư Tư...”

Sở Minh có chút lấp bắp, Trầm Tư chính là bạn thời đại học của nàng, quan hệ giữa ai người coi như không tệ, sau đó bởi vì một sự tình mà luôn có chút vướng mắc. Nàng ấy còn có một ca ca ngọc thụ lâm phong luôn trốn sau lưng mình. Vừa khéo là khi Trầm Tư đối với Sở Minh chung tình thì ca ca của nàng ấy lại đối với Lâm Tĩnh si tình không buông tha. Chính vì điều này mà khiến cho Sở Minh cũng đau đầu không ít. Sau khi tốt nghiệp đại học, mọi người đều không còn liên lạc nữa, bây giờ không nghĩ tới sẽ gặp ở đây. Sở Minh không có chút nào muốn gặp lại ca ca si tình của nàng ấy ở đây.

Sở Minh quay đầu co quắp nhìn Lâm Tĩnh một chút. Lâm Tĩnh chỉ im lặng, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm rồi trầm tư suy nghĩ, trong mắt có chút hàm xúc tìm kiếm..

Trầm Tư cười yếu ớt, mời cả hai vào nhà. Trải qua mấy năm tôi luyện, Trầm Tư của bây giờ đều có chút cảm giác trở thành người thành đạt.

Cởi đi lớp vỏ bọc ngây ngô, cả người thoát nhìn tự tin mười phần.

“Mi Mi, qua đây, chồng của người tới...”

Trầm Tư ôm lấy một con chó nhỏ trắng như tuyết trên mặt đất.

Sở Minh nhìn nhìn rồi mặt trở nên xám lại. Mi Mi là con chó cỡ trung, toàn thân tuyết trắng không có một tạp chất, tính thần sáng lạng, đi tới cũng là uy phong. Sở Minh ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Trầm Tư, con chó nhỏ tốt như vậy lại cam lòng để cho con chó săn nhà mình? Bất Lương có thể làm ba nó luôn rồi à! Cái này, đầu của Tư Tư có phải bị đập không?

Lâm Tĩnh nhìn con chó nhỏ cũng là sửng sốt một chút, rồi nhìn Trầm Tư suy nghĩ. Trầm Tư cũng không buồn tránh né ánh mắt của nàng, cười ha ha nhìn Lâm Tĩnh. Hôm nay Lâm Tĩnh mặc cũng rất tùy ý, áo lụa màu xanh nhạt lộ ra vóc người đầy đặn quyến rũ, quần soóc nhàn nhạt. So với lúc đại học thì nàng ấy càng mảnh khảnh hơn, cả người lại nhiều hơn một phần kiêu mị nữ nhân vị, khí chất vẫn như trước lạnh nhạt cao quý, ngày càng mê người.

Trầm Tư suy nghĩ trong mắt lộ ra phần thần sắc thương thức.

“Tĩnh Tĩnh, đã lâu không gặp không nghĩ tới vài năm không gặp, cậu càng xinh đẹp hơn.”

Lâm Tĩnh cầm cái chén trong tay, vẫn như cũ không nói, trong lòng lại có chút bất an. Tại sao Trầm Tư lại xuất hiện ở đoạn thời gian này? Tại sao lại trùng hợp xuất hiện ở phụ cận của Sở gia.

Sở Minh lại không thêm để ý chút nào, cúi đầu cân nhắc nhìn con chó nhỏ.

“Con chó của cậu mấy tuổi?”

“Ba tuổi.”

Sở Minh ngẩng đầu nhìn gương mặt đang tươi cười của Trầm Tư, trong lòng có chút khó chịu. Thế nào, cậu dám xem thường Bất Lương nhà tớ? Đừng xem bên ngoài nó không tốt nhưng giống nó tuyệt đối không kém! Nghĩ như vậy, Sở Minh nháy mắt bắt đầu chảnh mắng.

“Tư Tư, tớ nói với cậu nha, không nên xem thường con chó nhà tớ, cậu đừng thấy nó tuổi đã cao nhưng sức chiến đấu tuyệt đối không thua với mấy con chó trẻ đâu.”

“Ha ha, Sở Minh, cậu vẫn giống như trước đây, một chút cũng không thay đổi.”

Trầm Tư nghe Sở Minh nói xong, vẻ mặt liền cười đến nở hoa, nhìn Sở Minh chằm chằm không nháy mắt.

“Con chó nhà cậu tên gì?”

“Bất Lương.”

“...”

Trầm Tư kinh ngạc, Sở Minh không thêm để ý phất tay một cái.

“Không cần lo lắng, về sau hai đứa nó sanh con thì cứ gọi là Bất Mi là được rồi.”

“...”

Chưa nói đến, Bất Lương cùng Mi Mi đã cảm thấy được nhau, Sở Minh thấy vậy liền lúng túng ho khan một cái.

“Tur Tur, nếu không thì ba chúng ta đi vào trong phòng nói chuyện phiếm đi, phi lễ chó nhìn.”

“Tốt.”

Trầm Tur gạt đầu, hào phóng mang hai người vào phòng mình, rót cho Lâm Tĩnh chén trà, rồi đi lại tủ lạnh lấy chai nước Khả Nhạc đưa cho Sở Minh, nhẹ cười.

“Minh, nếu như tớ nhớ không lầm thì cậu thích nhất là uống Khả Nhạc có phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sở Minh nghe Trầm Tur Tur nói xong thì nàng kinh ngạc ngẩng đầu, liền nhìn thấy nàng ấy cũng đang nhìn mình, khóe miệng mang đầy ý cười.

“Thế nào, tớ nhớ không sai chứ!?”

Sở Minh khẽ liếc nhìn Lâm Tĩnh bên cạnh mặt vẫn không thay đổi, thì lắc đầu nói.

“Bây giờ thì tớ không thích uống nước Coca rồi, những thứ đầy đều có đầy các-bon-đi-ô-xít thôi, không có chút dinh dưỡng gì cả, mà còn đặc biệt khiến bản thân trở nên mập lên nữa. Không tốt cho sức khỏe, nên tớ đã sớm không còn uống nó nữa rồi.”

Nghe xong, ánh mắt của Trầm Tur Tur có chút buồn bã nhưng chỉ là một khắc ngắn ngủi thôi, sau đó nàng liền khôi phục tiểu ý, ngẩng đầu như trước mỉm cười nhìn Sở Minh.

“Vậy cậu muốn uống gì?”

“Sprite a.”

==!

Nghe Sở Minh trả lời Trầm Tur Tur hơi sững sốt một lúc lâu rồi khẽ gạt đầu, xoay người đi vào trong tủ lạnh lấy thức uống cho nàng. Lâm Tĩnh nhìn bộ dạng đặc ý của Sở Minh, thờ dài, cái này... Coca và Sprite có gì khác nhau sao?

Ở thư phòng ba người ngồi trên ghế sofa, nói chuyện phiếm vài câu thì một người không mời mà chạy vào, vẻ mặt sợ hãi nhìn Trầm Tur Tur.

“Em gái, ngoài cửa có một con chó mực rất lớn, cùng Mi Mi nhà chúng ta, cái đó.....”

Trầm Tur Tur mỉm cười đứng dậy, đi lên phía trước kéo tay Trầm Từ.

“Ca, anh xem là ai tới?”

Trầm Từ nghe xong lời nói của em gái, lúc này mới phát hiện trong phòng còn có hai người khác. Một khắc kia khi nhìn thấy Lâm Tĩnh, cả người hắn đều trở nên hưng phấn, Sở Minh bĩu môi không vui liền ngăn khuất Lâm Tĩnh ra sau lưng mình, rồi híp mắt quan sát hắn. Chắc chắn, lâu ngày không gặp, tên tiểu bạch kiêu này ngày càng trắng, tay chân cũng sắp gần bằng đôi đứa rồi a. Nếu như mình là một lão yêu phụ chừng 40 tuổi thì tuyệt đối sẽ bao nuôi hắn a, cứ rảnh rỗi mang ra S/M một phen. Trầm Từ bị che đi ánh mắt thì mới miễn cưỡng nhìn qua Sở Minh đang ngồi ở bên cạnh, mỉm cười có lệ.

“Yêu, Minh, đã lâu không gặp, càng ngày càng có hương vị nữ nhân a.”

Sở Minh nhếch miệng cười cười đáp.

“Ha hả, anh cũng vậy.”

“...”

Trầm Tur Tur nghe xong khẽ cười một tiếng, đưa tay kéo Trầm Từ đang quần bách không biết làm sao cho phải.

“Ca, không phải đã lâu không anh luôn nhắc đến Tình Tình sao, sao vừa thấy mặt liền cái gì cũng không nói a?”

Trầm Từ lúng túng sờ cái ót, có chút không được tự nhiên nhìn Lâm Tình.

“Tình Tình, em gần nhất vẫn ổn chứ?”

Lâm Tình lễ phép gật đầu.

“Một thời gian nữa Trầm thị sẽ cùng Vạn Lâm hợp tác, chúng ta...” Sở Minh ngồi ở bên cạnh, nghe thấy vậy liền không vui, mở miệng muốn ồ ào.

“Tư Tư, hôm nay tớ đến để kết duyên cho con chó nhà tớ, chứ không phải làm mai cho người khác!”

Trầm Tư Tư cười lắc đầu, đưa tay sờ sau đầu của Sở Minh.

“Minh, anh trai của tớ cùng Lâm Tình, nam chưa kết hôn nữ chưa gả đi, nói chuyện phiếm vài câu làm sao khiến cậu nóng vội như vậy a?”

Sở Minh nghe Trầm Tư Tư nói xong liền tức đến muốn bẻ phổi rồi, tròn to mắt nhìn nàng. Thế nào, cậu là thật không biết quan hệ giữa tớ và Lâm Tình hay là giả vờ không biết đây?

Lâm Tình ngồi ở một bên cũng khẽ nhấp môi, đưa tay phải ra giữ lấy tay của Sở Minh. Sở Minh vì yêu nàng mà lo lắng nếu công khai sẽ ảnh hưởng, và gây ra nhiều bất tiện trong công việc của nàng. Từ trước đến nay, Sở Minh vốn quật cường lại cư nhiên yên lặng chịu đựng, nàng chẳng bao giờ kể khổ hay than oán cái gì. Sở Minh không nói qua thì không có nghĩa là Lâm Tình nàng không biết cái gì. Sở Minh quay đầu nhìn Lâm Tình rồi nhếch miệng cười cười, ý bảo rằng nàng không có việc gì cả.

“Tư Tư, người cùng chó vẫn là không giống nhau a, không phải nói cứ hướng về phía cái mộng người một chút là cảm thấy chút - ý vị không sai là có thể giao thành một khối a. Nói văn minh một chút thì ban ngày ban mặt sao có thể ở cùng một chỗ mà thờ gấp được a? Còn muốn muốn so sánh như cậu nói, trai chưa vợ gái chưa chồng thì có thể cùng một chỗ chắc chắn, không nói tới người khác, liền giả sử cậu đã kết hôn rất nhiều lần đi. Giờ cậu và anh trai của mình cũng có thể kết thành một đôi a.”

Trầm Tư Tư bị Sở Minh người này vô lại nói đến nghẹn lại, sắc mặt tím tái, mắt đi dánh về ung dung vừa rồi. Sở Minh không phải là người không nói lý, xem cô gái nhà người ta bị nói cho tức đến nhanh học máu thì nàng cũng không tiếp tục bỏ đá xuống giếng, tiến lên hai bước, cười cười khích lệ.

“Tư Tư, cậu làm mười mười cũng không dễ dàng gì, nếu như người không biết còn tưởng cậu chính là mẹ của Trầm Tư nha.”

“...”

Đang nói chuyện, điện thoại của Sở Minh chợt vang lên, nàng vừa cầm lên nhìn, khuôn mặt liền cười rạng rỡ.

“Là Đồng Đồng.”

Trầm Tư Tư cùng Trầm Từ vừa nghe thấy tên của Từ Đồng thì sắc mặt liền chuyển sang màu trắng. Thời còn đi học, tác phong lưu manh của Từ Đồng để lại cho hai anh em họ ấn tượng sâu sắc, đến nay như là tâm ma khó mà diệt đi được. Quả nhiên là lo sợ điều gì thì sẽ gặp cái đó, Sở Minh hướng về điện thoại nói vài câu, sau đó qua một đoạn thời gian thì chuông cửa nhà Trầm gia liền vang lên. Trầm Từ nhìn vào ánh mắt của Trầm Tư Tư, do dự mà đi mở cửa, vừa mở cửa ra thì một thân ảnh liền vọt vào.

Ngay sau đó, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Trầm Từ bị một người cường bốp, cái cổ thì bị gắt gao kiềm lại, mượn lực đem thân thể kéo xuống, nhưng tất cả giấy giả chỉ là phí công. Trầm Từ thờ hồn hên nhìn lại, quả nhiên là khuôn mặt quen thuộc đó.

“Yêu, Từ Từ, lâu như vậy không gặp, anh lại thay đổi a, quả nhiên là đẹp trai ngây người!”

Khuôn mặt của Từ Đồng được trang điểm đậm, mặc một bộ váy đen phẳng phất như một Batman, ngón tay được sơn màu đỏ tươi tắn thành thoảng quơ ở trước mặt Trầm Từ, cười không thiện ý nhìn Trầm Từ. Lúc đầu nàng cũng không định tới đây đâu, nàng định cùng Nhị Thiếu cùng nhau đi xem phim rồi ôn tồn một phen, kết quả đi được nửa đường thì nhận được tin nhắn của Sở Minh, nội dung như sau.

Sở Minh: Đồng Đồng, nhanh đến giúp đỡ, Trầm Tư Tư tái xuất giang hồ a, cậu ta cư nhiên lấy chó làm mồi dụ, muốn cưa đổ tớ.

Từ Đồng: Bớt kiêu ngạo khoác lát đi, chi bằng với thân thể của cậu thì có cái gì để theo đuổi?

Sở Minh: Thật sự, vừa rồi cậu ta hướng về phía tớ phao nị nhân a, may mắn là tớ phẩm chất cùng ý chí kiên định nên đều đem bỏ mặc.

Từ Đồng: Cậu ít nói nhảm, tớ và Nhị Thiếu còn có việc, tự mình giải quyết đi, đừng lôi kéo tớ vào đồng hõn độn của cậu. Tự mình rước lấy nợ tình người ta thì tự mình giải quyết đi.

Sở Minh: Đồng Đồng, cậu dám nói là Sở Minh tớ là cái loại người không có chuyện gì mà quấy rầy người khác sao? Sở Minh tớ sẽ vì mấy loại chuyện nhỏ nhặt liền sút đầu mề trán sao?

Từ Đồng: Đúng vậy.

Sở Minh:....Quên đi, hào tâm của tớ lại bị cậu xem như lòng lang dạ thú, nói chuyện nửa ngày với cậu xem như là uống phí. Tớ biết là cho dù Trầm Tư Tư có nói cái gì thì cậu cũng sẽ không để ý đến.

Từ Đồng:???!!! Cậu ta dám nói cái gì?

Sở Minh: Quên đi, đều là chuyện nhỏ không quan trọng.

Từ Đồng: Sở Minh!!!

Sở Minh: Ai, lúc đầu tớ không muốn nói tới đâu, chuyện là tớ mang Bát Lương đi kiếm con kết duyên, không nghĩ tới con chó mẹ của Trầm Tư Tư không chỉ có giống không tốt, không biết đã kết ghép qua bao nhiêu lần, lại còn không biết rứt rề. Bát Lương nhà tớ vừa đến liền bị nó chọn trúng, nó lập tức chạy tới, tớ liền cảm thấy ngượng ngùng liền xoay người muốn tránh, kết quả là Trầm Tư Tư lại nói: Nữ nhân lưu manh như Từ Đồng cậu còn không sợ thì chút chuyện nhỏ này có tính là gì?

Từ Đồng:!!!!!! Cậu ta dám! Minh, Trầm Tư Tư thật dám nói như thế với cậu, cậu không có gạt tớ?

Sở Minh: Tớ lấy nhân cách của tớ ra mà thề, tuyệt đối không có! (Hắc hắc hắc, tớ nói là cậu ấy tuyệt đối không có nói qua.)

Từ Đồng: Tớ xem là cậu ta ngứa da rồi! Tốt, cậu chờ đi! Sau năm phút nữa thì tớ nhất định tới!

Sở Minh: AI, Đồng Đồng, coi như qua đi, tình cảm hòa thuận, cậu cũng đừng quá tức giận. Bất luận Trầm Tư Tư nói cậu thế nào thì cậu ở trong lòng Sở Minh tớ đều vĩnh viễn không thay đổi a.

Từ Đồng: Ít nói nhảm, cậu ta lại dám khi dễ trên đầu tớ! Tớ đây liền đi tới xem!

Sở Minh: Đồng Đồng... AI, thật sự là không có biện pháp ngăn nổi cậu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu, Không Đơn Giản Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.